

Kiều Hạ Xuân Ba Lục

Contents

Kiều Hạ Xuân Ba Lục	1
1. Chương 1-1: Thượng	1
2. Chương 1-2: Hạ	6
3. Chương 2	10
4. Chương 3-1: Thượng	25
5. Chương 3-2: Hạ	38
6. Chương 4	44
7. Chương 5	58
8. Chương 6-1: Thượng	71
9. Chương 6-2: Hạ	76
10. Chương 7	81
11. Chương 8-1: Thượng	90
12. Chương 8-2: Hạ	95
13. Chương 9	101
14. Chương 10	114
15. Chương 11	124
16. Chương 12	135
17. Chương 13: Vì Thanh	145

Kiều Hạ Xuân Ba Lục

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, nhất công nhất thụ, HE. Cp chính: Hàn Kinh Hồng aka tiền Nhật Quân x Vân Chiếu Ảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-ha-xuan-ba-luc>

1. Chương 1-1: Thượng

Editor: Ngốc Aki.

“Này này này, có nghe nói gì chưa? Nghe nói Kinh Hồng Chiếu Ảnh lần này cùng đến Tề Tề Cáp Nhĩ, lấy khối dạ minh châu ngọc trai của Luân Vương làm vật cưới.” Trong tửu lầu tiếng người huyên náo, lời mọi người đều là rống lên với nhau.

“Bỏ đi, đây là chuyện từ khi nào rồi. Bọn họ tới Tề Tề Cáp Nhĩ một tháng trước, hiện tại đã về Trung

Nguyên, người còn không nghe nói sao, mười lăm ngày trước bọn họ đã tới đại yến thưởng hoa ở Lạc Dương...” Một ngụm rượu nữa suýt bị phun ra, đại hán râu quai nón bỏ cái chén xuống, không chút khách khí mà sửa lời người ngồi cùng bàn với mình.

“Như vậy thì các tú tài vẫn chuẩn bị tỉ mỉ vì đại yến thưởng hoa thật bất hạnh.” Đại hán áo nâu lúc trước nói chuyện sờ sờ mũi, không có khoác lác hay xấu hổ, như nhặt được chuyện lạ mà cười nói: “Có hai ôn thần này xuất hiện, ngày nào đó Văn Khôi nhất định sẽ rơi vào một trong hai người.” (*cho em hỏi văn khôi là sao*)

Cách đó vài bàn cũng đang tán dóc, nghe được hai vị đại hán nói chuyện với nhau, một người áo xám cười lạnh.

“Mười lăm ngày trước? Hai người kia mỗi ngày đều so thắng bại, mười lăm ngày trước còn không biết xấu hổ cầm tiền đi vung vãi.”

“A?” Đại hán râu quai nón liếc mắt đánh giá người bàn nợ, không ngại lắm việc đối phương ngắt lời mình. “Vậy hỏi ngược người một chút, hai người đó phân cao thấp ở đâu?”

“Nghe nói chạy tới Hoàng Hà.” Lại một người bàn đó xen vào cuộc nói chuyện, thanh niên trang phục thư sinh nói liến thoắng: “Hoàng Hà thủy ông của Bài giáo cùng Lăng Lý Giao của Phật môn truyền ra võ lâm, muốn mở tiệc rượu mời hai người bọn họ, cảm tạ năm đó hai người giúp một tay, mới không khiến bọn hành khát ven sông Hoàng Hà đánh nhau thành lưỡng bại câu thương.”

“Hai người bọn họ khó có khả năng xuất hiện.” Người áo xám tiếp tục cười lạnh. “Bọn họ thường không quen tới nơi bát nháo đó, nếu hai người không cẩn thận đánh nhau, phá đi chỗ ở người ta, lần sau còn đâu thể diện gặp lại.”

“Cũng đúng.” Đại hán áo nâu đồng tình gật gù đầu. “Từ lúc bọn họ Hữu Phượng trấn trang Tê Phượng sơn trang đến nghỉ đình; Minh Tâm trai của lão chủ nhân của Tây Môn thế gia, ngay cả Lạc Nguyệt Cốc trong mấy trăm năm lịch sử cũng chưa lộ ra điều xấu cũng bị hai người không cẩn thận hủy một loạt hậu viện, hai người đã thật lâu không tới, nói gì tới một người mới quen qua.”

Người áo xám ngồi cùng bàn với thiếu niên, nghe được liên tiếp tên của danh môn thế gia từ miệng đại hán đang cười khở, sau đó lại quở trách không ngừng, thì không khỏi kinh ngạc hỏi: “Nhị sư huynh, mọi người đang nói tới ai thế?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tham gia nghị luận trừng mắt nhìn đến, ngay người áo xám vốn luôn bình tĩnh kia cũng trừng mắt nhìn tiểu sư đệ của mình.

“Đương nhiên là đang nói về Kinh Hồng Chiếu Ảnh rồi!” Mọi người trăm miệng một lời.

“Chính thế...” Thiếu niên dưới ánh nhìn của mọi người, dũng khí không ngại học hỏi mất hết, tủi thân rụt vai, “Kinh Hồng Chiếu Ảnh là ai?”

“Đương nhiên là Hàn Kinh Hồng và Vân Chiêu Ảnh.”

“Rồi... chỉ là...” Thiếu niên cắn môi, dè chừng ánh mắt mấy người, nhắm mắt lại, lớn tiếng hỏi: “Hàn Kinh Hồng và Vân Chiêu Ảnh rốt cuộc là ai?”

Mọi người không tròng mắt nhìn thiếu niên, chuyển sang tròng mắt nhìn người áo xám cùng bàn. Người áo xám bắt đầu cười khỏ, không nghĩ tới việc tiểu sư đệ không rành thế sự, kiến thức nông cạn tới mức này.

“Hàn Kinh Hồng là con trai của Hàn trang chủ Thùy Hồng sơn trang, mà Vân Chiêu Ảnh là chủ chân của Cô sơn Đãng Tuyết tiểu trúc.” Người áo xám có chút bất mãn nói. “Hai người bọn họ thành danh chốn võ lâm đã gần mười năm, đệ lại chưa từng nghe qua.”

“Vì không ai nói với đệ.” Thiếu niên nhỏ giọng kháng nghị.

“Ta đây nói cho người nghe.” Đại hán râu quai nón hăng hái nhất, lấy ra bầu rượu, cũng không hỏi ý kiến hai người kia, liền trực tiếp ngồi vào bàn thiếu niên kia: “Tiểu đệ đệ, người còn tiếp tục ngây ngô như thế cũng không phải chuyện tốt. Phải biết rằng, lúc trước khi Kinh Hồng Chiêu Ảnh thành danh, bọn họ còn nhỏ hơn so với người bây giờ... Đúng rồi, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay? Tôi?” Thiếu niên thấy khuôn mặt to lớn của đại hán tiến đến trước chớp mũi thì hoảng sợ, theo bản năng ngả đầu ra sau thối lui, hồi đáp. “Mười lăm.”

“Hắc, quả nhiên! Người có biết, Kinh Hồng Chiêu Ảnh xuất đạo khi... Ân, ta nhớ rõ, dường như là mười ba mười bốn tuổi đi.”

Người xung quanh không có hưởng ứng, trầm mặc tính toán một lát, nhìn thiếu niên.

Thiếu niên khẽ nâng đầu quét mắt, có thể tình tường cảm nhận được, ánh mắt của mọi người đều nói: Tuổi trẻ thật là tốt.

Sau đó, nhìn lại da của chính mình, có vài người cúi đầu nhìn xem da thô thịt béo của chính mình, tiếp tục dùng ánh mắt nói: nhớ năm đó ta một thân da trắng thịt non, cũng không kém tên tiểu tử đâu nga!

Thở dài một cái, tự nói với mình chẳng qua là ảo giác, thiếu niên cũng không dám nhìn về phía người khác, chăm chú nhìn đại hán râu quai nón.

Đại hán râu quai nón uống một ngụm rượu lớn, không chú ý ánh mắt người khác, chắc lưỡi, trở về chỗ cũ thở dài. “Rượu thiên hạ này, tốt nhất là Chúc Kinh Lạc Các của Lạc Xuyên. Hắc, người biết vì sao không? Vì nó khó có được. Tuy rằng rượu xếp thứ bảy, nhưng một năm mới bán năm mươi cân, một giọt thiên kim đều khó có thể hình dung. Cho nên hương vị tuyệt diệu thể gian kia — người tìm bó bạc lớn, rồi mọi người tranh nhau năm mươi phần có một, cảnh như thế khiến hương vị này thêm giá trị... Loại xếp thứ sáu, là Ngọc Xuân của Thái Bạch lâu. Ngọc Xuân này tuy là rượu ngon, nhưng do số lượng nhiều, nên không đáng

quý trọng...”

Thiếu niên nhần nại nghe xong nửa ngày, rốt cuộc nhịn không được, đang muốn kháng nghị bản thân không phải đến thưởng rượu, muốn nghe chuyện về Kinh Hồng Chiếu Ảnh, lại nghe đại hán thì thảo lẩm bầm. “Cho nên hai người kia lần đầu gặp mặt ở Thái Bạch lâu, liền đem rượu này đổi ầm một hồi... Ngọc Lâu Xuân tuy rằng sản lượng lớn, cũng chẳng lớn hơn hai ba trăm cân, bọn họ lại vừa quất, một năm kia Ngọc Lâu Xuân chẳng còn lại bao nhiêu rượu Lạc Xuyên, hại ông nội tôi trời trẻ phải cùng 720 người tranh nhau một bình.” Đại hán râu quai nón nói xong, đột nhiên tâm vì tên rượu kia mà tiếc hận.

(Kết luận: Kinh Hồng Chiếu Ảnh gì chứ, hai tên phá hoại thì đúng hơn!)

Thiếu niên nào có tâm tình nghe hán oán giận năm ấy tên rượu vấn đề gì, lỗ tai dựng lên, chỉ nghe việc mình muốn nghe trong lời nói:

“Ông nói Kinh Hồng Chiếu Ảnh lần đầu gặp mặt ở Thái Bạch Lâu?”

Áo nâu đại hán ngồi cùng bàn với đại hán râu quai nón quay đầu đi, thấy đồng bạn mình lâm vào chuyện cũ bi ai, tạm thời thần trí bay đi nơi nào, cũng lấy bình rượu ngồi tại đây. Cười nói: “Tiểu quý, người muốn nghe chuyện, ta kể cho người nghe. Người này mỗi lần nhắc tới năm đó cũng rất dễ đau đớn.”

“A?”

“Ha, là bởi tự phụ vào tửu lượng của mình, kết quả lại bại bởi hai tiểu quý.”

“Ông nói, vị thúc thúc này cũng ở Thái Bạch Lâu?”

“Đúng vậy, Thái Bạch Lâu có rượu ngon nổi tiếng, hơn phân nửa tửu đồ (kẻ uống rượu, người thích rượu) thiên hạ đều tập hơn nơi đó, năm kia, cũng không biết vì sao Lâu chủ tâm huyết dâng trào, đột nhiên lập nên phẩm tửu đại hội, người thắng, là có thể uống Ngọc Lâu Xuân đến thích thì thôi.”

“Nga...” Ở đây không ít người lần đầu mới nghe chuyện này, trên bàn kia thư sinh bưng tỉnh đại ngộ, vỗ tay nói. “Thì ra là thế, do rượu nên mới có giao tình sao? Khó trách quan hệ hiện tại của hai người kia thành ra như vậy.”

“Quan hệ hiện tại như thế nào?” Thiếu niên cảm thấy chính mình càng ngày càng không rõ mọi người đang nói cái gì.

“Quan hệ tranh cường hảo thắng.” Đại hán áo nâu mang vẻ mặt muốn cười mà không cười, nhịn một lát, cuối cùng vẫn bật cười ha há. “Hai tiểu hài tử xấu xa, uống thắng cả chủ nhân, lại uống không thắng đồng niên, kết quả không ai phục ai, mặc kệ Thái Bạch lâu chủ ai ai kêu, đem hết tất cả rượu của Thái Bạch lâu uống sạch, đồng loạt say thật đánh nhau. Hắc, nếu lúc ấy hai người không còn nhỏ, sớm bị lâu chủ hành hung cởi sạch quần áo ném trên đường cái... Ai...” Đại hán áo nâu đang nói đắc ý, chẳng hiểu sao cần phải

đầu lưỡi, đau đến che miệng lại y ê a ngô.

Cao nhân trong truyền thuyết lập tức rơi xuống bùn. Thiếu niên trợn trừng mắt, không biết dùng biểu cảm gì để thể hiện cảm nhận của chính mình về hình tượng vỡ nát của thần tượng trong lòng.

“Dù có bắt đầu như thế, chuyện kể tiếp rất đơn giản.” Thư sinh thấy đại hán áo nâu nhất thời nói không ra lời, liền tự động tiếp diễn chuyện xưa. “Hai người kia đều rất hiểu thắng, thiếu niên khí thịnh, không muốn thừa nhận mình đấu không lại người kia, vì thế bắt đầu so tài không dứt. Từ các kỹ năng cơ bản, đến loại kỳ quái nội ngoại gia công phu, lại đến so võ công, rồi cả cầm kỳ thi họa thơ phú, câu đối, điệu từ ngâm, giải đố, văn đấu linh tinh. Tiếp lại đến thiên văn địa lý, chiêm tinh bói toán, chư tử bách gia (*Tham khảo ở đây: dài ơi là dài*) cùng tam giáo cửu lưu (*Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia, Nông gia.*) các loại tạp học đều không thiếu. Mặc kệ chính mình có thể hay không, chỉ cần có thể áp đảo đối phương một chút, cũng có thể lập tức đi học để so đấu. Càng về sau, mắt thấy không có cách nào khác phân thắng bại, liền lấy người khác tới so đấu, xem ai diệt ác nhiều, xem ai lịch hiểm nhiều, xem áo có thể trước giang hồ cỡ bỏ chấp mê, xem ai lo liệu chuyện khó nhất...”

“Na.. Nào có phương pháp so tài này!” Thiếu niên nghe được trợn mắt há hốc mồm, phương phương dập nát thần tượng đang giãy giụa từ mặt đất đứng lên, mình cũng đứng dậy, hướng tới thiếu niên kia.

“Hắc, ở hai người này chứ đâu.” Thư sinh cười, hạ kết luận. “Hai người này đúng là kỳ tài, vì muốn hơn đối phương, cái gì cũng khổ công học tập, nghe nói còn đặc biệt đi học Quy tức công, xem ai giả chết giống nhất... Trận đấu không rõ thắng bại, bắt qua Quy tức công của hai người này, ngay cả Manh sơn Độc Điếu quỷ cũng nhịn không được thở dài trò giỏi hơn thầy.”

“... Thi đấu cái đó.” Thiếu niên vẻ mặt quái dị, trông như lung lay sắp đổ.

“Tiểu quỷ, không nên nói như vậy, người có biết, trên giang hồ thay đổi triều đại là rất nhanh, chưa đầy ba đến năm năm sẽ có người mới xuất hiện, thay thế người cũ. Vậy mà Kinh Hồng Chiếu Ảnh có thể ở trên giang hồ xưng danh gần mười năm, vẫn đứng đầu bảng liệt võ lâm nhân sự (*ý là vô sự bình an rảnh rỗi hết mức*) . Tuy rằng hai người này thực sự càn quấy...” Thư sinh nhìn sắc trời, ‘ai nha’ một tiếng, nói. “Không nói, sự tình khác hỏi nhị sư huynh của người đi, tiểu sinh có việc, xin lỗi không tiếp được. Tiểu nhị, tính tiền!”

Thiếu niên tha thiết nhìn người áo xám.

Người áo xám lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn: “Nhìn ta làm gì, ăn!”

Nhai cơm trong miệng, lại nghe cách đó không xa có người cười lạnh lạnh bầm lâu bầu.

“Hai người này nào có tốt như vậy, nói đi nói lại vẫn là hai ôn thần thôi. Mọi người đem bọn họ khoe tốt như thế, còn không phải trên người bọn họ bỏ tiền đặt cược...”

Thanh âm nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, trùng hợp thế nào lại rơi vào tai thiếu niên. Thiếu niên nháy mắt mấy cái, rất muốn đi qua hỏi một chút, nhưng xem sắc mặt lạnh băng của nhị sư huynh, hai vị đại hán ngồi đối diện, một vị đang rửa mi mặc niệm, một vị khác che miệng, mắt báo đao động hung tợn khắp phòng, không biết đang tìm cái gì, đánh giá lợi hại, vẫn là đem lòng hiếu kì chôn dưới đáy lòng.

“Nhưng mà, hiện tại Kinh Hồng Chiếu Ảnh rốt cuộc ở nơi nào?”

“Ta ở chỗ này a...” Lúc sau ở tửu lâu, một chiếc thuyền đi điếm, kiện phu người đi qua đi lại, người nghỉ ở một bàn bên cạnh, một thanh niên từ trên xuống dưới đều đánh bần hì hì nhỏ xong nói xong, không có mục tiêu mà ném củ lạc trong tay.

=====

Mở đầu với truyền thuyết của hai lão... Đúng là hai tên phá hoại mà. Kinh Hồng Chiếu Ảnh, chuyển thành Kinh thiên động địa đi là vừa.

2. Chương 1-2: Hạ

Editor: Ngốc Aki

Thanh niên ngồi đối diện hắn, thoát nhìn qua sạch sẽ, nhưng điểm khác biệt này chỉ có một chút, giống như là con heo nhỏ khác biệt trong chuồng heo lớn vậy. Trong tay y cầm một chén trà, thần nhiên uống nghe được thanh niên kia nói liên hừ một tiếng.

Thanh niên nhìn hắn một cái, ném củ lạc vào đĩa, vuốt lại mái tóc lộn xộn giống cỏ dại mọc bờ: “Thủy ông cùng Giao lão đại mời khác, muốn đi không?”

Thanh niên uống trà yên lặng nhìn hắn trong chốc lát, khởi mi, mắt bất động da bất động, cư nhiên có thể tạo ra vẻ mặt hoàn mỹ. “Người thực sự muốn đi?”

“Ta là rất muốn đi ăn.” Có chút thống khổ nhe răng, thanh niên kia lông mi nhú thành hình bát tự. “Quý mới biết cái Cửu chuyển Tỏa Tiên trận kia xuất bên hồ, nước vừa xông tới là cả trận cùng sụp, bao nhiêu ngân phiếu ướt hết...”

“Ta không đi.” Thói quen của những người như thế, chỉ cần nghĩ tới một chút thôi cũng muốn giận tái mặt. “Sau khi ăn xong, lại phải chi tiền bồi thường, với tiền ăn của ngươi còn nhiều hơn, tốt nhất là không.”

“Ai...” Thanh niên nhú mi càng sâu. “Nhiều người muốn mời chúng ta, chúng ta ngay cả nhà một người cũng không dám tới...”

Thanh niên uống trà lầm bầm hai tiếng, biểu đạt sự đồng tình.

Không còn cách nào khác, tuy rằng người ngoài không rõ chân tướng, đem chuyện kể ra giang hồ thập phần êm tai, có vẻ hiệp danh của hai người được nâng lên rất nhiều. Nhưng sự thật chẳng qua là, hai người này lực phá hoại quá mạnh, đối với người khác thì giúp đỡ cung đem lại tổn thất nghiêm trọng, đang bị những người đó truy tìm đòi nợ. Nhìn trên giang hồ có nhiều Hồng Môn Yến (Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc, nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm. Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người!), chỉ biết hai người đã là chuột chạy qua đường người người hô bắt. Giang hồ đệ nhất đố, ngoài việc cược hai người ai thắng ai thua, chính là cược hai người khi nào sẽ bị nhóm chủ nợ bắt được.

(kính hồng chiếu ánh, quả là anh hùng thiếu niên xuất chúng.)

Nhưng đối với những kẻ chỉ nhìn bề ngoài mà không nhìn chân tướng sự việc, thì giang hồ giai thoại, vô lâm giai thoại này vẫn vô cùng cảm động, vô cùng rung động, vô cùng khiến lòng người phấn chấn, nhiệt huyết dâng trào phiêu du giang hồ — Kính Hồng Chiếu Ánh vang danh thiên hạ đồng loạt thở dài.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp tốt, trước hết tìm trang phục để thay đã” Hàn Kinh Hồng ai một tiếng, đề nghị nói: “Không bằng chúng ta lần này đánh cướp...”

“Nhàm chán, cái này đã so qua ba trăm bảy mươi hai lần.” Mất Vân Chiếu Ánh đảo một vòng qua các cửa hàng bên ngoài, rõ ràng không an lòng. “Hơn nữa bây giờ ta rất mệt, không đủ sức gây chuyện đâu.”

“Nhưng mà...”

“Hàn, đừng có thử tính nhẫn nại của ta, gọi A Đại A Nhị đến đây!” Vân Chiếu Ánh thực sự rất mệt, hơn nữa lại cùng người này nói chuyện phiếm nửa ngày, sáng uống trà chiều ăn lạc, nhẫn nại đến bây giờ đã là cực hạn.

“Không!” Hàn Kinh Hồng vẻ mặt u buồn, liếc chết không nghe. “Mười năm trước mới say một lần đã bị hai tiểu tử xấu xa kia cười một trận, giờ xem bộ dạng chật vật này của chúng ta, bọn họ không cười to hơn mới là lạ!”

Vân Chiếu Ánh lạnh lùng trừng mắt một lúc lâu: “Người không gọi, ta gọi!”

“Không được! Bọn họ là người hầu của ta!”

Vân Chiếu Ánh không thể nhịn được nữa, một quyền đánh ra. “Người gọi hay không gọi?”

“Nói không gọi sẽ không gọi, nam tử hán đại trượng phu, chần chờ chẳng phải khiến người ta chê cười?” Hàn Kinh Hồng trên ghế nghiêng người, nhắc tay chặn ‘Hắc Hồ đào tâm’ của Vân, ngạc nhiên nói: “Người

không phải không còn sức sao?”

Vân Chiêu Ảnh thuận thế biến chiêu, một củ lạc trong tay đột nhiên đánh hướng một người bán tạp hóa ngồi cách mình tới ba bàn.

Người bán hàng kia chuyên chú nghe hai người, nhận thấy cách nói chuyện không ra sao thì dạy lên lòng khinh thị, kết quả mắt thấy củ lạc chậm rãi phi tới gần, lại như thế nào cũng trốn không thoát, trở mắt nhìn củ lạc kia đánh vào huyệt Thần tàng của mình, một đầu nhỏ đánh thẳng vào tâm mạch.

Nhìn hai người lưu lạc giống nhau giơ tay lên, tạp hóa lang liên học máu ngã nhào lên mặt bàn. Cửa hàng ban đầu vô cùng yên tĩnh, một lát sau, âm thanh dậy lên tứ phía, các thương nhân kêu khóc gọi cha mẹ sợ hãi chạy trốn chết, loạn thành một đoàn.

Hàn Kinh Hồng nhú mày, cười khở nói: “Có cần phải vội vã thế không...”

Hỗn loạn như vậy, đúng là một cơ hội tốt để đục nước béo cò. Hàn Kinh Hồng mới nói một câu, cùng lắm bảy chữ, đã thấy ám khí mũi nhọn phi không tiếng động từ sau lưng Vân Chiêu Ảnh, hần khe thở dài, không biết từ khi nào, Nhất Hoằng Thu Thủy đã nắm, leng keng boong boong, âm thanh liên tục, ám khí chưa kịp tới nơi liền bị hút bỏ thân kiếm, thuận tay vung, trong đám người ít nhất ngã năm.

Ám khí tức thời lao tới từ bốn phương tám hướng, dĩ nhiên không chỉ sau lưng Vân Chiêu Ảnh có ám khí, Vân âm thầm cười, ánh mắt nhìn thẳng phía sau Hàn Kinh Hồng, ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua bả vai Hàn, như liên hoa xán phóng, trong nháy mắt huyền ảo không biết xuất bao nhiêu chiêu, chỉ thấy y buông lỏng tay, trong lòng bàn tay rơi xuống một bó ám khí hình thù kỳ quái, nhỏ vụn rườm rà.

Người trên lầu lầu nhất định bị tiếng động lớn hấp dẫn tới đây, từ cửa sổ đi xuống, lúc này âm thanh trầm trộ khen ngợi kinh thiên động địa truyền đến. Kinh Hồng Chiêu Ảnh thể hiện công lực cũng không phức tạp hiếm thấy, nhưng hai người động thủ khi giao phía sau của chính mình cho đối phương thực ăn ý, lại thật hiếm thấy. Điểm yếu chí mạng của người trong giang hồ, sau lưng là chỗ nguy hiểm dễ bị thương nhất, đừng nói khi chiến đấu kịch liệt yên tâm giao cho người của mình, dù là bình thường, nếu có người lạ đột ngột xuất hiện ở phía sau, không một đao đánh xuống đã là kiếm chế lắm rồi.

Nhưng hai người này đồng sinh cộng tử gần mười năm, bình sinh trải qua những cảnh nguy hiểm tới nỗi người thường không thể tưởng tượng, tuy vừa là địch vừa là bạn, những cũng là người duy nhất có thể tin nhiệm lẫn nhau. Phản ứng ấy, sớm đã là thói quen thành tự nhiên, tựa như bản năng.

(phu thê người ta phải như thía!)

Biến cố phát sinh nhanh, cũng tiêu tán nhanh. Đám người đột kích Kinh Hồng Chiêu Ảnh thấy hai người mặc dù đang mệt, phản ứng vẫn như cũ không mất đi trình độ, ám khí thậm chí không thể động tới sợi tóc của họ, trong lòng biết không tốt, lập tức ném đạn khói, nhất thời khói thuốc sừng tràn ngập, thậm chí năm ngón tay mình còn khó nhìn. Người trong cửa hàng thét lên chói tai, hồi hã ngược xuôi, nơi nơi đều nghe thấy tiếng bước chân, Kinh Hồng Chiêu Ảnh muốn đuổi theo cũng không biết tìm chỗ nào mà bắt đầu,

Dưới ánh mắt tán thưởng của mọi người, Hàn Kinh Hồng cười dài liếc nhìn Vân.

“Vân, đỡ ta xuống được không?”

“Không.” Tay Vân Chiếu Ảnh vẫn còn đặt trên vai hắn, dựa rất lần, lạnh lùng ngạo nghễ, chân thành bày tỏ. “Ta đói bụng tới nỗi không thể động đây.”

Song phương đối mặt chỉ chốc lát, á khẩu không trả lời được.

Mắt thấy hai chân run run tới sắp không chống đỡ nổi cân nặng của mình cùng Vân, ở lâu nữa thì chuyện lớn sẽ phát sinh, Hàn Kinh Hồng rút cuộc cũng dẹp hình tượng sang một bên, gọi: “A Đại, A Nhị, còn không mau giúp bản công tử xuống!”

“Thiếu gia à thiếu gia, ngài cũng có ngày hôm nay!” Đại hán râu quai nón ôm bụng cười to, vừa lau nước mắt vừa xem Hàn Kinh Hồng với tư thế quỷ chết đối quét ngang ngàn quân, khí nuốt ngàn dặm, lại ồn ào.

“Vân công tử, ngài ăn chậm thôi, không cần tranh với thiếu gia. A Nhị này có ngân lượng, ăn hết nơi này có thể chuyển sang nơi khác.” Đại hán áo nâu có chút lo lắng nhìn Vân Chiếu Ảnh. Vân yên lặng gật đầu tỏ vẻ đã biết, gấp thức ăn vẫn nhanh như gió, không kém tốc độ ra tay vừa rồi của y.

Cùng lúc đó, không ít người nghe chuyện phong phanh Kinh Hồng Chiếu Ảnh xuất chiêu mà xúm lại đây. Đám người ngắm cảnh, nam tử áo xám cùng tiểu sư đệ của hắn cũng ở đó. Tiểu thiếu niên nhìn hai nhân vật trong truyền thuyết một thân đen đầy bụi, nhưng bụng đói tới mức cần người đỡ, lại nhìn trên mặt bàn từng đĩa từng đĩa một chồng lên nhau, điệp điệp trơn bóng như được tẩy, ấy vậy mà không thấy nước... Rốt cuộc rừng rừng thừa nhận, — ý chí giang hồ, quả nhiên là vì đánh vỡ ảo tưởng thiếu niên mà tồn tại!

Tiểu nhị vừa dọn một bàn đồ ăn, lúc này mới thấy tốc độ của hai người kia thật có chậm lại. A Nhị thở dài, A Đại cười to nửa ngày không ai cản, ngưỡng ngừng sờ sờ mũi, ngồi sang một bên.

Sau khi lòng hiếu kỳ được thỏa mãn, đám người xem đi hơn phân nửa, nam tử áo xám đánh giá Kinh Hồng Chiếu Ảnh một lúc lâu, thấy A Đại ngồi một bên không có việc gì, ngoáy lông mũi ra đùa, lập tức lông mi khẽ rung, mở miệng hỏi: “Hai vị chính là Xích Sát Triệu Hoài Viễn cùng Thanh Sát Tôn Giang?”

A Đại A Nhị liếc nhau một cái.

“A Nhị, tên này nghe quen quá.”

“Đúng vậy.... Đại khái người ta nói thế.”

“Xích Sát Thanh Sát? Huyết Ảnh Song Sát?!” Thiếu niên nhảy dựng lên, tay nắm ở chuôi kiếm, muốn rút ra ngay, liền bị nam tử áo xám cản lại.

“Nghe nói bảy năm trước, Song Sát đại bại dưới tay Hàn Kinh Hồng, không lâu liền biến mất khỏi võ lâm. Người ta nói Hàn Kinh Hồng vì võ lâm trừ hại, không nghĩ tới Nhị Sát thay tên đổi họ, trở thành thuộc hạ của Hàn đại hiệp...”

Hàn Kinh Hồng đang hận không có thêm mấy cái miệng để ăn, nghe vậy chỉ phất phất tay, nói chuyện hàm hồ, hoàn toàn không có cảm giác chột dạ khi chân tướng bị vạch trần.

Nam tử áo xám tiếp tục đánh giá hẩn, khóe môi chậm rãi hiện một nụ cười.

“Từ lâu nghe nói Hàn đại hiệp dũng cảm hiệp nghĩa hơn người, hôm nay được thấy, quả danh bất hư truyền. Nếu không có Hàn đại hiệp, Song Sát có khi không cải tà quy chính trở thành thuộc hạ, mà nếu không có Song Sát, cũng khó phối hợp để bày ra Hàn đại hiệp nhân nghĩa phong thái. Quý chủ tử thật sự hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, nhất định ngày sau trở thành giai thoại võ lâm.”

Hàn Kinh Hồng tiếp tục làm lơ, miệng đầy thức ăn quyết không mở miệng, chỉ thấy tại yết hầu cầu nhàu vài tiếng, đoán chừng đang nói khách khí linh tinh gì đó, A Đại A Nhị mang vẻ mặt mặc danh kỳ diệu (không biết nên nói gì) nhìn nam tử áo xám, vừa đúng lúc tiểu nhị mang đến hai bộ trang phục, lập tức một người phân phó tiểu nhị đi múc nước, một người lấy đi đôi đũa trong tay Hàn Kinh Hồng.

“Thiếu gia, ăn đủ rồi, ăn nữa sẽ hết đường chồng đỡ. A Đại thừa nhận ngài thực bì thâm mật mỗi, nếu thiếu gia chết vì ăn nhiều — thì A Đại chỉ có nước đâm vào đầu hủ mà chết.”

Hàn Kinh Hồng y ê a ngô không chịu rời bàn, A Đại định nói thêm, Vân Chiêu Ảnh đã đặt đũa xuống bàn, mang chút giận dữ nói: “A Đại, đây là cách người đối xử với chủ tử nhà ngươi à?”

A Đại cả kinh, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi Vân công tử, A Đại biết sai rồi...”

Vân Chiêu Ảnh vẻ mặt không biểu lộ gì đợi hẩn nói xong, nắm lấy áo Hàn, không lời nào, hướng về phía phòng sau mà ném:

“Với hẩn phải dùng thái độ này!”

Mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm.

Sau đó một lúc, A Đại A Nhị vỗ tay sùng bái nói: “Không hổ là Vân công tử!”

3. Chương 2

Editor: Ngốc Aki.

Người đẹp vì lụa, quả nhiên đó là chân lý.

Thiếu niên trợn mắt há mồm mà nhìn hai người tái xuất hiện trong bộ đồ mới, mắt lấp lánh tinh quang, cảm động không ngừng thốt: “Đây là Kinh Hồng Chiếu Ảnh... đây mới là Kinh Hồng Chiếu Ảnh!”

Người áo xám đối với chuyện tiểu sư đệ của mình trông mặt mà bắt hình dong thì có cảm giác bất đắc dĩ, nhưng khi chứng kiến Hàn Kinh Hồng nhẹ răng cười, ánh mắt tươi cười sáng ngời, cũng không khỏi thấy lòng ấm áp, nhỏ giọng lặp lại lời của tiểu sư đệ — đây mới là Kinh Hồng Chiếu Ảnh nổi danh thiên hạ!

Tẩy đi bụi đường, tận mắt quan sát, Hàn Kinh Hồng có một đôi đồng tử hổ phách như mèo, cực kì trong suốt, khi cười ngời sáng chói mắt, nhất thất xuân dương, làm cho người ta không thể nào không tin tưởng. Chẳng trách vô lâm truyền kì, người dù coi Hàn Kinh Hồng là địch nhân, cũng sẽ tín nhiệm hắn.

Vân Chiếu Ảnh hoàn toàn ngược lại, bạch y như tuyết, mắt sáng như sao, trên vầng trán toát ra khí chất lạnh lùng xa cách. Sóng mắt khi chuyển động, vô hạn tịch mịch, rồi lại giống như không thể hiểu tịch mịch. Thật sự khó tưởng tượng, hắn vừa rồi mới bạo lực ném Hàn Kinh Hồng vào trong.

“Hai vị còn chưa đi à?” Hàn Kinh Hồng nhìn nam tử áo xám và tiểu sư đệ của hắn, thuận miệng hỏi một câu, rồi lại theo thói quen, một cước sải bước, không để ý tóc tai ẩm ướt, ngã xuống mà ngủ.

“Thiếu gia!” A Đại nhéo đầu tóc hắn, không để ý hắn ôm đầu la oai oái, bắt đầu dùng bố khăn vân vẽ lau lau. “Khi A Đại không ở bên, người muốn loạn sao cũng được, ở trước mặt A Đại, sẽ không để ngài ướt đầu đi ngủ, kéo người ta nói A Đại không chu toàn chiếu cố ngài...”

Nam tử áo xám thấy thế, vẫn rất khó xem A Đại trước mắt là Hiền Tuệ Triệu Hoài Viễn của Huyết Ảnh song sát năm đó.

Vân Chiếu Ảnh yên lặng ngồi bên cạnh, khi có người ngoài, y luôn luôn ít nói. A Nhị ân cần đưa bố khăn cho y, hắn nhẹ nhàng tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nam tử áo xám. Không khí nhất thời có chút ngột lại.

Nam tử áo xám hắng giọng. “Tại hạ Chu Mặc Lưu từ Điểm Thương.”

“Điểm Thương...” Hàn Kinh Hồng đột nhiên hướng khăn mặt ho vài phát.

“Yên tâm, Chu mõ thay Thanh Tùng đình đến đòi nợ hai vị.” Chu Mặc Lưu cũng thở dài, nhần nại mà cười.

Tiểu sư đệ lần đầu tiên biết được, nguyên lai Kinh Hồng Chiếu Ảnh trên giang hồ tung hoành lại trúng ngay môn phái của mình.

“Chu mõ thay mặt sư phụ Tùng Phong đạo trưởng mời Hàn công tử cùng Vân công tử tới tham dự đại hội trùng ác ở Điểm Thương vào tháng chín.”

“Đại hội trừng ác?” Hàn Kinh Hồng ngạc nhiên.

“Hàn đại hiệp cũng biết, năm gần đây, trong chốn giang hồ phong ba không ngừng, hai phái Âm Nguyệt giáo và Đoạn Tình môn phát triển lớn mạnh, ở trên giang hồ hành sự không từ thủ đoạn. Sau khi Ngũ Độc giáo ở Nam Cương giải tán, Huyết Dục môn dần dần hình thành thế lực, hướng Trung Nguyên xâm nhập. Nghe nói sau những phong ba này, còn có kẻ khác chủ trì. Để giải quyết, dĩ nhiên thành thế, hiện tại cách năm năm mới đến luận kiếm đại hội, cho nên gia sư muốn năm nay cử hành đại hội trừng ác vào trùng dương (9/9 âm lịch), nâng cao khí thế giang hồ.”

“Huyết Dục môn!” Hàn Kinh Hồng đẩy A Đại ra, nghiêm mặt. “Chẳng lẽ là tà giáo Huyết Dục môn trăm năm trước xuất hiện ở phía nam?”

:Đúng vậy.”

“Tại hạ hiểu rồi. Đây không phải chuyện nhỏ, thỉnh chuyển lại với Tùng Phong đạo trưởng, ngày trùng dương, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Kinh Hồng Chiếu Ảnh nhất định sẽ tới Điểm Thương.”

Vân Chiếu Ảnh hừ một tiếng, nhưng cũng không phản đối.

Chu Mặc Lưu mỉm cười chấp tay. “Hàn đại hiệp quả nhiên là người trung thực nhiệt tình như lời đồn. Có nhân vật như Hàn đại hiệp đây, thực là hạnh phúc của thiên hạ.”

“Này thôi...” Hàn mỉm cười. “Kì thực người trung thực nhiệt tình phải là Vân mới đúng, chỉ là hắn không hay nói nhiều, cho nên vinh quang đều dính vào tại hạ.”

Chu Mặc Lưu có chút xấu hổ hướng tới Vân Chiếu Ảnh thi lễ, còn chưa nói gì, Vân Chiếu Ảnh đã đứng lên đi ra ngoài.

“Thật là... Cao ngạo trong truyền thuyết.” Nghe nhiều về tính tình Vân Chiếu Ảnh, Chu Mặc Lưu cũng không quá lưu tâm, nhưng trên mặt có nét ngượng ngùng. “Quả là ôn hòa...”

Hàn Kinh Hồng mỉm cười, chớp mắt thấy cánh cửa Vân Chiếu Ảnh vừa đóng.

Quá ôn hòa sao?

Đúng là, kiên trì đến cực đoan. Nếu như có mục tiêu kiên trì, đại khái sẽ không dằn ngừng lại.

Hai vị khách nhân Điểm Thương rời đi, Hàn Kinh Hồng đi vào trong phòng, thấy Vân Chiếu Ảnh nằm tựa trên giường, hai tay đặt sau gáy, nhắm mắt dưỡng thần. Mái tóc ẩm ướt trên áo trắng uồn lượn ánh lên thủy sắc, lông mi tú lệ khê cau, hình như có chuyện phiền lòng không thể dứt. Hai người quen biết nhiều năm, nhưng Hàn Kinh Hồng ít khi thấy y có thần sắc như vậy.

Chậm rãi đi đến trước giường, Vân Chiêu Ảnh đột nhiên mở mắt ra.

Đôi mắt chớp không chớp nhìn thẳng sâu trong đôi mắt đối phương, hết thấy nguy trang, ở trước mặt đối phương đều là vô dụng.

Nhưng mà, nếu như có chỗ ngay cả chính mình cũng không hiểu được thì sao?

Chớp mi, Vân Chiêu Ảnh vươn tay ra trước. “Đỡ ta một chút.”

“Người không phải lười như vậy chứ?” Hàn Kinh Hồng nhún vai, đưa tay cầm tay Vân Chiêu Ảnh, kéo nhẹ, kéo y từ trên giường kéo xuống.

Hai tay cùng nắm, chân khí trao đổi. Vân Chiêu Ảnh xuống giường, để Hàn Kinh Hồng ngồi cạnh mép giường. “Vết thương do tuyết ngao (*chó ngao tây tạng?*), cho ta xem.”

“Đã hơn một tháng, sao có thể chưa lành...” Nói tới nói lui, cũng không có ý phản kháng, cho Vân Chiêu Ảnh cởi áo hần, hiện ra phần lưng rắn chắc, từ trên vai có ba vết thương dài. “Này này, giữ lại cho ta chút hình tượng, thân thể này ta còn phải lưu lại cho nương tử tương lai của mình xem nữa!” (**mất sáng* thì nương tử của Hàn ca ca không phải luôn ở đó sao?*)

Hừ một tiếng, ngón tay xoa vết thương, nhiều chỗ còn chọc chọc vài cái, xác định miệng vết thương đã lành hẳn, sẽ không rách ra, lúc này mới đem áo Hàn Kinh Hồng trả lại cho hắn: “Có gì đẹp đẽ, chỉ là một đồng thịt.”

“Cái gì một đồng thịt, đây là cơ thể, cơ thể a ~~~” Nói đến đây, mắt chợt sáng lên, cười dài nói: “Vân, người không cần đổ kỵ, tuy rằng vết thương do cứu người mà lưu lại, ta tốt xấu gì cũng không nhẫn tâm để lại vết thương như thế trên lưng người, để tiểu kê của người không mất mặt...”

Lời còn chưa dứt, Vân Chiêu Ảnh một chưởng đánh ra, hai người bình bốp lách cách mà đánh nhau.

“Ấm trà một cái, chén trà ba cái, chậu đồng một cái, ghế một cái, lại cái nữa...”

A Đại A Nhị ngồi ở cửa, một người điểm số một người ghi chép, cầm bàn tính tính toán lia lịa, xem trên người có mang đủ tiền hay không bồi thường khách điểm, có cần lo hay không chuyện chạy trốn.

Như cũ, một lúc sau khi đánh nhau, vừa mới vắt vãi rửa sạch, hai người lại lăn lộn tới mặt đen lại đi ra từ phòng trong. Hàn Kinh Hồng nhìn A Đại nháy mắt mấy cái, còn chưa kịp nói gì, A Đại A Nhị đã nói trước: “Thiếu gia, người trước hết đừng nói gì cả. Lão gia gửi tới một bức cấp tín (*thư khẩn*) thúc giục ngài trở về.”

“Cấp tín?” Bị A Đại bắt ngồi trên ghế, nhận lấy thư từ A Đại, Hàn Kinh Hồng không vội mở ra mà cười hì hì cầm phong thư gõ mặt bàn. “Các người nhận lợi gì từ cha ta, nhiệt tâm như vậy.”

“Làm gì có lợi, làm gì có lợi.” Hai người vội lắc đầu đến vẹo cổ. “Lão gia tuyệt đối không dùng tiền mua chuộc A Đại A Nhị. Một tháng ngày ngài không ở nhà, lão gia ký rất nhiều phong, càng ngày càng nghiêm trọng, ngày hôm qua một ngày đã có ba phong. Đây là chuyện trước kia chưa từng có, cho nên A Đại lo sơn trang thực sự có chuyện... Nói đến đây, đúng rồi, Vân công tử, trong kinh cũng gửi gia thư (thư nhà) cho ngài.”

“Trùng hợp vậy sao?” Hàn Kinh Hồng rút cuộc cũng mở thư, đọc nhanh như gió quét mắt vài lần, tùy tay đem thư cho vào tay áo. “Cũng không có chuyện gì, chỉ là giục ta trở về.”

Vân Chiêu Ảnh nhận gia thư từ tay A Nhị, nhìn vài lần. “Giống nhau.”

“Thật khó đây... Bên người hiếm gửi thư thúc giục, bên ta là thúc giục cấp tốc, dường như cả hai bên đều nên đi một chuyến. Nhưng phía nam và kinh sư hoàn toàn không tiện đường...”

“Bá phụ thúc giục gấp như vậy, đi Thuyền Hồng sơn trang trước đi. Trong kinh cũng chỉ là cha mẹ ta nhớ mong, chậm vài bước chắc không vấn đề gì.”

“Vương gia cùng Vương phi không phải lần nào nhớ người cũng viết thư hỏi, người luôn luôn cũng nhận được thư liền lập tức trở lại. Nếu người theo ta về Thuyền Hồng sơn trang rồi mới về kinh, e là lộ trình rất dài. Hơn nữa cũng không biết trong trang có chuyện gì, nếu thực sự bị sự tình cuốn lấy không rời được, chẳng phải khiến Vương gia Vương phi trong kinh trông mong?”

“Nếu sơn trang thực sự có chuyện, có thêm ta hỗ trợ cũng tốt.”

“Thiếu gia, Vân công tử, hai người dài dòng quá đi...” A Đại A Nhị không nhịn được lộ ra ánh mắt xem thường. “Các ngài không phải tự về nhà mình là được sao?”

“Chuyện này...” Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, tựa hồ không nghĩ tới phải tách ra.

“Nói đến mới thấy, sau khi chúng ta biết nhau, dường như không có tách ra mấy.” Hàn Kinh Hồng dường như có suy nghĩ, gật gật đầu, vỗ tay. “Vậy không bằng lần này so đi, xem ai về sớm ơn trấn an người nhà yên tâm.”

“Cũng thể cả mà thôi.” Vân Chiêu Ảnh hơi hơi cau mày, trong lời nói có chút không vui.

“So với giả chết mà người nói trước đây, chẳng lẽ nhàm chán hơn?” Về mặt khiêu khích nhìn Vân Chiêu Ảnh, đã thấy y sắc mặt trầm xuống, càng thêm lạnh lùng.

“Được, so thì so.” Nói xong, phất tay áo rời đi.

“Này này...” Không nghĩ tới Vân nói đi là đi, Hàn Kinh Hồng vội giữ chặt tay hắn. “Còn chưa hẹn địa điểm

gặp lại.”

“Làm phiền người nhớ kĩ.” Trong lời nói của Vân ẩn chứa châm chọc, thập bát diệp trang trí trên tay áo cũng chuyển. “Tại Cô sơn Đãng Tuyết tiểu trúc đi. Vừa vận thuận đường với cả Thùy Hồng sơn trang và kinh sư.”

“Các người... có cảm thấy, tính tình Vân khi này đột nhiên rộng lượng?” Nhìn bàn tay trống rỗng, trong mắt Hàn Kinh Hồng ánh lên vẻ say mê.

“Bởi vì Vân công tử là người trọng tình.”

Hàn Kinh Hồng tà tà nhìn A Đại: “Ý người là ta không trọng tình?”

“Không không không, ý A Đại là, Vân công tử luyện tiếu chuyện ngài rời đi, lại ngượng ngừng không dám thừa nhận, cho nên mới...”

Ba người nhìn nhau một lát.

“Ha ha ha ha! A Đại, chuyện cười này của người.... Cái tên kia biết ngượng? Ha ha ha ha...”

“Thiếu gia –” A Đại than dài, khuôn mặt già nua đỏ lên.

Cô Sơn tự bắc Giả đình tây

Thủy diện sơ bình vân cước đề

Kỷ xứ tảo oanh tranh noãn thụ

Thùy gia tân yển trúc xuân nê

Loạn hoa tiệm dục mê nhân nhĩn

Thiên thảo tài năng một mã đề

Tối ái hồ đông hành bất túc

Lục dương âm lý Bạch Sa đề. ()*

Đặng Tuyết tiểu trúc nằm ở phía nam Cô Sơn. Đối diện Tây hồ, gần Linh Ẩn, vùng sông nước dịu dàng, ngô ca nhuyễn nông. *(ko hiểu ...)*

Sau khi chia tay Hàn Kinh Hồng, Vân Chiêu Ảnh cũng không trực tiếp quay trở về kinh sư, mà quay lại Đặng Tuyết tiểu trúc trước.

Mấy năm này, y cùng Hàn Kinh Hồng ngày ngày xông Nam loạn Bắc, nhưng cũng chưa từng bỏ qua nơi này. Hai người hàng năm luôn ở chỗ này hơn tháng, cách khỏi hồng trần thị phi, tận hưởng thanh tịnh. Quá khứ luôn là có Hàn Kinh Hồng bên cạnh, lần này lại lẻ loi một mình. Nhìn con đường phía trước, phong cảnh như trước, khó tránh khỏi phiền muộn. Cảm giác này khi đến gần cửa sổ càng khắc sâu, mấy năm trước tới lúc này, Hàn Kinh Hồng luôn luôn gương mẫu xông lên trước, kêu cái gì mà khổ quá, khát quá, chủ hà đâu còn không mau đến chiêu đãi khách nhân...

(mới xa được bao lâu?)

Mắt mở lớn, đột nhiên giật mình, Vân thiếu chút nữa nghĩ rằng Hàn thực sự ở đây gọi mình. Ngưng thần chỉ thấy chim chóc sơn núi đang kêu. Có chút bất lực mà cụp mắt, không biết cười gì.

Thói quen vốn hại người, hơn nữa lại là thói quen tích lũy nhiều năm. Vừa mới rời khỏi Hàn, lại vẫn nghĩ người nợ vẫn còn ở cạnh mình, mỗi khi nhớ tới một chuyện, lại nói tới một nửa mới tỉnh ngộ giờ chỉ còn một người.

Mình cùng hắn quen nhau đã lâu như vậy sao? Kỳ thực mà nói, cùng lắm chỉ là sáu bảy năm, nhưng giống như đã quen sáu mươi bảy mươi năm.

Lắc đầu, Đặng Tuyết tiểu trúc đã trong tầm mắt, không thấy ách phó *(nô bộc, người hầu)* canh trước cửa. Dù cho ách phó không biết hôm nay mình về, nhưng đi đâu không biết, cũng không để tâm lắm, thẳng tay đẩy cửa chính, đem ngựa buộc dưới tàng cây, lúc này mới trở lại phòng lớn, đẩy cửa ra.

“Vân huynh đã trở về.” Tiếng cười dài làm cước bộ của Vân dừng lại. Trong phòng ngồi hai vị thiếu niên, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, một người chỉnh tề mặc tử sắc quan bào, dung mạo băng tuyết, tĩnh tọa trên ghế. Người còn lại là một công tử thân hoàng sam, cười hì hì nghịch trên ghế, vừa nói chuyện với mình vừa đảo mấy quyển sách trên bàn trà, thập phần bày ra bản năng thám tử của cậu ta.

*(Tiểu Tình nhi đây mờ *mơ màng*)*

Chuyện có thể làm cho Vân Chiêu Ảnh như đầu không nhiều lắm, nhưng hai tên trước mặt này hiển nhiên là có thể — hoặc nói là, hai người này chính là đại biểu phía sau hàm nghĩa kia, là nguyên nhân khiến y như đầu.

Hoàng y thiếu niên thấy Vân Chiêu Ảnh cứ hướng đông phòng nhắm đèn, nhìn cũng không nhìn hai người, càng không nói tiếp đón, khuôn mặt tươi cười liền suy sụp. Xoay người nhảy xuống cạnh Vân Chiêu Ảnh. “Vân huynh, nhìn thấy hai đệ, huynh không thể biểu đạt thái độ hoan nghênh sao?”

Vân Chiêu Ảnh nhú mi. “Đệ cần ta chiêu đãi sao? Đãng Tuyết tiểu trúc có chỗ nào đệ chưa từng đi qua? Tự tiện, tự tiện. Ta đã nói, nơi đây cự tuyệt hồng trần, không hề có quan hệ với triều đình. Đệ nếu muốn tới làm thuyết khách thì mời trở về đi.”

Đứng ngay người muốn đóng cửa tiễn khách, hoàng y thiếu niên cười gượng. “Vân huynh suy nghĩ nhiều quá, chẳng qua đến vui đùa một chút thôi. Thêm nữa lần này khó gặp, huynh không ở cùng một chỗ với Hàn Kinh Hồng.”

“Ta cùng hắn cũng không phải một, tuyệt không bằng đệ với Hy Nhi như hình với bóng.”

Hoàng y thiếu niên nghe vậy thì vẻ mặt suy sụp. “Tiểu Vân này tính tình cứng nhắc, nếu đệ không ở cạnh hắn, chỉ sợ hắn ngay cả một bằng hữu cũng chả có. Đây chính là hy sinh cái tôi...”

Thiếu niên mặc quan bào vẫn không nói chuyện cuối cùng cũng mở miệng: “A Tình, sao ngươi không nói người suốt ngày gây chuyện, nếu không có ta đằng sau giải quyết tốt hiệu quả, ngươi sớm bị Tình thúc đá ra...” Nói đến đây, đột nhiên ngừng.

“Tình thúc? A Tình gia nhập ám lưu?” Vân Chiêu Ảnh ngạc nhiên. Y mặc dù không muốn tiếp xúc nhiều với chuyện triều đình, nhưng tình hình cơ bản vẫn nên biết.

Thiếu niên hai người nhìn nhau, hoàng y thiếu niên cười hì hì, nói: “Tiểu Vân, người giải quyết hậu quả, Vô Trần tỷ tỷ cũng sẽ giúp ta, Tình Thúc sẽ không đá ta. Cho nên, chuyện ta cùng Vô Trần tỷ tỷ mới là kim kiên. (*bền như vàng*)”

“Tốt lắm, chuyện ngươi với Tích Tích ở Truyền Nguyệt Các, ta đây mặc kệ.”

“A a! Tiểu Vân, không được!” Hoàng y thiếu niên lập tức nhảy dựng. “Chuyện này không được để Vô Trần tỷ tỷ biết.”

Thấy hai vị thiếu niên dường như không thể có chuyện gì, nói chuyện cười đùa hoàn toàn không có một tia không được tự nhiên, Vân Chiêu Ảnh hiểu được, bọn chúng không còn là hai đứa nhỏ bướng bỉnh hồn nhiên ngày xưa.

Đợi một thời gian, trải qua tôi luyện chắc chắn hai đứa sẽ thành trợ thủ đắc lực của tân hoàng, không bao giờ.... có ngày được thực sự tươi cười lần nữa.

— thế nên, mới không thích cùng triều đình tiếp xúc.

Hai vị thiếu niên ánh mắt trầm xuống, trong lòng biết lần này cho dù không có Hàn Kinh Hồng ở bên làm chuyện xấu, Vân huynh vẫn không có khả năng ở lại vương phủ lâu dài. May mắn rằng đối việc này sớm đã chuẩn bị tâm lý, không tới quá mức thất vọng, trước hết cứ đem Vân huynh lừa gạt quay về kinh sư rồi nói sau.

Vân Chiêu Ảnh tại Đãng Tuyết tiểu cùng hai đứa kia xem xem đến ai nấu cơm, Hàn Kinh Hồng bên kia cũng mang theo A Đại A Nhị trở về phía nam Thùy Hồng sơn trang.

Sơn trang môn khách thật nhiều, tất cả đều biết Huyết Ảnh Song sát. Cho nên mỗi lần quay về trang, Hàn Kinh Hồng mặc dù tỏ vẻ không thèm để ý, A Đại A Nhị vẫn không chịu lên núi, chỉ khẳng khẳng lưu lại ở dưới chân núi chờ Hàn gọi.

Vỏ nửa trên sơn đạo bằng phẳng vang lên tiếng “đát đát”, ngẫu nhiên làm kinh động chim đêm. Nhìn thấy chim chóc bay xa, Hàn Kinh Hồng khéo môi hơi hơi uốn cong, ánh mắt buông xuống mang theo chút ỉn ỉu, tự nhiên không giống hần tuổi này có ỉn ỉu. Nhưng hần che giấu ỉn ỉu rất tốt, chỉ có khi không có người nào, mới có thể mặc nó, chậm rãi lộ ra từng chút.

Vó ngựa đi qua sơn đạo, đã có thể thấy cánh cửa sơn của sơn trang mở ra, mấy người đứng cửa chờ hần. Một người đằng trước, cả thân hắc y, mày rậm sau tóc, giống như mang sát khí, râu ngắn, không nói mà cười, ánh mắt nhu hòa, trung hòa mặt mày đầy sát khí, xem ra hiền lành dễ gần, đúng là phụ thân Hàn Kinh Hồng, Hàn trang chủ của Thùy Hồng sơn trang.

Hàn trang chủ vừa thấy được thân ảnh Hàn Kinh Hồng, liền cười đến toe toét. “Người cái đứa nhỏ này, rốt cuộc cũng đã về rồi, lại còn phải phụ thân và ba thúc giục bốn lời mời mới bằng lòng quang lâm một chuyến, bản lãnh không biết bao nhiêu, nhưng cái giá càng ngày càng lớn.”

“Làm phiền phụ thân lo nhiều. Trước do hài tử đi xa, không nhận được thư. Nay vừa thu đến, còn không phải ra roi thúc ngựa gấp về sao. Nhìn con một thân bụi, phụ thân có vẻ rất vui.” Hàn Kinh Hồng vừa thấy Hàn trang chủ, vứt roi xuống ngựa, đáp lại Hàn trang chủ, cầm dây cương và hành lý trong tay giao cho người dắt ngựa ra chào đón.

“Hài tử này!” Cười lớn đánh bả vai Hàn Kinh Hồng một cái. “Quả nhiên ngày càng rắn chắc, khó trách tại sao càng ngày càng không nghe lời.”

Nhóm môn khách ra nghênh đón nghe thấy bọn họ phụ tử tình thâm như vậy, cười rộ nói: “Trang chủ hãy bỏ qua cho Ngũ thiếu gia đi. Ngũ thiếu gia cũng không phải cố ý. Nghe nói ngài ấy tháng trước còn ở tận Tề Tề Cấp Nhĩ... Lại nói, mấy năm nay thanh danh của Ngũ thiếu gia ở trên giang hồ ngày càng vàng. Nhóm văn sinh ở trong sơn trang ngẫu nhiên nghe được, phải nói vô cùng vinh quang.”

“Là như thế sao?” Hàn Kinh Hồng cười liếc phụ thân một cái, đón lấy một chương cửa phụ thân. “Nhóm thúc thúc khách khí, không nên trào cao, cẩn thận ngã đau. Tốt lắm, tốt lắm, màu vào đi thôi, Đại nương con mỗi ngày đều đến Ủng Thủy Các của con quét dọn, chờ con ngày nào đó đột nhiên chạy về. Con chó

có làm bà ấy thất vọng, nhanh đi gặp bà ấy cùng đại ca.”

“Khoan đã, con còn có chút hành lý cần thu thập, hơn nữa một thân phong trần, không bằng về Ứng Thúy Các rửa mặt rồi đi gặp Đại nương cùng đại ca.

“Việc này... Cũng tốt, vi phụ còn có chuyện muốn nói với con, các vị...” Ông ta vừa quay đầu lại, những người phía sau đã biết nhĩa ý, vội nói:

“Trang chủ cứ tự nhiên, nhóm văn sinh đi trước nói chuyện với Đại phu nhân và Oánh tiểu thư.”

“Làm phiền chư vị.” Hàn trang chủ cười đến sang sảng, dứt lời cùng Hàn Kinh Hồng cùng rời đi.

Đi qua tiền viện, một đường mà đi, Hàn Kinh Hồng nghĩ tới vừa rồi môn khách nhắc tới một vị Oánh tiểu thư. Nhìn bọn họ khó ngửi khí tôn trọng, nghĩ rằng vị Oánh tiểu thư này cũng không phải người bình thường. Chỉ là nhất thời không nhớ ra nổi võ lâm nhân sĩ có vị nào họ Oánh.

Hàn Trang chủ nhìn hẩn như có điều suy nghĩ, mỉm cười: “Con chớ để ý. Vị này là khách quý sơn trang, cũng không phải là người bình thường, nên có thể qua được cánh cửa.”

Không phải gia thế bình thường? Chẳng lẽ là nhà giàu có hậu duệ quý tộc? Hàn Kinh Hồng nghĩ vậy, lại còn cái họ Oánh kỳ lạ kia. “Oánh cô nương — chẳng lẽ là...”

“Ha ha, quả nhiên là con trai của Hàn mỗ.” Hàn trang chủ cười to đến rung râu, trong nụ cười có ẩn chứa sự không cam lòng cùng phẫn nộ.

Hàn Kinh Hồng tập mãi thành thói quen, mỉm cười: “Phụ thân đại nhân, người như thế nào lại thất thố vậy, cũng không nghĩ xem, có lẽ có người còn chưa đi xa, nghe được tiếng cười kia, lại trở lại...”

Hàn trang chủ hừ một tiếng, trên mặt sớm đã không tươi cười. “Nghiệt tử nhà ngươi, quả nhiên là miệng lưỡi ngày càng sắc bén, tranh cường háo thắng. Cùng với người mẹ đã chết của ngươi giống nhau như đúc.”

Hàn Kinh Hồng vẫn cười. “Thật quá vinh hạnh.”

“Ngươi đúng nên vinh hạnh, giống như mẫu thân ích kỷ thấp hèn lại dâm dăng của mình, giống như là con của Hàn mỗ!”

“Phụ thân đại nhân nhất định là nghĩ, nếu như là người nào khác thì tốt, nhưng ta lại là con của ngươi.”

Hàn trang chủ hai má co giật, hô hấp dồn dập, một hồi lâu mới có thể bình tĩnh trở lại. Ông ta cũng không liếc Hàn tới một cái, phát tay áo rời đi. “Buổi tối tại Ly Thính có Tiếp phong yến, Oánh cô nương cũng sẽ

tới đó. Người là người thông minh, biết nên làm thế nào.”

Nhìn theo bóng dáng phụ thân đi xa, trên mặt Hàn Kinh Hồng hiện ra một nụ cười tươi rói, vặn vẹo. “Phụ tử tử hiếu (cha hiền con hiếu), gia đức danh truyền vô lâm.”

Xoay người trở lại Ứng Thụ Cúc, ở một góc sân, bóng cây âm áp một mảnh mờ mịt. Đẩy cửa ra, mùi khí bụi xông vào mũi, tuy có chuẩn bị, nhưng vẫn khụ khụ vài thanh.

Đã biết những lời trước chỉ là sáo rỗng, làm sao Đại nương có thể tới nơi này. Hàn Kinh Hồng nhún vai thở dài, nín thở rất nhanh đem cửa sổ mở toang để bớt đi khí bụi, ra ngoài một lát rồi mới tiến vào.

Ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ phía tây, chiếu vào một bức tranh nữ tử trên tường, nữ tử đón bướm tươi cười, đến đến sáng lạn, hé ra khuôn mặt xinh đẹp, cùng Hàn Kinh Hồng có bảy phần tương tự.

Mặt không chút thay đổi nhìn bức họa mẫu thân, cũng lười phát đi tơ nhện trên bức họa, dẫn theo hành lý bị ném ở cửa lên lầu hai rồi bắt đầu cuộc sống hàng ngày. Tắm ván gỗ mục dưới chân rung động, không ai có thể ngờ Thùy Hồng sơn trang nổi tiếng hiếu khách, cư nhiên lại còn chỗ ở tàn cũ như vậy.

Dù sao vài năm nay cũng không ở lại chỗ này lấy một ngày, cho nên Hàn Kinh Hồng đối với sự tàn cũ này cũng không có cảm giác gì. Tin tưởng vào hên ý của phụ thân với mẫu thân, đây quả là bình thường. Chỉ đang lo lắng có nên đem A Đại A Nhị lên núi đến quét phòng một chút.

Đem hành lý đặt trên mặt bàn bụi bặm, bụi bặm trên cửa sổ bị động vào cư nhiên bay múa trong ánh sáng vàng óng ánh. Hàn Kinh Hồng theo bản năng nheo mắt tránh bụi, đã thấy trên bàn khắc ấn ký của Vô Danh giáo, ấn ký kia thực mờ, nếu là người không biết, thì chỉ thấy trên mặt bàn là hoa văn tự nhiên.

Trầm ngâm nhìn ấn ký một lát, tính tính thời gian, hần buông hành lý, xuyên cửa sổ mà đi.

Phía sau núi của Thùy Hồng sơn trang có một sơn động nhỏ, là địa điểm tập võ thời thơ ấu của hần. Hàn Kinh Hồng thấy được một bạch phát nhân (người tóc trắng) kiêu ngạo đứng chờ mình.

“Sư phụ.” Quỳ xuống, nhớ lại thời điểm xuất sư xuống núi, đã mấy năm không gặp mặt, sư phụ bộ dáng khởi sắc, xem ra không có nhiều thay đổi.

“Hàn, thanh danh của ngươi càng lúc càng lớn, không phải chuyện tốt.” Bạch phát nhân thản nhiên mở miệng, trực tiếp đi vào chủ đề, đối với đồ đệ xa cách đã lâu, cũng tuyệt nhiên không thấy ý tứ hỏi han ân cần.

“Sư phụ yên tâm, Hàn tự có chừng mực. Sẽ không để cho chính mình cây to đón gió, tự rước lấy phiền toái.” Khóe môi Hàn Kinh Hồng cong lên, cung kính trả lời.

Bạch phát nhân nói. “Người là người thông minh, không cần ta nói thêm, người cũng hiểu được. Tính mạng của người vô cùng quan trọng.”

“Vâng.”

“Người là do ta đích thân lựa chọn, chớ làm ta thất vọng. Vị trí Nhật Quân, người nhất định phải thay ta giữ chặt.” Giọng nói của bạch phát nhân kích động vang lên, nhắc tới thất bại duy nhất là vị trí Nhật Quân, ông ta vĩnh viễn vô pháp bình tĩnh được.

Năm đó ông ta là Vô Danh giáo Nhật Quân đời thứ tư, giáo trung trên dưới liếc nhìn, xem xét ra sao. Kết quả, Vô Đế lại nói ông ta tâm tư không tinh khiết, khó khăn cho quân vị, trở mắt nhìn vị trí như vậy tặng cho sự dè hấn, thành trò cười của Vô Danh giáo.

“Con biết rồi.”

“Còn có Vân Chiêu Ảnh, người nên tránh xa hẩn một chút.”

Hàn Kinh Hồng ngẩn ra, khó hiểu nói: “Vì sao vậy? Có Vân trợ giúp, làm việc vô cùng thuận lợi. Bởi vì bọn con làm việc từ đầu tới cuối đều đánh cuộc, cho nên đến nay không ai hoài nghi việc này được chỉ dẫn, không ai có thể đoán ra hành tung tiếp theo...”

“Người không phát giác sao? Người đã làm quá nhiều chuyện không cần thiết.”

Hàn Kinh Hồng lại ngẩn ra, chậm rãi cúi đầu, nghe bạch phát nhân tiếp tục nói: “Nếu không như thế, người cũng sẽ không thanh danh đại vang, ta cũng sẽ không tìm tới người.”

Ngoài kế hoạch, là chỉ những việc diệt ác sao?

“Hàn hiểu rồi.” Hàn Kinh Hồng rũ mi, hơi hơi nở nụ cười. Đây là loại người sáng ngời, chói mắt, cho dù với địch nhân, cũng sẽ ôn nhu tươi cười. “Lúc trước chỉ là nếu từ chối vài chuyện, Vân Chiêu Ảnh sẽ sinh nghi, vì kế hoạch lâu dài, Hàn mới phối hợp với y. Hàn vốn tưởng rằng sư phụ hiểu được, cho nên không cần Hàn giải thích. Hiện giờ xem ra, cũng là do Hàn nói không rõ. Xin sư phụ yên tâm, Hàn biết phải làm thế nào.”

(...Anh được lắm, Kinh Hồng ca ca.)

“Tốt lắm.” Bạch phát nhân cuối cùng cũng quay đầu lại. Bề ngoài không già lắm, nhưng trong khung cảnh luôn tràn ngập vị hiu quạnh của lão nhân. Sự cố chấp cực độ làm vụn vẹo năm tháng, hẩn sống đều vẫn hồi lại thất bại năm đó.

“Còn có một chuyện. Nguyệt Hoa quận chúa Oánh Vô Trần hiện tại ở Thùy Hồng sơn trang.”

“Đại khái, Hàn vừa mới trở lại liền đi gặp sư phụ, chưa gặp quận chúa.”

Bạch phát nhân có chút vừa lòng nhếch khóe môi, lại rất nhanh thu hồi. “Người cũng biết Oánh Cô Trần là ái nữ duy nhất của Tĩnh Nam Vương gia.”

Vô Danh giáo có ai không biết vị thất thúc này của Hoàng thượng, quyền khuynh triều dã (*vua và dân*) quyền thế cực mạnh Tĩnh Nam vương. Huống chi đây chỉ là mặt trên, mặt sau ông ta còn là đương nhiệm thủ lĩnh Âm lưu, là trợ thủ không thể thiếu của Hiên Viên Hoàng triều, một trong Tam gia. Hàn Kinh Hồng gật gật đầu.

“Tĩnh Vương không có con trai, sau trăm tuổi, toàn bộ gia sản đều của ái nữ duy nhất này, lợi hay hại, người tự hiểu.”

“Đúng vậy.”

“Cho nên, lần này sẽ không phải trái lời phụ thân người. Nắm được Oánh Vô Trần, vị trí Nhật Quân liền do người nắm giữ.”

Hàn Kinh Hồng trầm mặc một lát.”Sư phụ, việc này không phải là nhỏ, Hàn cần suy nghĩ thêm.”

Bạch phát nhân có chút không muốn, nhưng biết không thể làm quá chặt, làm bắn ngược.

“Tốt, người chậm rãi suy nghĩ. Vì sư tin người là người thông minh, biết nên lựa chọn như thế nào.”

=====

Một chương mà vất sức.

=====

Chú thích:

(*) Thơ: Bạch Cư DịTiền Đường Hồ Xuân Hành

Hán Việt:

Cô Sơn tự bắc Giả đình tây

Thủy diện sơ bình vân cước đề

Kỷ xứ tảo oanh tranh noãn thụ

Thùy gia tân yển trác xuân nê

Loạn hoa tiệp dục mê nhân nhân

Thiên thảo tài năng một mã đề

Tối ái hồ đông hành bất túc

Lục dương âm lý Bạch Sa đề

Tạm Dịch nghĩa(với sự giúp đỡ của vovong và vietstars):

Ngày xuân đi dạo bên hồ Tiền Đường

Phía Bắc là Chùa Cô Sơn, phía Tây là đình Giã

Mặt nước vừa mới phẳng lặng, chân mây đã xuống thấp

Chim oanh tới sớm tranh nhau những nơi ấm áp trên cây

Chim yến mới bay đến (tên yến?) đang ngậm bùn xuân xây nhà ai

Muôn vãn các loài hoa dần dần làm mất người ta mê đắm

Cỏ thấp chỉ tới tầm gót chân ngựa

Rất thích phía Đông của hồ, đi dạo mãi vẫn không chán

Dưới bóng râm của hàng dương xanh là con đê Bạch Sa(cát trắng)

Tạm dịch thơ (dịch giả: vietstars):

Ngày Xuân dạo bước hồ Tiền Đường

Bắc chùa Cô Sơn, Tây đình Giã

Mặt hồ phẳng lặng, chân mây hạ

Chim oanh buổi sớm tranh cây ấm

Bùn xuân én ngậm xây ai nhà

Muôn hoa khiến mất người mê đắm

Cỏ non vờn vó ngựa thôi a

Bờ Đông rất thích, dạo không chán

Đê núp dương xanh chính Bạch Sa

4. Chương 3-1: Thương

Editor: Ngốc Aki

Đêm đã khuya, Đãng Tuyết tiểu trúc ánh nền dần tắt, cũng yên tĩnh trở lại, chỉ có nơi ở của Vân Chiếu Ảnh, Tề Nguyệt Trai còn có ánh nền chiếu rõ.

Bên ngoài trúc ảnh che phủ, ánh trăng đan xen. Bên trong cửa sổ, ngọn đèn nho nhỏ chiếu sáng không tới ba thước xung quanh, làm căn phòng càng thêm vẻ thê u. (thê lương, u ám.). Gạch xanh trơn bóng rải trên nền, trên tường trắng như tuyết treo một thanh kiếm, một bức họa sơn thủy. Trang trí trong phòng lấy chính chu là cốt cách, giản dị, nhưng lại lộ ra vẻ cô lãnh kiêu ngạo, giống như vị chủ nhân tổ y bình thường cao ngạo.

Vân Chiếu Ảnh đứng cạnh cửa sổ, nhìn ngoài kia trúc ảnh theo gió, nhu vẫn, mềm mại. Rừng phía đông gió lạnh lạnh, đầu mùa xuân mà vẫn đem theo cảm giác mát, quất trên mặt ần ần đau nhức. Ánh nền leo lắt, có thể tắt bất cứ lúc nào, ánh sáng vàng ảm đạm hắt lên khuôn mặt y, lại không hề vương chút lo lắng, lạnh lùng như tuyết, tịch mịch như tuyết.

Tiếng gõ cửa đợi lâu sốt ruột vang lên lần nữa, Vân Chiếu Ảnh đang trầm tư như bưng tỉnh: “Cửa không cài then.”

Thiếu niên đẩy cửa mặc y phục màu thiên thanh, thân hình mặc dù chưa đủ cao lớn, đã có thể thấy được tương lai kiên nhẫn.

“Hy nhi.”

“Đại ca, huynh không thể cứ gọi đệ là Hy nhi.” Thiếu niên đối mặt với thân huynh trưởng duy nhất, khẽ nở nụ cười. “Không lâu nữa, đệ sẽ được phong hào Bảo Thân vương.”

Một câu nói long trời lở đất, Vân Chiếu Ảnh luôn luôn bình tĩnh, cũng không nhịn được nhìn tiểu đệ vài lần.

“Thân thể phụ vương nếu không tĩnh dưỡng, sớm hay muộn sẽ ho ra máu lần nữa. Hiện tại trong triều quân yếu thần cường. (vua yếu, quân thần mạnh, ý chỉ bọn quan lại không coi vua ra gì.) bên người hoàng thượng cần có một nhóm tâm huyết trợ giúp. Cho nên, hai tháng sau, đại khái chiếu thư sẽ chính thức được ban xuống.” Thiếu niên miêu tả cảnh tượng tương lai, vô hỉ vô bi. (không vui không buồn)

(thế nên Hiền Viên Dật mới thành hồ ly hoàng đế....)

“Nhưng...” Vân Chiêu Ảnh nhìn đệ đệ, mới mười bốn mười lăm tuổi, trên vai đã phải gánh vác nhiệm vụ nặng nề, không khỏi cảm thấy áy náy. “Chuyện này vốn lên là ta...”

“Đại ca, chuyện huynh không muốn làm, đệ sẽ làm thay huynh. Việc này đệ cũng không thấy có gì quá khó, hoặc là đệ trời sinh đã thích hợp với chốn quan trường.” Thiếu niên cúi đầu. “Chúng ta như thế là đã đầu vào đây. Huynh làm phú quý tán nhân của huynh, đệ có quyền sinh sát của đệ.”

Lời này nếu một người ba bốn mươi tuổi nói ra, mới là ra dáng, hiện giờ lại từ một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi. Vân Chiêu Ảnh đột nhiên cảm thấy, mình tránh đi cái hắc ám, đẩy sang toàn bộ cho đệ đệ nhận lấy. Rốt cuộc là đã tôi luyện như thế nào, mới làm cho nó nói ra như vậy.

“Hy nhi, lễ sắc phong của đệ... muốn ta tặng gì?” Cặp môi hồng mọng thốt ra hứa hẹn.

“Ta không cần lễ vật gì. Đại ca, chỉ cần lúc đó huynh xuất hiện là được rồi.” Như là lời thốt lên, ánh mắt rũ xuống, có chút ảm đạm. “Hai tháng sau, rất nhanh sẽ đến... Khi đó, đại ca tuyệt không được gọi ta là Hy nhi.”

“Chỉ như vậy?”

Thiếu niên quật cường mím môi không nói.

Vân Chiêu Ảnh thở dài.

“Được, huynh đáp ứng đệ, cho tới khi đệ được sắc phong, hai tháng này huynh sẽ tới vương phủ cùng đệ.”

Gió ngoài cửa sổ gào thét thổi qua.

Một câu nói, một thời điểm thay đổi, sự luân chuyển của vận mệnh chính thức lệch khỏi quỹ đạo.

Chỉ là lúc này, không ai biết.

Rất nhiều năm về sau, Vân Chiêu Ảnh hồi tưởng lại chuyện cũ, cũng từng nghĩ, nếu ngày đó không đáp ứng tiểu đệ đệ quay lại vương phủ hai tháng, mọi chuyện liệu sẽ khác hay không.

Vận mệnh không có nếu. Hết thấy đều là vọng tưởng.

“Thật sao?” Mắt thiếu niên sáng ngời, giống như muốn cười lại cố nhịn xuống, dùng sức cúi đầu. “Đại ca, đã nói là không được đổi ý! Huynh nghỉ ngơi tốt vào, đệ cũng đi ngủ đây.” Nói xong, như sợ Vân Chiêu Ảnh có cơ hội đổi ý, vội vàng lui ra ngoài.

Vân Chiêu Ảnh im lặng nhìn cánh cửa được đóng lại dưới ngọn lửa nhỏ không ngừng lại động, đưa tay dập tắt.

“Tuy biết là khổ nhục kế của đệ, nhưng ta vốn đâu phải người tâm sắt đá.”

“Thấy khổ nhục kế của ta hiệu quả không?” Hoàng y thiếu niên còn chưa ngủ, nhìn thấy đồng bọn trở về liên lẫn lông lốc từ chăn ra, cũng không thua xa việc quét đường phố. “Ta luôn luôn hành động trăm phát trăm trúng, nếu không thành công, đó là tại kỹ thuật người không tốt.”

Thiếu niên trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, cười lạnh. “Thì ra là thế, xem ra lần sau mặc kệ người lái nhải thương tâm thế nào, ta cũng không thể tin.”

“Uy uy, đây đâu phải cùng một chuyện!” Bất ngờ rước họa vào thân, hoàng y thiếu niên cười gượng, chuyển đề tài. “Vân huynh đồng ý không?”

“Đồng ý rồi.” Thiếu niên cởi áo, lên một cái giường khác, nhắm mắt lại. “Tuy rằng luôn cảm thấy hình như đã bị huynh ấy nhìn thấu...”

“Đây không phải rất tốt sao?” Hoàng y thiếu niên cũng chui vào chăn mình, cười tủm tỉm nói: “Khổ nhục kế cũng phải do nguyên mắc câu mà thành. Huynh ấy nếu không có ý đó, người giả bộ đến khổ cũng vô dụng.”

“Lưu ly chung, hổ phách nùng,

Tiểu tao tửu tích chân châu hồng

Phanh long, bào phượng ngọc chi khắp

La vi tú mạc vi xuân phong

Xuy long địch, kích đà cổ

Hạo xỉ ca, tế yêu vũ

Huống thị thanh xuân nhật tương mộ

Đào hoa loạn lạc như hồng vũ

Khuyến quân chung nhật minh đình tụy

Tửu bắt đào Lưu Linh phần thượng thổ.” (*)

Mưa rơi lạnh tay áo, gió thổi mưa sầu, ca từ ấm áp, cảnh xuân vui vẻ, trong Vũ Nguyệt Lưu Tạ, (*tạ có nghĩa là nhà sàn, hoặc đài.*) nhất thủy tương cách, ca vũ chính hoan, bên trong tiểu các, ngồi mấy người, một người ngồi giữa ngắm ca múa, miệng cười lớn, vỗ tay vang xa.

“Trường Cát đúng là thiên tài, một yến hội bình thường phàm phàm này, cũng có thể được hần miêu tả thành hoa lệ muôn màu, hết sức đẹp đẽ. Hơn nữa, lại có mỹ nhân của Vũ Nguyệt Lưu Tạ như thế, tại hạ cảm thấy được, giờ phút này như ở bên trong Dao Trì.”

“Hàn thiếu hiệp quá khen, không nghĩ huynh cũng thích thứ này — đào hoa chi nguyên (*nguồn gốc hoa đào?*), ha ha! Thật là, nếu tiểu đệ sớm biết, tiểu đệ đã sớm chủ động mời Hàn huynh dạo chơi. Hàn thiếu hiệp vừa mới về đến nhà, ghé còn chưa ấm chỗ liền đến chỗ tiểu đệ, tề xá tiểu đệ chỉ như mũi thuyền vách tường, sao dám so với Dao Trì.” Ngồi ở đối diện Hàn Kinh Hồng, nước miếng tung bay, nói không hề ngừng — chính là “tiểu đệ” ba mươi tuổi, chủ nhân của Vũ Nguyệt Lưu Tạ, Dương Liễu Chi. Sắc mặt của hắn lúc vàng lúc xanh, vẻ mặt bệnh lao vô cùng, vẫn cứ cho mình là phong lưu, ăn mặc trang điểm lộng lẫy, rét sắp chết còn phe phẩy cái quạt ở tay, nhất thời cười rộ lên, liền thở không ra hơi.

“Dương Liễu huynh, huynh quá khiêm tốn rồi.” Ngửa đầu uống cạn chén rượu lớn, Hàn Kinh Hồng tiếp tục cười to. “Vũ Nguyệt Lưu Tạ của huynh lừng danh, sao cần tại hạ tăng vinh quang? Đến đến đến, uống thêm một chén.”

Dương Liễu Chi cùng uống một ly, lau đi rượu trên môi, nháy nháy đôi mắt bị thịt chen tới nổi rất nhỏ. “Nghe nói trong sơn trang có vị khách quý, không biết Hàn huynh đã gặp chưa?”

“Khách quý?” Hàn Kinh Hồng hơi hơi ngả về phía sau, không giấu giếm việc mình tránh bị nước miếng phun lên áo. “Huynh đang nói...”

“Đương nhiên là Nguyệt Hoa quận chúa Oánh Vô Trần.” Dương Liễu Chi được thể lần tới. “Nếu nói tiếp, trừ bỏ hoàng cung đại nội, danh hoa trên thiên hạ tiểu đệ cũng có chút ít kiến thức. Luận về dung mạo khuynh quốc, vị trí đầu tiên tất nhiên thuộc về Liễu đại tiểu thư Liễu Y Y của Võ Thánh Trang, tính tình của nàng, mặc dù nóng nảy đến kinh người, nhưng dung mạo của nàng thì đúng là quốc sắc vô song! Đáng tiếc nàng quá cứng rắn, chỉ có quan sát từ xa, ai cũng không dám lại gần thưởng thức. Lại nói, Nguyệt Hoa quận chúa mặc dù không danh tiếng lan xa như Y Y cô nương, nàng là giai nhân hậu duệ hoàng thất, dưỡng ở khuê phòng, không dễ dàng xuất đầu lộ diện. Nhưng về vẻ đẹp của nàng, kinh sư cũng có không ít đồn đại. Nghe nói nàng vốn không phải họ Oánh, nhưng Hoàng Thượng gặp nàng, khen nàng thanh nguyệt oánh Vô Trần (thanh cao như ánh trăng.), vì thế nàng mới đổi danh Oánh Vô Trần, phong hào Nguyệt Hoa quận chúa.”

Hàn Kinh Hồng không tập trung nghe Dương Liễu Chi thao thao bất tuyệt, chợt nghĩ nếu là trước kia, có

người không thức thời cơ này, chẳng cần tới hấn đuổi, chỉ cần Vân đảo mắt qua liếc một cái, tuyệt đối có thể khiến người nọ đông cứng tới nỗi đưa vào lò lửa còn nung không được. Hiện giờ hấn chỉ có một mình, chỉ là không để ý đến vậy, nên lười động thủ. Chén rượu trong tay hấn cứ uống từng ly từng ly, đôi mắt hồ phách càng ngày càng sáng, sáng đến nỗi dấy lên nghiệp hỏa ngút trời.

Lời nói của sư phụ vang vọng bên tai, rượu trong chén càng khó uống.

Phô trương tin tức nửa ngày, thấy Hàn Kinh Hồng thờ ơ, Dương Liễu Chi đành phải ngậm miệng. Sau một lát, lại cười nói: “Kỳ thật còn một chuyện rất thú vị. Nghe nói quý trang sau khi nghênh đón quận chúa Vô Trần, vài vị huynh đệ của Hàn thiếu hiệp liền đều bị thương, cũng không biết là như thế nào. Đương nhiên, đây là lời nói bên ngoài, chứ đều ngầm truyền, mấy vị huynh đệ Hàn gia, vì tranh một cái nhìn của mỹ nhân, ngầm ra tay với bao thủ đoạn không cần nói đến, lại đổ tội cho nhau vạch rõ ngọn ngành, mới nháo thành như vậy... Hắc hắc, tâm hồn mỹ nhân không có được, lại còn bị xem thường. Oánh quận chúa tức giận muốn về kinh, lại bị Hàn trang chủ cực lực giữ lại, đại khái là muốn đợi Ngũ thiếu gia ngài trở về.”

“Sao?” Nghe được đề tài hứng thú, Hàn Kinh Hồng rót cuộc khôi phục thần thái, nhận ra mình đã uống nhiều rượu, không khỏi day day trán. “Lời đồn hơn phân nửa đều không đáng tin, huynh đệ kia của ta đều là những nam nhân tốt, trung hiếu nhân nghĩa đều đủ. Chỉ có ta mới là kẻ ngoại tộc duy nhất của nhà này...”

“Ngũ thiếu gia ngài nói gì vậy, người nào không biết trong Thùy Hồng sơn trang, thanh danh vang dội nhất chính là Ngũ thiếu gia người.” Dương Liễu Chi một câu Ngũ thiếu gia, lập tức đem quan hệ hai người gần lại không ít. Hướng tới Hàn Kinh Hồng bật ngón cái. “Văn võ song toàn, hiệp nghĩa can đảm, trừ gian diệt ác, danh chấn thiên hạ. Hàn trang chủ trông đợi ngài thì đợi ai?”

Hàn Kinh Hồng nghe vậy, lại cười lớn, cười đến gập cả thắt lưng, thở cũng không thở nổi, hơn nửa ngày mới đứng thẳng dậy. Thế nhân quả nhiên chỉ có thế này, quan sát sự tình, vĩnh viễn chỉ thấy bề ngoài. “Được lắm, được lắm, không nói nữa, nói thêm nữa, tại hạ sẽ bò lên trời không tìm được thang xuống.”

(anh Hàn miêu tả cái chết vì cười thật hoa mỹ...)

Dương Liễu Chi không biết mình nói gì khiến Hàn Kinh Hồng cười như vậy, nghe thế cũng vui vẻ dời sang chuyện khác. “Sao Hàn thiếu hiệp không đi gặp Oánh quận chúa?”

“Đừng đùa.” Hàn không biết có phải do cười nhiều quá không, rượu mạnh xông lên não, lắc đầu nói: “Thiên kim tiểu thư kiêu này, chỉ có thiên kim đại thiếu gia mới tiếp nhận nổi, ta cũng không có hơi sức đi lấy lòng thiên kim tiểu thư tùy hứng điều ngoa đến không thể nói lý.”

“Có thể như vậy sao?” Dương Liễu Chi sờ sờ đầu.

Khóe môi Hàn Kinh Hồng động đập, đột nhiên đập bàn mà xướng.

“Kinh hoa du hiệp quật,

Sơn lâm ẩn độn thê,

Chu môn hà túc vinh,

Vị nhược thác Bồng lai,

Lâm nguyên ấp thanh ba,

Lăng cương tuyết đan di,

Linh Khê khả tiền bàn,

An sự đng vân thê.

Tất viên hữu ngạo lại.

Lai thị hữu dật thê,

Tiến tắc bảo long hiện,

Thoái tắc xúc phiên đề.

Cao đạo phong trần ngoại,

Trường A áp tạ Di,Tề.” (**)

Tiếng ca của Hàn Kinh Hồng trầm thấp, khàn khàn, khúc bất thành khúc, mặc dù không thể nói khó nghe, nhưng phường luôn luôn thông thạo âm luật như Dương Liễu Chi nghe thì không đành lòng. Hắn đang muốn cắt ngang, lại nghe có người nhẹ giọng bảo: “Hay.”

Hay?! Dương Liễu Chi không nhịn được trừng mắt về cái người lỗ tai có vấn đề kia. Nhưng cái trừng mắt này, trừng mắt cũng không quay xong.

Hàn Kinh Hồng cũng nghe tiếng khen hay kia. Trình độ tự sướng của mình như thế nào thì trong lòng hiểu rõ, cười ha ha quay đầu lại xem vị Bá Nhạc kia. (***)

Người nọ đứng ở một nơi bí mật gần đó, hắn lại uống nhiều rượu quá, tuy là cố gắng chớp mắt, nhưng thấy không rõ, chỉ thấy được một thân tố bạch la y (*áo thêu trắng thuần.*) Màu sắc này làm hắn nhớ tới một

người, không khỏi lại cười rộ lên. “Hay? Hay ở chỗ nào?”

“Có khí tiết, như là danh sĩ tự phong lưu. Có lẽ các hạ nghèo túng, khí không thay đổi, cho nên, chỉ không thay đổi.” Âm thanh trả lời mềm mỏng, nhỏ nhẹ mà thanh thúy. Thân dưới của Hàn Kinh Hồng khẽ động, có chút đứng không vững mà ho:

“Người là nữ tử?”

“Thì làm sao?”

“Hảo kiến thức, đáng tiếc đạo lạc (*sa đạo, lưu lạc*) phong trần.

Âm thanh kia hơi dừng lại chút. Sau một lát, lại mang theo ý cười. “Cám ơn khen ngợi.” Nói xong, chậm rãi đi ra.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đăng hoả lan san xứ. (****)

Giá hiên chi tâm, Hàn Kinh Hồng đột nhiên có thể hiểu được. Đây là nhất kiến chung tình sao? Hắn không biết, đã luôn đắm tình như vậy, lúc này lại càng không thể động tâm; chỉ là, lần đầu tiên gặp mặt này, hắn lại say mê, chìm đắm trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm tĩnh của nàng, trong con người không gọn sóng. Chìm đắm trong sự cô phương tự thưởng (*mèo khen mèo dài đuôi.*), di thể độc lập, trong cái cao thượng không có nửa điểm trần tục.

(*ok, hiểu rồi, Vô Trần là người đẹp!!!!*)

Chú thích:

(*) Tương Tiến Tửu – Lý Hạ

—

Tương tiến tửu – Lý Hạ

Lưu ly chung, hổ phách nùng,

Tiểu tao tửu tích chân châu hồng

Phanh long, bào phượng ngọc chi khắp

La vi tú mạc vi xuân phong

Xuy long địch, kích đà cổ

Hạo xỉ ca, tể yêu vũ

Huống thị thanh xuân nhật tương mộ

Đào hoa loạn lạc như hồng vũ

Khuyển quân chung nhật minh đính túy

Tửu bất đáo Lưu Linh phần thượng thổ.

Dịch nghĩa:

Chén rượu bằng lưu ly làm rượu màu hổ phách thêm đậm đà

Chút rượu còn lại, rơi từng giọt, có màu hồng như ngọc châu

Hãy xẻ thịt rồng, nướng thịt chim phụng cho mỡ trắng như ngọc trong nồi phải khóc than

Màn lụa, rèm thêu vây quanh ngọn gió xuân

Hãy thổi ống địch làm bằng xương loài rồng, hãy vỗ tiếng trống làm bằng da cá sấu

Hãy nhìn những hàm răng đang ca hát, hãy nhìn những chiếc eo thon đang nhảy múa

Hướng gò giữa ngày xuân, bóng chiều đang phủ xuống

Hoa đào rơi lả tả như một cơn mưa màu hồng

Khuyên ngài suốt ngày cứ say túy lý

Bởi vì rượu đâu có đến được trên nấm mộ của Lưu Linh.

Mời rượu (Nguyễn Tôn Nhan dịch)

Chén lưu ly, rượu ngon nồng

Thùng rượu tuôn giọt trên châu hồng

Giết rồng nướng phụng mỡ khóc nấc

Màn là trướng vũ vẫy xuân phong

Thổi sáo rồng, vỗ trống lụa

Cùng hát lên, eo thon múa

Hướng hồ tuổi xuân đang tàn úa

Hoa đào rơi loạn mưa tua tủa

Mời anh suốt ngày say mê mê

Đừng mong rượu tưới Lưu Linh mộ.

(**) Quách Phác là một nhà thơ nổi tiếng, người Hà Đông, là người uyên bác. Từ phú của ông được liệt vào hàng đầu thời Trung Hưng, niên hiệu vua Hoàng đế Nam Tề. Dưới đây là một trong 14 bài Du Tiên thi

Kinh hoa du hiệp quật,

Sơn lâm ẩn độn thê,

Chu môn hà túc vinh,

Vị nhược thác Bồng lai,

Lâm nguyên áp thanh ba,

Lăng cương tuyết đan di,

Linh Khê khả tiền bàn,

An sự đng vân thê.

Tất viên hữu ngạo lại.

Lai thị hữu dật thê,

Tiến tặc bảo long hiện,

Thoái tặc xúc phiên đề.

Cao đạo phopng trần ngoại,

Trường Aáp tạ Di,Tề.

Có người dịch:

Người trọng nghĩa lánh xa đô hội,

Tìm về nơi rừng rú ẩn tài,

Đem thân gửi chốn Bồng lai vui nhàn.

XuôiÁng nguồn nước,giỡn làn sóng biếc,’

Hái lộc non ta vượt qua dsồi,

Linh khê lánh khỏi cuộc đời,

Thang mây nào có thành thơi vui vậy.

Nơi Tất viên,có thấy Trqng Tử,

Vợ Lão Lai,vui thú cánh rường,

Tìm tiên,giữ được mạng rồng,

Vào đời như chú dê trong giậu rào.

Đời gió bụi,ta mau rảo bước,

Ta lạy dài,bất chúc Di,Tề.

(***) “Thế hữu Bá Nhạc, nhiên hậu hữu thiên lý mã. Thiên lý mã thường hữu, nhi Bá Nhạc bất thường hữu”. Đây là câu nói nổi tiếng của Hàn Dũ đời Đường. Ý tứ của câu này là ở trên đời này có Bá Nhạc là người có tài năng phân biệt được ngựa tốt xấu, thì sau đó mới phát hiện ra được ngựa hay ngàn dặm. Ngựa thiên lý vốn vẫn tồn tại như thế, như Bá Nhạc thì không phải lúc nào cũng có. Điều này nói rõ một chân lý hiển nhiên: Khi đã có người tài nhận biết được tài, thì sẽ phát hiện ra được vô số nhân tài. Về sau để chỉ người có khả năng nhận biết nhân tài, càng hiếm hoi hơn nhân tài và rất đáng quý. Ở đây chắc anh Hàn dùng với nghĩa mỉa mai, ở nhưng mà...

(****) Trích từ Thanh ngọc án – Tân Khí Tật

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đăng hoả lan san xứ.

Dịch thơ

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tầm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

Bài thơ này được viết về đêm Nguyên Tiêu, giữa Hàng Châu phồn hoa thời Nam Tống, pháo hoa được phóng lên giữa không trung, rực rỡ như ngàn hoa giữa đêm, trong nháy mắt lại tan biến như ánh sao rơi. Trên đường phố, đàn nhạc rộn rã, đèn màu tranh nhau khoe sắc, du khách vui vẻ nhộn nhịp, cả ánh trăng cũng như đang say mê cảnh đêm hoa lệ này. Các tiểu thư khuê các, tiểu gia bích ngọc ngày thường khuê môn bất xuất cũng cùng nhau đi xem náo nhiệt, y phục lộng lẫy, oanh thanh yến ngữ, nhưng người mà thi nhân muốn tìm lại mãi không thấy, bất chợt quay đầu lại, người đang đứng tại một góc vắng lặng dưới ánh lửa tàn.

Bài thơ này ai cũng thích, được ca tụng nhiều nhất là ba câu cuối cùng. Ba câu này cũng chỉ như một câu nói bình thường không trau chuốt cầu kì, ý nghĩa cũng chỉ là một trải nghiệm mà dường như mọi người đều từng có, nhưng lại cũng ý nhị vô cùng, khiến cho rất nhiều nhà phê bình phải trầm trồ. Lời trong thơ dường như chỉ nói về một bóng dáng nhĩ nhận thanh tao không thích nơi phồn hoa ồn ã, nhưng nhiều người cho rằng đây là lời tác giả mượn để thể hiện sự lạnh nhạt của mình với chốn quan trường. Cũng có học giả cho rằng đây là một triết lý nhân sinh; con người phải trải qua sự phồn hoa náo nhiệt, mới cảm nhận được giá trị của sự yên ả êm đềm. Mặt khác còn có một tầng ý nghĩa là: khi theo đuổi một việc gì đó người ta luôn phải trải qua trăm cay nghìn đắng, nhưng kết quả cuối cùng lại có vẻ rất bình thường. Nhưng chỉ có trải qua gian khổ, mới có thể biết được cái gì là “hạnh phúc”. Không có loại hạnh phúc nào tự nhiên mà đến, không trải qua quá trình “Y dĩ tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiểu tụy”, làm sao hiểu sự vui mừng khi “Chúng lý tâm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xứ.”?

Y đái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiểu tụy: đái áo lỏng cài không hối hận, tương tư héo úa cả thân gầy, đây là 2 câu cuối trong vịnh “Điệp luyện hoa”() của thi nhân đời Bắc Tống. Nguyên từ là biểu hiện tác giả đối với gian khổ của tình yêu là không hối hận.

5. Chương 3-2: Hạ

Editor: Ngốc Aki

Dưới mái hiên, có hai người đang nói chuyện. Lão già áo xám vuốt râu, lắc lắc đầu.

“Thương thể của y thật phiền toái.”

“Ta biết, nếu không sẽ không tìm tới loại người phật thủ ma tâm như ngươi.”

“...Những vết thương khác tuy nặng, cũng không sao, chỉ có cái Cưu Tâm Trùng này, thất tình lục dục thập tam sắc độc, trên đời chỉ có Địa mạch Tử chi mới có thể giải.”

“Cái gì?”

“Ngươi cũng biết, Địa mạch Tử chi chỉ là thần vật trong truyền thuyết, hơn trăm năm chưa từng hiện thế, ngay cả trong hoàng cung cũng không có vật ấy tồn tại.”

“À.”

“Cho nên ngươi mau đưa hắn đi đi, lão phu này không chữa cho người chết.”

“Hừ! Đồ lang băm!” Lam y thiếu niên này tới tìm người chữa bệnh cũng lạ, tuy là trải qua tam quan nhị nan mới thành công xâm nhập được vào nhà tranh của thầy thuốc phật thủ ma tâm này, nhưng không giống người bình thường cần thầy thuốc, nghe tin dữ mà hướng thầy thuốc đau khổ cầu xin, cầu người ta cứu người bị thương một mạng. Nghe thầy thuốc nói khó giải, liền ôm lấy người bị thương mà rời đi. Thầy thuốc mặc dù nổi danh cổ quái, cũng không khỏi tò mò đánh giá vài cái.

“Lại nói, võ lâm truyền kỳ, người này không phải đối thủ của ngươi sao?”

“Nói đến, võ lâm truyền thuyết, người này không phải là đối thủ của ngươi sao?”

“Nhiều chuyện.”

Ánh mặt trời chói mắt, thành một mảng màu kết hồng trên mí mắt đang nhắm, đan xem với ánh sáng chiếu rọi, đảo mắt chính là đêm tối.

Khi tỉnh lại, thấy lam y thiếu niên đang ngồi cạnh ngọn đèn. Thấy mình tỉnh lại, nhe răng cười, cười đến sáng ngời. “Người tỉnh rồi.”

Lắc lắc đầu, lập tức thấy choáng, như thấy kim quang lóng lánh, vội đưa tay đỡ lấy đầu, nhất thời không nhớ nổi chuyện gì xảy ra.

“Đừng nghĩ nhiều, ở Thập Bát động người chọc tức Nguyệt Nha, nàng trong cơn tức giận xuất Cưu Tâm áng. Người rốt cuộc vẫn không thú nàng, lén lút kéo ta đi, kết quả nửa đường phát động chóng mặt ngã.”

Nhớ tới việc này, vội vận khí tìm kiếm, lại phát giác chân khí trong cơ thể thông thuận, hết thấy bình an.

“Là người cứu ta?” Vừa nói ra liền hồi hận. Thấy lam y thiếu niên kia trừng lớn mắt, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu vô cùng trên tức.

“Vân Chiêu Ảnh, người hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi...”

Hắn giữu cột còn chưa xong, đã bị hai tiểu tử cắt đứt, hoàng y nam hài bổ nhào về phía giường. “Vân ca, huynh không sao chứ?”

Bạch y nam hài đứng sau đem hoàng y nam hài từ trên giường ném xuống, trừng mắt nhìn kẻ kia. Rồi cẩn thận hỏi ca ca. “Vân ca, huynh khỏe không? Phụ vương đã mời ngự y, cũng nói thương thể không còn đáng ngại.

Xem ra là chính mình hiểu lầm rồi. Có chút thẹn quá quá giận, trên mặt có chút đỏ, không nói năng mà trừng mắt nhìn Hàn Kinh Hồng. Nhưng chỉ thấy dưới chỗ bóng, sắc mặt của hắn cực kỳ tái nhợt.

Vẫn chưa hiểu rõ là vì cái gì, lam y thiếu niên đã xoay người rời đi.

Muốn gọi lại, lại nhớ tới hai người giờ vẫn là đối thủ.

Vì thế nhịn xuống không nói.

Lam y thiếu niên im lặng với sắc mặt tái nhợt vẫn lưu trong ký ức của y.

Vô số lần trong mộng hồi tưởng, đều là tiếc nuối, lúc ấy vì sao không gọi hắn ở lại.

Mở mắt ra. Cửa sổ phía đông ánh hiệu bạch, dần dần sáng. Lau trán, vẫn còn có chút mồ hôi lạnh chưa khô.

Vân Chiêu Ảnh biết mình đã tỉnh lại.

Tại sao lại là giấc mộng này? Mơ thấy đã rất lâu về trước, khi mới quen Hàn Kinh Hồng không đầu.”

Khi đó hai người so đấu từ bắc xuống nam, thắng xuống Nam Cương, kết quả chính mình lại trúng Cưu Tâm Trùng của Nguyệt Nhã, là nhờ Hàn Kinh Hồng đưa y về Trung Nguyên. Dường như là sau lần đó, quan hệ của y với Hàn có gì đó chuyển biến, ngoài miệng làm việc nói chuyện cay độc, cũng không lấy chuyện sinh tử của người khác mà cợt.

Sau đó lần đầu hai người bắt tay hợp tác là ở Thục Sơn, vì chứng minh Kiếm tiên chi mê, hai người hứa hẹn ai giải mê trước liền thắng lợi. Tại nghe nói đắc đạo trong Cát Hồng huyết động, liền chui vào đó nửa ngày, rồi rớt xuống động một thân đầy bùn đất, đi tiếp xuống dưới suýt bị địa hỏa nướng, đến cuối cùng vẫn tìm được đường ra, nghĩ đến sẽ đến thần tiên phủ đệ, tìm được kiếm tiên bí tịch, lại phát hiện ngoài động chỉ là nhân thế, thôn nhân dưới núi nhìn hai người là đã nhân thét chói tai không thôi, hai người bị tiếng thét chói tai dọa, cũng kinh hô.

Lần đầu hợp tác mà vô cùng thâm, chẳng trách mỗi lần người trên giang hồ hỏi đến việc này, Hàn đều dùng chiêu bài thường ngày là cười rất hào sảng đem sự chú ý của mọi người sang chỗ khác... Dù sao, thật sự cũng không dễ mở miệng nói ra.

Tưởng tượng Hàn Kinh Hồng mỗi lần mi mắt suy sụp, “hào sảng” tươi cười, Vân Chiêu Ảnh cũng không khỏi từ từ cong lên khóe môi, sau đó, cũng nở nụ cười.

Lần này lại khinh địch đáp ứng cùng Hàn Kinh Hồng ly khai, đại để cũng thấy sự nhẫn nại tới giới hạn. Nếu không quay lại cạnh Hàn, không biết chính mình sẽ làm cái gì.

Rốt cuộc là từ khi nào, phát hiện ra tình bằng hữu này kỳ thực đã thay đổi mất rồi?

Là khi ở Tề Tề Cáp Nhĩ, hắn vì cứu mình mà bị tuyết ngao cào trúng độc, hôn mê trong ngực mình sao? Hô hấp yếu ớt, môi tím nhạt, trong mắt hoàn toàn không có nét tươi cười như ánh mặt trời sáng lạn, đến khi mở mắt ra, lại nói, ta gạt ngươi đấy, sau đó, cứ thế mà hôn mê.

Lâu lâu không thấy hắn bị thương nặng như thế, thế mà lúc đó, còn có hơi an ủi người khác sao? Thật đúng là một tên... hỗn đản!

Càng bức mình hơn là chính cái tên hỗn đản này khiến mình hao tâm tổn sức, thất kinh tới mức mất đi phản ứng thường ngày.

Ngày thường gần bó, không hề biết cảm giác sâu đậm. Một khi chia ly, cảm giác trống rỗng tới đau tim, làm cho người ta mất hết sinh khí, không nhắc dậy nổi. Vốn tưởng rằng chỉ tại nhiều năm làm bạn, rồi khỏi bằng hữu một chút thấy khó thích ứng là chuyện bình thường, qua một thời gian ngắn gặp lại sẽ tốt như xưa. Bởi vậy nên không thêm để ý.

Nhưng mà... Bình sinh hồn phách chưa từng đi vào giấc mộng, lần đầu nằm mơ lại vì một nam tử.

Thở dài, từ trên giường ngồi dậy, nghĩ lại thì cũng nửa tháng trôi qua, vốn không nghĩ mình lại ở kinh sư lâu như vậy, Hàn Kinh Hồng chắc ở Đãng Tuyết Tiểu Trúc đợi không được người, hẳn cũng sẽ lên kinh. Chỉ là tới hôm nay, vẫn chưa thấy người đang đợi.

Lặng lẽ đi từ Ký Nam đến Cô Sơn đến Kinh Thành lộ trình cũng không dễ quên, đừng nói tới tuần má của Hàn Kinh Hồng là ngàn dặm lương châu, dù chỉ là một con ngựa tồi, lúc này cũng nên tới rồi. Hay là ở Thuyền Hồng sơn trang thực sự có chuyện lớn làm trì hoãn hành trình của hắn?

Nhưng gần đây trên giang hồ có nghe được lời đồn gì liên quan tới Thuyền Hồng sơn trang đâu?

Hay là trên đường đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Hay trong Thuyền Hồng sơn trang đã xảy ra kinh biến mà người ngoài không hay biết?

Suy nghĩ không ngừng, dây dưa không rõ, ý nghĩ luôn nhớ đến người kia, diễn biến đến tận nơi nao, Vẫn không rõ ràng.

Lúc này tuy phát giác tình cảm mình dành cho Hàn không đơn thuần là tình bằng hữu, nhưng Hàn đối với mình thì sao? Nếu nói cho Hàn biết tình cảm của mình với hắn, liệu trong quan hệ này có xuất hiện vết nứt hay không?

Nói cho hắn biết, sau đó chấp nhất bị hắn xem thường cùng xa lánh, hay là vẫn được hắn tiếp nhận?

Không nói cho hắn, đem chuyện này giấu kín trong lòng, nhìn Hàn cưới vợ sinh con, sinh lão bệnh tử, thẳng tiến đến trước quan tài, chính mình cũng quên những cảm xúc này, thừa nhận lúc trước không nói ra là lựa chọn chính xác; hay lại thủy chung nhớ rõ, hối hận lúc trước không nói cho Hàn?

Suy nghĩ viễn vông là chuyện vô ích, chỉ là xa nhau ngàn dặm, ngoài việc suy nghĩ viễn vông, thì không thể làm gì. Vẫn có chút buồn rầu thở dài.

Tân hoàng tự mình chấp chính chưa lâu, bách phế đãi hưng (*còn có rất nhiều việc phải làm*), người nhà đều hi vọng mình có thể làm quan. Hai tháng nữa, du thuyết không ngừng. Nếu là quá khứ, y đại khái chỉ cần bỏ đi, nhưng lần này lại mắc vào lời hứa, không thể không ở lại, mới biết mưu trí của đệ đệ. Nhưng trước

đó chính mình lựa chọn mắc mưu, trách không được người khác.

Cho nên, tháng năm tới, ngày hôm đó Hy được sắc phong, Vân dậy sớm thu thập xong hành lý, chờ điểm lễ của đệ đệ chấm dứt, lập tức rời kinh.

Thánh chỉ trong cung vẫn chưa tới Bảo thân vương phủ. Y dùng bữa sáng, đi đến sân của đệ đệ, lại gặp một hoàng y thiếu niên ngồi lẳng lặng một góc ngoài sân, đầu cúi thấp, sắc mặt thập phần tái nhợt. Bởi vì trắng, nhãn sắc càng thêm thâm trầm. Nó vừa thấy mình, đột nhiên nhảy dựng lên, bước thật nhanh ra ngoài.

“A Tình?” Khó hiểu mà gọi một tiếng, người nọ không dừng lại, đệ đệ lại đi ra.

“A Tình đã tới?”

“Ừ, thần sắc không được tốt, làm sao thế?”

“Đại khái... là nghe được tin vui đi.” Thiếu niên bất đắc dĩ nói, mím môi.

“Tin vui?” Vân Chiêu Ánh lại không nhìn ra hoàng y thiếu niên có nửa điểm vui mừng.

“Đúng vậy, là tin vui.” Thiếu niên chậm rãi nói xong, nhìn lên bầu trời. “Chỉ là, đệ cũng không biết, tên đó tự nhiên ngã đau vậy...”

“Xin hỏi Ngũ công tử của quý trang có ở nhà không?” Bạch y thanh niên dắt ngựa, hướng về hộ vệ hỏi. Đây là lần đầu tiên y tới Thùy Hồng sơn trang, dọc đường đi mang theo tâm tình lo âu, nhưng nhìn thấy khí thế đại môn sơn trang bình tĩnh, đột nhiên thoải mái.

“Ngũ công tử?” Hộ vệ nhìn nhau, lại nhìn vào bạch y thanh niên, có chút do dự nói: “Sáng ngày ngũ thiếu gia vừa xuất môn, không biết khi nào thì trở về. Vị công tử này nếu như có việc thì xin lưu lại danh tánh, khi Ngũ thiếu gia trở về, chúng ta sẽ nói với ngài ấy.”

Lưu lại danh tánh? Bạch y thanh niên nhìn cửa chính màu son của Thùy Hồng sơn trang, lắc lắc đầu: “Không cần, có thể nói cho ta biết hắc đại khái đi nơi nào không?”

Hộ vệ lộ vẻ mặt khó xử, nghĩ không muốn nói, thấy tiếc cho một vị bạch y công tử xuất sắc thanh tuyệt như vậy, vừa lại không đảm đương nổi.

“Người nào ngoài cửa gây xôn xao?” Cùng với tiếng nói, một vị thanh niên thân thu hương đường viền xanh

thăm đi ra, xem cách ăn mặc tựa hồ đang muốn xuất môn. Hắn nhìn người kia một thân trường bào đơn giản màu trắng, không khỏi hạ mi, chỉ e là văn nhân nghèo túng, không muốn nhiều lời, đi thẳng xuống bậc thang.

“Hồi bẩm Nhị thiếu gia, khách nhân tới tìm Ngũ thiếu gia, tiểu nhân đang nói với vị ấy Ngũ thiếu gia không ở nhà...”

“Lại là Ngũ thiếu gia.” Thanh niên hừ một tiếng, dừng bước đánh giá bạch y thanh niên. Ngũ quan thanh tú, thân hình cao lớn nhưng gầy, tay trái gà không chặt. “Thùy Hồng sơn trang cũng không phải chỉ có một Hàn Kinh Hồng. Nếu như là ái mộ danh tiếng mà đến, tiểu tử, ngươi nên đi Vũ Nguyệt Lưu tạ nhìn xem khuôn mặt thực sự của Hàn đại hiệp, ha ha ha...”

“Nhị thiếu gia, lão gia đã nói...” Hộ vệ có chút kinh hoàng kêu lên.

“Hừ, tiểu tử kia dám làm, chúng ta vì cái gì không thể nói? Quả thực là gia môn sỉ nhục, còn mỗi ngày có người tới cửa tìm... Ta là hận không thể nói cho thiên hạ biết tiểu tử hiệp nghĩa can đảm kia ở chốn thanh lâu thế nào phong lưu tự tại, ha ha ha ha...” Nhị thiếu gia lại cười ha hả, nói lời oán độc với hàm răng như nghiền ken kết.

Thanh lâu? Hàn Kinh Hồng có giống người yêu thích thanh lâu sao? Mặc dù có chút khó hiểu, nhưng biết hắn không gặp chuyện không may là tốt rồi. Bạch y thanh niên dẫn ngựa xoay người rời đi, không quên cười lạnh lùng.

“Cha mẹ sinh con trời sinh tính, con cái bất đồng.”

“Đứng lại, lời của ngươi có ý gì?” Nhị thiếu gia bị đâm đến chỗ đau, trong cơn nóng giận, lấy tay chụp vai bạch y thanh niên. Hắn nén giận ra tay, chỉ dùng tám phần nội lực, ý định phết đi cái tên văn nhược thanh niên dám trêu chọc mình.

Tay đã chạm được vào trên vai bạch y thiếu niên, kinh đạo đã muốn phóng ra, người trước mặt đã quỷ mị biến mất, ngay cả tiếng gió cũng không có. Chỉ trong nháy mắt, bàn tay như thiết từ phía sau chế trụ cổ hắn, âm thanh lạnh như băng vang lên. “Chưa xác định đối phương có võ công hay không đã ra chiêu sát thủ, nếu là ngày xưa, ta nhất định sẽ phết công lực của ngươi — ngươi nên cảm tạ mình họ Hàn, điều này giúp ngươi bảo hộ được cái đầu.”

Vừa nói, một cỗ thực khí lạnh như băng từ cổ xông vào, chạy qua bát mạch, khóa lại chân khí của hắn.

Nhị thiếu gia của Thùy Hồng sơn trang không phải kẻ yếu, lại có phụ thân tỉ mỉ dạy dỗ, mặc dù không thanh danh vang dội như đệ đệ, nhưng cũng là nhất lưu cao thủ chốn giang hồ. Nhưng dưới tay văn nhược thiếu niên này, võ công đáng tự hào lại như trò trẻ con.

Kinh công quỷ mị khiến người ta tâm hãi, một thân bạch y, xinh đẹp tuyệt trần mà vô cùng lãnh khốc. Nhị thiếu gia chỉ biết trách mình lúc trước vì sao không nghĩ tới. Người nọ lần đầu tiên được thể nhân nhận

biết, là khi ở trên sân thi triển kinh công tuyệt đỉnh “Phù vân phiêu bình”, đạp trên mặt nước mà qua.

“Người họ Vân?”

Vân Chiêu Ảnh hừ một tiếng, thu hồi tay, cũng không đáp lời, dẫn ngựa đi xuống chân núi.

“Đừng tưởng ta nhận ân tình của ngươi, ta cũng không thừa nhận ân tình của con trai tiện nhân kia...” Nhị thiếu gia khí cực tồi tệ mà gào thét, chân khí trong người bị khóa mà không làm gì được. Miệng thì gào thét, lại cảm thấy tuyệt vọng.

Vân Chiêu Ảnh cùng Hàn Kinh Hồng nổi danh. Nhìn thân thủ Vân Chiêu Ảnh, hẳn biết, hẳn cả đời không thắng nổi Hàn Kinh Hồng.

“Ta sẽ không thua ngươi!”

Vân Chiêu Ảnh nghe kẻ kia mắng to, cước bộ chậm lại.

Con trai tiện nhân? Cơ hồ nghĩ khi trở về phải chất vấn hắn lời này có ý gì. Một sự phẫn nộ khó nói nảy lên trong lòng, sau đó lại tự trách, mấy năm này thấy Hàn không quay về Thùy Hồng sơn trang cũng nên biết, cái nhà này với Hàn mà nói, không phải nơi chốn khát khao.

Dưới bầu không khí ác liệt như vậy, Hàn lại ba tháng không rời đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vừa nghĩ vừa đi, Vân Chiêu Ảnh trong lòng than nhẹ.

Thôi vậy, mặc kệ ngươi vì sao lưu luyến chốn thanh lâu, ta đã đến đây, sẽ không để cho ngươi lưu lại một mình.

6. Chương 4

Editor: Ngốc Aki

Quà 1-5, bắt quá mai kiểm tra học kỳ, giờ phải ôn bài cấp tốc. Không chữ vô đầu cũng phải ôn!!!!!!!!!!!!!!

Vũ Nguyệt Lưu Tà trong phạm vi trăm dặm thực sự nổi danh, Vân Chiêu Ảnh không tốn nhiều sức lực mà tìm tới cửa, mắt thấy trong Bạch Nhật lâu cánh cửa khép hờ, đúng là lúc nghỉ ngơi, đang nghĩ như thế nào mới tìm được Hàn, chỉ thấy A Nhị đi từ bên trong ra, về mặt hậm hực.

“A Nhị.”

A Nhị đang đau đầu, không ngờ tự nhiên có người gọi hắn. Ngẩng đầu lên, thấy một bạch y thanh niên, thiếu chút nữa nước mắt đầm đìa, vội đi lại cạnh y nói nhỏ: “Vân công tử ơi là Vân công tử, rốt cuộc ngài cũng tới. Ngài với thiếu gia từ biệt đã ba tháng, A Nhị lo cho ngài đến chết. Mau lên mau lên, đến giải quyết thiếu gia!”

Giải quyết? Vân Chiêu Ảnh cảm khái, nhìn thấy A Nhị vẫn là Hiền Tuệ của ngày xưa, miệng lưỡi nhai không thay đổi, tâm tình buông lỏng, khoái trá đứng lên, trên mặt vẫn không lộ cảm xúc.

“Thiếu gia cũng không biết bị trúng tà gì, mỗi ngày chạy đến nơi này uống rượu. Trước đây rất tốt, gần đây dường như đem thanh lâu thành nhà luôn. Gặp người đòi thi rượu, gặp người là bắt, ngay cả lão bản nơi này cũng đau đầu. A Đại A Nhị nói ngài ấy không nghe, còn nói A Đại A Nhị dong dài quấy rầy hắn. Vân công tử ngài nói cái này là lý gì? A Đại A Nhị dong dài không phải vì tốt cho ngài ấy sao? Cái này là làm ơn mắc oán đó...”

Nghe A Nhị nói như vỡ bờ, Vân Chiêu Ảnh đi phía sau khẽ nhủ mi. Tửu lượng của Hàn tuy là ngàn chén không sau, nhưng chưa bao giờ thi rượu như mạng như A Nhị nói, nếu không phải chuyện nghiêm trọng sẽ không như thế, lần đầu tiên trong tửu lâu biết nhau qua rượu, A Đại A Nhị cũng không lo lắng vậy.

“Vân công tử, thiếu gia ở bên trong.” A Nhị dừng bước, nhắc rèm che kéo lên.

Vừa vào cửa liền thấy mùi rượu xông vào mũi, trên mặt đất vò rượu rỗng ném lung tung, bên trong cửa sổ đóng chặt, ánh sáng u ám, cũng không biết là mấy ngày đã không thông khí, chướng khí mù mịt. Một người ngồi ở chỗ khuất, quay lưng về phía cánh cửa, nghe tiếng bức rèm che khẽ động, cười nói: “Nguyệt nương... Ách, gọi người đi lấy vò rượu sao lại chậm như vậy. Đến đến, bồi bản công tử mộ vò. Yên tâm... Ách, người nhìn đi, bản công tử uống nhiều ngày như thế cũng không say đâu.”

Vân Chiêu Ảnh lạnh lùng nhìn sang bên thấy A Đại đang vui vẻ và một bạch y nữ tử cầm rượu. Nữ tử bị ánh mắt lạnh lẽo của y đảo qua, kinh hãi cúi đầu. Y lấy vò rượu từ tay nàng, đi tới chỗ Hàn, vừa đi vừa đẩy Hàn ra.

Người nọ ngửi được mùi rượu, cười nói: “Phân Tử ba mươi năm, Nguyệt Nương nàng thật tốt. Có rảnh thì thay ta cảm ơn Dương tiểu đệ...”

Vân Chiêu Ảnh mở vò rượu ra, nhắc trên đầu Hàn Kinh Hồng, chậm rãi đổ xuống, hỏi: “Có ngon không?”

Như trời hạn gặp phải mưa, Hàn Kinh Hồng ngay lập tức nhảy dựng lên. “Ai?” Hắn vừa mắng vừa lắc cái đầu ướt sũng, xoay người lại, trên mặt đã có chút râu, ánh mắt trong trẻo nhưng lại như vô thần, còn đầu bộ dáng tiêu dao tiêu sái thường ngày?

Vân Chiêu Ảnh càng nhìn càng thấy lửa giận càng tăng, lạnh như băng ngạo mạn nói: “Ta!”

Nhìn vẻ mặt “Người đòi làm khó dễ ta” của Vân Chiêu Ảnh, nếu là ngày xưa, Hàn Kinh Hồng nhất định không nói lời nào, hai người lao vào đánh nhau trước rồi nói chuyện sau. Nhưng hôm nay, Vân Chiêu Ảnh

chỉ thấy hần kinh ngạc nhìn mình, ánh mắt biến ảo khó lường.

Có điểm không rõ, Vân hừ một tiếng: “Người ngạc nhiên sao?”

Hàn Kinh Hồng chậm rãi lộ ra khuôn mặt tươi cười. “Về mặt thú vị như vậy, đúng thật rồi...”

Sắc mặt đại biến, tiến lên vài bước, dùng sức ôm Vân: “Người rốt cuộc đến đây.”

Lo lắng cùng phần nộ mấy thoáng qua, hoàn toàn tan biến trong cái ôm này.

Trong nháy mắt tim như ngừng đập, trong nháy mắt nhảy lên như sấm, hóa ra trầm luân đơn giản như vậy.

Trong lòng Hàn Kinh Hồng, thấy ngực áo ướt sũng toàn là mùi rượu, lại bị ôm mạnh như thế, tuyệt đối không thể nói thoải mái, nhưng thật ấm áp. Thân thể cùng thân thể tiếp xúc gần gũi, lắng nghe tiếng tim đập, hồi lâu sau Vân Chiêu Ảnh mới dùng tay đẩy ra. “Cút ngay, thôi tửu quý!”

Nào ngờ Hàn ôm chặt cứng, một chút phản ứng cũng không thấy. Vân đang muốn một cước đá văng hần, A Đại lại nhắc nhở: “Vân thiếu gia, hình như công tử ngủ rồi.”

A Nhị bổ sung nói: “Ngài ấy lần này uống say lại ba ngày liền không ngủ, nhìn thấy Vân công tử thì lập tức thả lỏng... Xem ra người thiếu gia tin tưởng chỉ có Vân công tử, những người khác tới gần liền bị thiếu gia đuổi đi, mà vừa nhìn thấy công tử liền lập tức thả lỏng.”

Tin tưởng như thế, không biết may hay xui nữa, Vân cố gắng nghiêng đầu, nhưng Hàn vùi đầu trên vai y, căn bản không biết gì, chỉ nghe thấy hô hấp thông thả đều đều. Hơi thở thổi tới bên tai y, ướt ướt ngứa ngứa, ngay bên vùng da cổ mẫn cảm, trừng mắt nhìn A Đại A Nhị: “Các người cứ để hần uống thế liên ba ngày?”

“Vân công tử, ngài cũng biết, thiếu gia muốn làm chuyện gì, A Đại A Nhị vụng miệng, làm sao nói được ngài ấy. Ban đầu ngài ấy phái A Đại đi mua rượu, A Đại mua nhầm rượu trộn nước, kết quả ngài ấy liên sai người trong viện đi mua rượu ngon lâu năm, cũng không để ý chi tiền...”

“Được rồi.” Ngắt lời A Đại A Nhị, thấy đầu đầu vô cùng, lại thấy được ôm như vậy cũng chứng tai gai mắt. “Mau tới giúp ta đỡ cái tên túy quý này.”

A Đại A Nhị bước lên phía trước, ba người dùng hết khí lực mới gỡ được Hàn Kinh Hồng ra. Hàn bị ép rời khỏi gối ôm, bắt mẫn hai tay vung vẩy, tay trái duỗi ra rồi, muốn ôm lấy A Đại. Vân Chiêu Ảnh nhanh tay nhanh mắt, một tay tóm lấy cổ áo A Đại ném ra ngoài, một tay kia khéo léo cử động, ném Hàn lên ghế thái sư.

Lăn qua lăn lại như thế, Hàn vẫn không tỉnh lại, thân mình dựa về phía sau, đầu lệch mà dựa trên tay vịn

ngủ.

“Vân công tử –” A Đại bị ném ra ngoài cửa, xoa xoa thắt lưng ai nha ai nha đi đến, không biết bị đung vào chỗ nào. “A Đại không phải thiếu gia, chịu không được, lần sau xin đừng ném A Đại.”

Vân Chiêu Ảnh hừ một tiếng, chỉnh lại bạch y có chút nhăn, lại dính rượu, coi như đã trả lời. Nhìn Hàn ngũ say, lông mày khép chặt, khóe môi khẽ nhếch rất vô tội. Trông ngủ có chột không an ổn.

Không còn nụ cười sáng ngời tươi cười, Hàn thoát nhìn có chút xa lạ. Vươn tay, hất ra tóc mái ẩm ướt trên trán hắn.

A Nhị nói: “Vân công tử, xem thiếu gia có chút không an, không bằng...” Hắn do dự, nói tiếp. “Tìm một phòng tạm nghỉ ngay tại Vũ Nguyệt Lưu Tạ đi.”

Hồi tưởng lại cảnh trước sơn trang, Vân Chiêu Ảnh cười lạnh. “Cần gì? Đây không phải cũng trong phạm vi của Thù Hống sơn trang sao?”

“Chỉ là...” A Nhị hạ giọng, tâm có điều cố kỵ, còn do dự không nói, Vân đã xen vào:

“Nếu các người sợ thân phận bị vạch trần sẽ mang lại phiền toái cho Hàn, cứ nói là đi theo ta.”

“Khoan đã, chúng tôi cũng phải đi?” A Đại A Nhị trợn trừng mắt.

Vân Chiêu Ảnh liếc ngang hai người một cái. “Chẳng lẽ các người muốn ta tự thân vác tên tửu quỷ này lên núi?”

Nhìn công tử luôn mặc bạch y cao quý trắng trong thuần khiết, A Đại A Nhị không nói gì, dùng sức lắc đầu.

Vân Chiêu Ảnh cười lạnh.

Đã có ta cùng người, ta thật muốn biết, người sơn trang kia đãi ngộ người như thế nào.

Nếu như có chút bất công, ta sẽ thay người đòi lại.

Mặt trời lên đến đỉnh, hoa nở tươi đẹp. Nữ tử cung trang bích lục ngồi ở bãi trống, sửa hoa và cây cảnh, tóc buộc chỉnh tề, quần áo không một chút rườm rà, ngồi ngay ngắn, thắt lưng thẳng, nhất cử nhất động

đều phù hợp cấp bậc lễ nghĩa, là người giáo dục hoàn mỹ không khuyết điểm.

“Nhị phu nhân, Nhị phu nhân, Ngũ thiếu gia đã quay về.”

“Hừ!” Bức tranh nữ tử hoàn mỹ rốt cuộc xuất hiện tì vết, răng rắc một tiếng, chặt đứt nụ hoa mới nở. Sắc mặt nàng trầm xuống, đứng lên. Tới gần mà nhìn, khóe mắt hàng mi đã có chút son phấn không thể xóa đi dấu vết thời gian. “Trở về thì trở về, có gì quan trọng, chẳng lẽ bản phu nhân còn phải tự thân nghênh đón hần?”

“Không phải.” Tiểu nha hoàn thở dốc. “Thiếu gia uống rượu, được ba người mang về đó.”

“Uống rượu?” Giọng của Nhị phu nhân trở nên sắc nhọn. “Sao hần không uống chết luôn đi? Mặt mũi để đâu không biết, người cổ tình chọc tức bản phu nhân sao?”

“Không phải, là tại bên ngoài náo loạn.” Tiểu nha hoàn rốt cuộc cũng nói tới trọng điểm, làm ngừng giọng điệu phẫn nộ của phu nhân.

“Ai dám gây sự ở Thùy Hồng sơn trang?”

“Là ba người đem Ngũ thiếu gia về, bọn họ vào vừa lúc gặp phải Tam thiếu gia cùng Đại tiểu thư...”

Biết con mình gặp phải nghiệt chủng kia sẽ nảy sinh chuyện gì, Nhị phu nhân hài lòng gật đầu. “Bọn họ là khách mà còn dám làm loạn, đáng đời bị giáo huấn.”

Biết rõ Nhị phu nhân tin tưởng con mình như thế nào, tiểu nha hoàn cẩn thận nhìn phu nhân, nơm nớp lo sợ nói. “Tam công tử cùng Đại tiểu thư trước đó là với ba người kia xích mích, sau đó có người nhận ra, hai người công Ngũ thiếu gia, là Huyết Ảnh song sát...”

“Cái gì?!” Phu nhân hoa dung thất sắc.

“Sau đó, Tam công tử cùng Đại tiểu thư bị người mặc bạch y phong ấn kì kinh bát mạch.” Tiểu nha hoàn vừa nói vừa có chút ngơ ngác, không biết Huyết Ảnh song sát là ai, vì sao mọi người lại đánh nhau.

“Cái gì?!” Phu nhân mặt mày vắn vẹo. “Bảo cáo trang chủ chưa?”

“Chưa ạ, trang chủ đang có khách quý.”

Nghĩ đến thân phận khách quý, sắc mặt phu nhân càng thêm vắn vẹo, không cam lòng mà cầm khăn thêu trong tay xoắn lại. “Lấy gương đến.”

Tiểu nha hoàn vội lấy ra gương đồng tùy thân. Phu nhân soi soi, xác định mình tóc mai một tia không có, trên mặt trang dung hoàn mỹ không tì vết, ra lệnh cho tiểu nha hoàn. “Tìm thêm môn khách ổn định chỗ đó, đừng để Đại phu nhân biết việc này, ta đi tìm trang chủ.”

“Phu quân.” Ở ngoài cửa Lý Y Cư, vội vàng bước vào Tụ Anh thính (*thính: sảnh lớn, khách sảnh.*) mi xanh có chút bất an khẽ nhàn. “Hong nhi đã trở về.”

Hàn trang chủ không nghĩ tới Nhị phu nhân mình lại xuất hiện lúc này, vuốt râu, cảnh cáo liếc nàng, ha hả cười nói: “Trở về là tốt rồi, nàng dẫn nó đi nghỉ trước, không thấy ta cũng Tiêu tiên sinh đang nói chuyện sao?”

“Chỉ là...” Nhị phu nhân muốn nói ra, thập phần ủy khuất. “Thiếp thân lo lắng Hong nhi kết giao nhầm người. Phu quân cưng chiều nó thành thiên chi kiêu tử (*con cưng*), đứa nhỏ này cũng luôn luôn cư xử tốt đẹp. Chỉ là gần đây, chẳng những lưu luyến rượu hương, còn kết bạn...”

Hàn trang chủ trừng mắt nhìn Nhị phu nhân đang ủy khuất, Tiêu tiên sinh bên cạnh đã trầm giọng. “Kết bạn với ai?”

Nhị phu nhân liếc Hàn trang chủ, sợ hãi cúi đầu, khoe mắt có thủy quang trong suốt (*lóng lánh ánh lệ.*) “Đều là thiếp thân quản giáo không nghiêm, không biết nó lại kết bạn với Huyết Ảnh song sát, chắc do uống nhiều rượu, liên kết giao lầm lẫn... Bây giờ đang náo loạn ở tiền trang.”

Hàn trang chủ nghe xong sắc mặt đại biến, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên ở tiền trang có tiếng động lớn xôn xao, chỉ là cách xa, lúc trước không hề chú ý. Cơn giận này không nhỏ, tay vịn bằng gỗ nhất thời vỡ vụn. “Nghiệt tử này nghiệt tử...” Giận dữ quá, không nói nên lời, chỉ thở dốc không ngừng.

Phu nhân vô cùng ủy khuất nói tiếp. “Đình nhi cùng Dục nhi vì ngăn cản chúng, cũng bị dả thương. Phu quân, thương thế của chúng là chuyện nhỏ, nhưng Hong nhi say rượu mà liên thủ, hạ thủ bất lưu tình, thiếp thân sợ nó thiếu niên đắc chí, gây ra chuyện...”

Tiêu tiên sinh nghe vậy trầm xuống, chấp tay nói. “Hàn trang chủ, việc kết hôn, tại hạ thấy nên hoãn lại chút. Quận chúa lần này hạ quyết định quá nhanh, lúc này lại đột nhiên rời đi, chắc có gì đó thay đổi...” Dừng một chút, lại nói: “Trang chủ cũng nên dạy dỗ hài tử thật tốt, trở thành quận mã, không giống thân phận giang hồ, nếu Hàn thiếu hiệp ở kinh thành mà cũng như thế... Tại hạ xin cáo từ.”

Thấy Tiêu tiên sinh nén giận rời đi, Hàn trang chủ tức đến xanh mặt, nhìn sang Nhị phu nhân bên cạnh vẫn khóc nức nở, cả giận nói: “Tóc dài kiến thức đoản, việc hôn sự thất bại, nàng liền cao hứng như thế?”

Nhị phu nhân ngẩng đầu lên, đã sớm không còn nước mắt. Nàng ngược đầu. “Đúng vậy thì sao? Ta cả đời này sống trong bóng ma của tiện nhân kia, ta không muốn Dục nhi bọn chúng cũng đi theo con đường đó.”

“Nàng... Hừ!” Phần nộ phát tay áo, Hàn trang chủ hướng tiền viện lao đi.

Nhìn A Nhị một mình một người, liên tục thoải mái mà đem hộ vệ sơn trang tùy ý gạt sang, vẻ mặt khát máu như kìm nén quá lâu.

“Vân công tử, loạn thành như thế không tốt đâu.” A Đại công Hàn Kinh Hồng đang say ngủ, nòng lòng muốn ra tay, đồng thời không thể tránh cười khổ — vì cái gì thiếu gia quay về lại náo nhiệt như thế, uy lực Kinh Hồng Chiếu Ảnh cùng một chỗ quả nhiên không cần kiêng kị.

“Người không muốn thay Hàn xả giận?” Vân Chiếu Ảnh nói xong, lạnh lùng trừng mắt nhìn hộ vệ vây quanh phía trước ngăn chặn, không kiên nhẫn hỏi. “Trang chủ các người còn không ra?”

Câu “Đó là chuyện không có biện pháp...” của A Đại và câu “Các người đã thương nhiều người chúng ta như vậy” của bọn hộ vệ đồng thời thốt lên, Vân Chiếu Ảnh xoa nhẹ hai tai, nhú mày.

Nghĩ đến một nam một nữ kia cùng Nhị thiếu gia không mấy khác biệt, đều nhìn Hàn bằng ánh mắt lạnh lùng khinh bỉ, Vân biết y không nên nhúng tay, vẫn là không nhin được mà nổi giận. Cho nên khi người sơn trang nhận ra thân phận A Đại A Nhị, không giải thích cũng chẳng ngăn lại, bảo A Nhị tiếp tục nhào vào mọi chuyện.

Hiện tại thì hơi bị huyên náo, chỉ sợ Hàn sau khi tỉnh lại, không thể ở lại sơn trang thêm nữa — Vân không phủ nhận mình có dụng ý riêng.

“Hết thấy dừng tay!” Một tiếng quát mười phần giận dữ vang lên, Hàn trang chủ rút cuộc cũng xuất hiện. Ông ta nhìn thương binh tàn tướng đầu đất, lại thấy Hàn Kinh Hồng được công, A Đại vẻ mặt không quan tâm, A Nhị dữ tợn cuồng tiếu, mắt đầy sát ý, Vân Chiếu Ảnh lạnh lùng lẳng lặng đứng một bên, dù ông ta có tâm cơ thâm trầm như thế nào, cũng không khỏi tức giận.

“Không biết các hạ là ai, hôm nay tới Thùy Hồng sơn trang có gì chỉ giáo?”

Người này là phụ thân Hàn Kinh Hồng sao? Ngẩng đầu thần nhiên, Vân Chiếu Ảnh tiến lên từng bước, chấp tay nói. “Tại hạ họ Vân, thảo danh Chiếu Ảnh. Hôm nay đến trang có ý cầu kiến, không có rắp tâm.”

“Vân Chiếu Ảnh?” Hàn trang chủ vẻ mặt xanh mét nói. “Người là “Phù Vân Phiêu Bình” nổi danh cùng ngô nhi? (*cách gọi con cái trong nhà.*) Nếu đã như vậy, vì cái gì mang theo Huyết Ảnh song sát tới đây gây sự?”

“Huyết Ảnh song sát năm đó một trận mà thua, hạ mình làm nô, sớm cải tà quy chính. Hôm nay theo vân bồi lên núi, cũng là theo lẽ, không dám nhiều chuyện. Là Tam công tử và Đại tiểu thư của quý trang vừa thấy chúng ta liền khiển trách, còn nói hai người thân phận bất minh, hạ lệnh tấn công.”

“Nói như thế là lỗi của sơn trang chúng ta?” Hàn trang chủ không phải không biết thái độ của người thân với Hàn Kinh Hồng, nhưng hôm nay mọi việc không thuận lợi, lại có nhiều người bị thương như vậy, há có thể xem nhẹ. “Ngay cả Vân công tử cũng biết Huyết Ảnh song sát thân phận bất minh, thì không nên đưa bọn họ vào Thùy Hồng sơn trang. Thùy Hồng sơn trang luôn luôn lấy thi thư gia truyền, không dung tặc tử vào cửa.”

*thi thư gia: kinh thi và thư kinh. Ở đây chỉ nhà có gia giáo.

“Song sát đã sớm cải tà quy chính. Thùy Hồng sơn trang thi thư gia truyền, vậy mà không thể chấp nhận hai người đã thay đổi thành người tốt.”

“Cải tà quy chính cũng chỉ là lời mình người. Chúng nếu thực sự cải tà quy chính, mấy thương binh tàn tướng trước mặt này là do đâu?”

“Là tại người quý trang gây sự quá mức tới không thể dung thứ. Huống hồ nếu họ nếu chưa cải tà quy chính, e rằng nơi này không phải là thương binh tàn tướng mà là thầy chất đầy nhà.”

“Thật to gan! Dám uy hiếp bản trang chủ sao?”

“Không dám, tại hạ chỉ là theo lý nói thẳng.” Vân Chiêu Ảnh một bước cũng không nhường, nói đến đây, cũng hiểu được Hàn trang chủ không quan tâm nhân sự, cố ý để cho Song Sát, cùng mình với Hàn trên lưng đến kêu oan, sắc mặt trầm xuống. Liếc A Đại A Nhị, đang muốn ra hiệu, đột nhiên có người kinh ngạc nói:

“Đây không phải là Vân thế tử sao?”

Vừa lên tiếng quả là Tiêu tiên sinh thu thập hành lý mà đi chậm một bước. Hắn nguyên là muốn lặng lẽ rời đi, nhưng thấy một banh y thiếu niên nhìn thập phần quen biết, nhin không được gọi một tiếng.

Hàn trang chủ không biết Tiêu tiên sinh cùng Vân Chiêu Ảnh quen biết, nghe vậy cũng ngẩn ra. Người giang hồ biết Vân Chiêu Ảnh xuất thân bất phàm, đến từ kinh sư, hằng năm ở lại Cô sơn Đãng Tuyết tiểu trú. Nhưng đối với xuất thân thật sự thì không rõ ràng lắm. Đã từng có người điều tra, chỉ là trong kinh người họ Vân, thân phận cao nhất cũng gì là Thượng Thư Vân Tử Thai. Mà Vân Tử Thai này có một nam một nữ, đều ở kinh thành. Cho nên Vân Chiêu Ảnh rốt cuộc xuất thân ra sao, với người giang hồ vẫn là một bí mật.

Vân Chiêu Ảnh nhìn thấy Tiêu tiên sinh, chân chờ một lát.”Tiêu Bình tiên sinh?”

“Đúng là Tiêu Bình bình sinh bất tiểu.” (*sinh ra ko cười...*)” Tiêu tiên sinh nhìn thấy Vân Chiêu Ảnh, hết sức cao hứng, tiến lên vài bước chào nói: “Thế tử mấy năm nay chưa thăm Tĩnh nam vương phủ, Vương gia thập phần chờ mong thế tử tới cửa. Nhìn khắp kinh sư, cũng chỉ có Vân thế tử là nhân tài. Vương gia thường hận không được như Vân thế tử ngài, ha ha...”

“Tình thúc khách khí quá rồi.” Vân Chiêu Ảnh ho nhẹ. Tiêu tiên sinh có ý gì, y chẳng lẽ không hiểu. Kinh sư không phải không nhân tài, mà dựa theo tuổi tác có thể xứng đôi cùng Vô Trần chỉ có mình. Trước đây chưa rời kinh, thường bị Vi đại nhân trêu ghẹo. Hôm nay ôn lại ác mộng, thấy đúng là xui xẻo. “Tiêu tiên sinh đến Thùy Hồng sơn trang, không gì có chuyện gì?”

Tiêu tiên sinh thấy Vân Chiêu Ảnh, không thể nói ra là vì hôn sự, cười lớn, thịnh ý muốn mời Vân Chiêu Ảnh về kinh. Vân Chiêu Ảnh mượn cơ nói mới vừa rời kinh sư, Hàn trang chủ bị lãng quên nửa ngày rồi cuộc cũng có cơ hội xen vào. “Không biết Tiêu tiên sinh cùng Vân hiền chất là...”

Lúc này lại gọi hiền chất, Vân Chiêu Ảnh xốc mi dưới, cảm thấy cười lạnh.

“Tiêu Bình nào dám trèo cao. Hàn trang chủ không biết đó thôi, Vân thế tử lấy họ mẹ, cha họ Hiên Viên, là đương kim hoàng thúc Bảo thân vương gia.”

Hàn trang chủ thấy Tiêu tiên sinh biết Vân Chiêu Ảnh, cảm thấy có chút không ổn, thân phận thật sự của Vân Chiêu Ảnh quả không nhỏ. Không ngờ Vân Chiêu Ảnh đúng là hoàng thân lại còn đến từ một trong Tam gia – Bảo Thân vương phủ, người trọn mắt há mồm rất nhiều, nói không ra lời.

Thái độ của Hàn trang chủ thay đổi, có thể nói ngoài ý liệu, trong dự tính. Ngay cả mấy vị tiểu thư công tử bị Vân Chiêu Ảnh giáo huấn qua thoát nhìn cũng vô cùng nhiệt tình. A Đại A Nhị tất nhiên không hề hoài nghi mà được vào sơn trang — có ai dám hoài nghi thế tử của Bảo Thân vương phủ?

Vài cái liếc mắt lạnh thoát khỏi sự nhiệt tình chiêu đãi của mọi người, Vân Chiêu Ảnh đi tới Ứng Thúy Các.

Lầu các sớm được quét qua, không nhiễm một hạt bụi. Thang lầu rung động cũng trải lên cảm giác. Nơi nơi rực rỡ hẳn lên, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một chút vết tích ngày trước.

Dừng bước ngắm kỹ bức họa trên tường một lát, bức tranh vẽ một nữ tử cười tươi như hoa, tươi đẹp vô cùng.

“Đây là Hàn bá mẫu?”

A Nhị đứng một bên do dự gật đầu.

“Người không định nói gì cho ta biết sao?”

A Nhị cắn môi dưới. “Vân công tử không muốn thiếu gia tự mình nói ngài biết sao?”

“Nếu như là chuyện cũ đau thương, ta cần gì Hàn tự nói ra.”

A Nhị chọn từ, một lúc lâu mới thán: “Thiếu gia có thể biết Vân công tử, thật không hiểu là tu phúc mấy đời.”

Là vậy sao? Nghĩ đến bản thân không thể mở miệng, không thể cho ai biết dụng ý, Vân tim đập nhanh hơn, lạnh lùng nói. “Không biết.”

A Nhị quen thói nhìn Vân Chiêu Ảnh lạnh lùng, chưa phát giác điều khác thường, chỉ chậm rãi nói: “A Nhị gần đây cũng mới nghe nói. Mẫu thân của thiếu gia, là Tam phu nhân của Hàn trang chủ. Nghe nói Hàn trang chủ năm ấy với bà nhất kiến chung tình, không để ý mình đã có hai vị phu nhân, cưỡng người ta thành thân. Đáng tiếc Tam phu nhân không thích ông ấy, năm thiếu gia năm tuổi đã bỏ trốn lấy chồng.”

“Sao?” Nghĩ đến tính cách Hàn trang chủ đầy sĩ diện, cố gắng như vậy lại bị người ta vứt trở lại vào mặt, khó trách trên dưới sơn trang đối với Hàn có thái độ kì quái. Đại khái, lòng Hàn trang chủ có điều cố kỵ không thể trả thù, mới dung túng cho những người kia mắt lạnh nhìn Hàn

“Không chỉ như vậy.” A Nhị nhìn lên trên lầu, nhỏ giọng nói: “Nghe nói sau khi Tam phu nhân bỏ trốn, thiếu gia cũng đi tìm, kết quả lại thấy bà ấy bị tình nhân tức giận giết chết. Khi thiếu gia bị mang trở lại sơn trang, cả người si ngốc. Hàn trang chủ mặc kệ ngài ấy, những người khác muốn trông nom cũng không dám trông nom, thiếu gia năm đó chỉ một mình ở tại Ứng Thúy Các này, sau đó không biết tại sao học được võ công, mười bốn tuổi rời sơn trang, mới quen Vân công tử ngài.”

A Nhị vừa nói vừa bất bình tức giận, thay thiếu gia nhà mình ủy khuất.

Một đứa nhỏ mới năm sáu tuổi, bị mẫu thân bỏ rơi, không hề từ bỏ ý định tìm kiếm, lại phải chứng kiến cái chết mẫu thân, Hàn khi đó đã chịu nhiều đả kích nặng như thế? Sau khi trở lại sơn trang, lại bị người ta ném sang nơi mẫu thân từng sống qua? Nơi này ngay cả ban ngày cũng có vẻ tăm tối, hắn tuổi còn nhỏ, rốt cuộc sống như thế nào mà không phát điên? Hắn vì cái gì còn có thể cười đến sáng ngời chói mắt như thế?

Vân Chiêu Ảnh nghĩ năm đó, cảm thấy kích động, cảm xúc trào dâng, sự thương tiếc đối với Hàn, sự tiếc nuối khi mình không làm được gì, như sóng cả mênh mông. Nhưng Vân không đem cảm tình biểu lộ trên mặt. Y chỉ gật đầu, nói: “Ta biết rồi... Ta lên trên xem hắn.”

Đẩy cửa ra, Hàn thực đang ngủ, A Đại còn đang châm huân hương, nói cái gì trong phòng của công tử tiểu thư người ta đều có một cái, trong phòng thiếu gia nhà mình cũng nên có.

Vân không biết A Đại từ đâu nghe những lời sai lầm này. Chỉ biết đại khái là dùng không bao lâu, mùi huân hương nhất định sẽ khiến Hàn tỉnh lại. Y chẳng nói chẳng rằng, thổi tắt bình huân hương, đẩy cửa sổ để thông gió, lúc này mới tới cạnh giường.

“Say thành như vậy, người rốt cuộc uống bao nhiêu rượu?”

Biết túy quý trên giường sẽ không trả lời, Vân Chiêu Ảnh nâng tay phải của Hàn Kinh Hồng, khẽ đưa cổ

tay ra bên ngoài, dừng ở dưới ánh đèn.

Trên cổ tay mơ hồ có vết sẹo nhàn nhạt, tựa hồ có người dùng sức cắt lên vài đao.

Vân Chiêu Ảnh không ngờ lại khẽ cười, như nghi vấn trong lòng được chứng thật. Y luôn luôn ít cười, nụ cười này, bằng tuyết như tan, xinh đẹp tuyệt trần tới không lời nào có thể diễn tả. “Ta biết mà...”

Ngón tay nhẹ vỗ về trên vết sẹo, ý cười trong mắt dần nhạt đi.

Ở Vũ Nguyệt Lưu Tạ chứng thật tình cảm lúc trước không hiểu quả nhiên là tình yêu nam nữ, cũng không làm Vân Chiêu Ảnh cao hứng. Loại cảm tình kinh thế hãi tục như thế, có thể nói sao? Gian nịnh liệt truyện trong sách sử, cho tới ông già cô quan xóm cô đầu, người nào từng đánh giá tích cực? Điều này mà nói ra, những gì nhận được đều là bùn đen.

Nhìn Hàn ngủ say trên giường, rượu trên mặt đã được lau khô, nhưng vụn râu trên mặt chưa được chùi đi. Vân vươn tay, chọc mạnh, (*chắc là anh muốn chùi đi ấy mờ =*))) đột nhiên thấy môi Hàn giật giật, giống như đang nói gì đó.

Cúi đầu đưa tai lại gần, nhưng không có âm thanh. Đang muốn ngồi thẳng dậy, nghe Hàn “Ờm” một tiếng. Nghi đến hần đã tỉnh, vội vàng lau thật xa, lại nghe hần “Ờm” một tiếng nữa, hai mắt nhắm nghiền, cũng không có vẻ tỉnh ngủ.

“Cái tên này...” Bất đắc dĩ nhìn xuống, Vân Chiêu Ảnh đem tay hần để lại dưới chân, mới nghĩ nên rời đi, đột nhiên tay bị Hàn nắm thật chặt, cả người vùng lên. “Ờm bỏ rơi ta!”

Ngã vào lồng ngực Hàn, Vân tim đập nhanh, hỗn loạn vô cùng, lại bị Hàn kêu như vậy, tê dại nhất thời biến thành bế tắc, khó hiểu lên tiếng. “Hàn Kinh Hồng... Buông.”

Nguyên là một tiếng quát lạnh, nhưng lại vì tâm tình chủ nhân mà thốt lên thập phần ôn hòa. Hàn Kinh Hồng mở mắt bối rối, cùng Vân Chiêu Ảnh gần trong gang tấc bốn mắt nhìn nhau hồi dài. “Ra là người à...”

“Không thì người nghĩ là ai?” Vân tức giận hỏi lại.

“Không... Mà người ghé sát người ta vậy làm gì? Hay là người có sở thích như thế?” Hàn Kinh Hồng cười cợt, một tiền trùng hồng tâm, Vân Chiêu Ảnh không khỏi buồn bực đứng lên.

“Hàn thiếu hiệp, người nhìn cho rõ đi, là ai cầm tay ai, ai có sở thích như vậy hả?” Lạnh lùng đem bàn tay nắm chặt của hai người lên, biết nanh vuốt ma quỷ của Hàn thành chứng cứ buộc tội. “Còn không buông tay.”

Lần này lời nói tuyệt đối thập phần lạnh tận xương tủy, Hàn Kinh Hồng sợ tới mức như vừa đụng phải tổ ong vò vẽ, vội vàng bỏ ra. Đang muốn ngồi đây, đầu văng một cái, nhất thời như có bảy tám chục nhát đao ở trong óc loạn chém, đau đến ôm đầu rên rít.

“Đáng đời.” Nói là nói vậy, đứng dậy lấy canh giải rượu A Đại sớm chuẩn bị trên bàn, vừa sờ vành bát đã thấy chút lạnh, liền dùng nội lực tăng nhiệt. “Người...” Muốn hỏi hấn vì sao uống rượu giải sầu, lời vừa đến bên miệng, không biết mình có nên hỏi hay không. Lúc này trong lòng y vô cùng hỗn loạn, suy nghĩ nhất định không được để Hàn biết mình đối với hấn có chút khác thường. Bởi vậy vừa muốn hỏi, lại ngậm miệng.

“Ta làm sao? Muốn hỏi ta vì sao uống rượu giải sầu.” Người uống xong thuốc liền cười hì hì nói. “Đương nhiên là nhớ người.”

Vân Chiêu Ảnh trừng mắt nhìn hấn. “Đừng có mà nói bậy.”

“Chẳng lẽ người không nhớ ta?” Hàn Kinh Hồng lập tức kêu oan.

Vân Chiêu Ảnh dời mắt đi chỗ khác. “Trả lời phải trả giá đó...” Với người thì không nhất định.

“Trả giá cái gì chứ?” Hàn Kinh Hồng phiết môi dưới, đột nhiên nhớ ra. “Người đừng có lảng sang chuyện khác, người lần này đi ba tháng mới tới đó.”

Vân Chiêu Ảnh hừ một tiếng. “Chúng ta hẹn gặp lại ở Đãng Tuyết tiểu trúc, người cũng không phải là ở đây ba tháng không đi sao.”

Lời này hiển nhiên đánh trúng chỗ đau của Hàn Kinh Hồng, Hàn nhìn thẳng lên màn gấm phía trên, không nói gì thêm.

Hấn không nói Vân Chiêu Ảnh cũng không nói, hai người cứ như vậy trầm mặc.

Lúc lâu sau, Hàn Kinh Hồng đột nhiên mở miệng: “Vân, người có cái gì muốn đến nỗi không có không được?”

Canh giải rượu hình như bị A Đại bỏ được an thần, âm thanh Hàn có chút mơ hồ. Hấn không đợi Vân trả lời, nói tiếp. “Ta suy nghĩ rất lâu, dường như có rất nhiều, lại dường như... không có gì cả. Mà ta càng nghĩ...” Vân không nói gì, chỉ nghe Hàn thấp giọng thì thầm. “Khứ niên tử mạch thanh môn, kim tiêu vũ phách vân hôn. Đoạn tổng nhất sinh tiêu tụy, chích tiêu kỷ cá hoàng hôn..” (*Năm trước đến Thanh môn ở kinh đô du xuân, đêm nay lại gặp mưa rơi. Muốn tra tấn một người, muốn hấn cả đời tiêu tụy thương tâm, không cần gì nhiều, chỉ cần một hoàng hôn vắng vẻ. – Cái này là trích từ “Bắc Tống lưu yêm”. Ta dịch nghĩa thôi, haizzz.*)

Đoạn tổng nhất sinh tiêu tụy, chích tiêu kỷ cá hoàng hôn.

Hàn, người bây giờ vì ai mà tiều tụy?

Hàn Kinh Hồng chính thức tỉnh lại, đã là chuyện của ngày hôm sau. Canh giải rượu của A Đại tụy vừa đắng vừa quái dị, nhưng hiệu quả thật không tồi. Cho nên Hàn Kinh Hồng sau khi thần trí thanh tỉnh nghe chuyện Vân Chiêu Ảnh đến sơn trang sinh sự, nghĩ muốn giả vờ say cũng không được.

Song chuyện hắn từng tỉnh lại, như thế nào nghĩ cũng không ra, lời nói lại càng không nhớ được. Vân muốn hỏi hắn lời kia là như thế nào, nhưng hắn không nhớ được, đành từ bỏ.

Từ chối khoản đãi và lời mời ở lại của Hàn trang chủ, Kinh Hồng Chiêu Ảnh xa cách giang hồ ba tháng rớt cuộc vào tháng năm mưa dầm chi sợ, tái xuất giang hồ.

Lương mã ký nhàn, lệ phục hữu huy, tả lãm phồn nhược, hữu tiếp vong quy.

Phong trì diện thệ, niếp cảnh truy phi. Lãng lệ trung nguyên, cổ phán sinh tư. (*)

Truyền thuyết lại bắt đầu.

=====

(*) Bài thơ “Tặng tú tài nhập quân kỳ 09” của Kê Khang.

Lương mã ký nhàn,

Lệ phục hữu vưng.

Tả lãm phồn nhược

Hữu tiếp vong quy.

Phong trì diện thệ,

Nhiếp cảnh truy phi.

Lãng lệ trung nguyên,

Cổ miện sinh tư.

Ngựa đẹp thư thả,

Mỹ lệ lắm thay.

Trái mang phồn nhược,

Phải cầm vong quy.

Rượt gió đuổi sét,

Bóng đuổi chim bay.

Chạy ra đồng cỏ,

Ngoảnh lại nhu mỹ.

Bài thơ này tưởng tượng việc sinh hoạt của anh trai khi ở trong quân nhưng, biểu thị sự tán tụng kính bội, nhưng thực tế lại là do tâm trạng quá uỷ mị mà nói ngược lại. Trần Tổ Minh đời Thanh từng nhận xét: “Kịch ngang hữu khí, nhiên tự trào chi” (Ngạo nghễ khí cốt, nhưng là cười nhạo).

7. Chương 5

Editor: Ngốc Aki.

Aki: Cũng biết phần sau sẽ xảy ra chuyện gì rồi đó, ờ, nhưng mà báo trước là edit vẫn chưa đâu với đâu đâu.

Tạ tội trước vậy. Cũng chả biết có ai đọc mấy lời ca cảm này không....

“Này này, nghe nói Kinh Hồng Chiêu Ảnh tái xuất.”

“Đúng vậy! Ba tháng, hai người một chút tin tức cũng không có, tất cả mọi người đều cho là bọn họ bị Bích Huyết Cung bắt đi — nghe nói bọn họ lần trước đem Phi Thiên Ngô công trấn cung chém thành mười tám khúc nướng ăn, còn lấy đi hai viên Thiên Ngô Chu có thể trách bách độc. Bích Huyết Cung chủ tức giận đến nhất phát xuất thể nhị phát thăng thiên,*(tức đến chết đi sống lại.)* hướng trời mà thể nhất định phải trả thù.”

“Phi thiên ngô công là thịt đã ngàn năm, còn có thể ăn được sao? Không nên nói vậy. Thật ra thì ta nghe nói, Vân Chiêu Ảnh bị bắt đến Miêu Cương thành phò mã, Hàn Kinh Hồng vì cứu bạn bằng hữu, cũng đi đến đó — các ngươi đừng quên, năm đó Nguyệt Nha quân chúa vì Vân Chiêu Ảnh mà náo loạn cả Trung Nguyên. Năm năm không gặp, tiểu công chúa năm đó hẳn là đã trở mã xinh đẹp.”

Cùng với sự xuất hiện của Kinh Hồng Chiêu Ảnh, phường trà tửu quán yên lặng ba tháng lần nữa náo nhiệt hẳn lên. Khách nhân đông gia trường tây gia đoán vì đề tài này mà hưng phấn không thôi. Mà người đặt cược trên hai người đó, càng quan tâm tung tích tiếp theo của hai người.

Từ lúc hai người trên đường đi gặp phải truyền nhân Huyết Ma ấn Thái Sử Tử Ngâm, đại đánh một hồi, cho đến hai người lại thành công phá hủy sơn môn của Tê Phượng sơn trang, đề tài chuyển chuyển không ngừng, cuối cùng đều chuyển tới “Bọn họ hiện tại ở nơi nào?”

“Xuân quang hảo, công tử ái nhân du, túc phong lưu.

Kim an bạch mã, điều cung bảo kiếm, hồng bị cảm sức xuất trường thu.

Hoa tể tất, ngọc hàm đầu, tầm phương trục thẳng hoan yển, ti trúc bất tăng hư.

Mỹ nhân xương, yết điều thị cam châu, túy hồng lâu.

Nghiêu niên thuần nhật, nhạc thánh vĩnh vô ưu.”

(cái này ta chịu, ta chịu, thơ ấy à....)

Bạch y thanh niên ngồi một bên uống rượu. Bộ dáng y thanh dật, xinh đẹp tuyệt trần, nhưng vẻ mặt đậm mạc, phong thái cao hoa, lạnh như băng khiến người ta chưa tới gần đã đông cứng. Nhóm nữ ca kỹ tuy là có kinh nghiệm, cười tươi như hoa, nhưng đối với một tòa băng sơn như vậy, vẫn là không thể nào xuống tay.

“Vân, ngươi mang bản mặt như thế, sao thường thức mỹ nhân? Ngươi làm Bích Cơ các nàng không dám tiếp cận đó.” Hàn Kinh Hồng tả ôm hữu ấp, cười đến sáng người chói mắt, dễ dàng chao đảo chúng nữ phương tâm, lại chỉ đối lấy một cái nhìn xem thường của Vân Chiêu Ảnh. Y im lặng đứng lên.

“Ta đi nghỉ trước.”

“Này này, đừng có mà không hiểu phong tình như thế! Các nàng thấy đúng không?”

“Hàn thiếu hiệp nói đúng, Vân thiếu hiệp...” Một đám không biết từ thế nào kết bằng hữu với Hàn Kinh Hồng, muốn giữ lại Vân Chiêu Ảnh, lại gặp phải ánh mắt lạnh như băng của y quét qua, mỗi người cười gượng.

Vân hừ hừ, không vui đi ra ngoài. Không hiểu tại sao Hàn ở cùng với đám người kia như cá gặp nước, Hàn của trước kia...

Không khỏi âm thầm nhú mày thở dài — không nói đến việc so đấu, không đề cập lạc thú giang hồ, cũng không nói chuyện sáng sớm. Lưu luyến tần lâu sở quán, bức tranh hàng hoa chu, suốt ngày nói nói, lộ vẻ cao dương xuân mộng, tình chàng ý thiếp — Hàn của bây giờ, vẫn là Hàn của trước kia sao?

Có khi đem chuyện phân tích tới thông suốt thật không phải chuyện tốt, nếu không phát hiện cảm tình của mình với Hàn khác thường, lúc này liệu có đổ kị đau đớn và bất lực như vậy?

Tại tiền thiên thượng, nam cùng nữ nguyên bản không thể đứng ngang hàng.

Khoanh tay đứng ở trong viện, xiết chặt bàn tay nhìn lên trăng, cay đắng chua sót chậm rãi thấm vào tâm lòng bất lực. Vân đột nhiên cũng muốn say thật say.

Tửu tỉnh tịch mịch ẩm tiểu vũ, hựu lạc tương tư túy đại mộng... *(tỉnh rượu thấy mưa rơi, say lại lạc mộng tương tư.)*

Ha hã ha hã...

Im lặng cười khổ, đột nhiên cảm thấy phía sau khác thường, Vân Chiêu Ảnh quay đầu.

Hàn Kinh Hồng khoanh tay dựa cửa, lẳng lẳng nhìn y.

Tim lại bắt đầu đập bất quy tắc, Vân nhìn Hàn chậm rãi đi tới.

Bầu không khí giữa hai người lúc đó, trong nháy mắt, như thoát ly khỏi quỹ đạo, mê ly bất định, tại khi Hàn Kinh Hồng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Vân.

Hắn vươn tay, để trên hai má của Vân. Vân kinh ngạc nhìn hắn, cảm nhận nhiệt độ lòng bàn tay hắn cùng hai má lạnh băng của mình.

“Thanh lãnh, cao ngạo, xinh đẹp, tịch mịch, đây là khí chất đặc biệt của người trong hoàng thất sao?” Giọng của Hàn rất trầm, có chút mê man không rõ. Dưới ánh trăng, mặt của hắn rất trắng, nhìn kỹ rồi thấy không hẳn vậy, trong suốt là bởi vì sắc tâm tình nhiều, không thứ gì có thể chiếm cứ.

Dưới ánh mắt này, Vân Chiêu Ảnh tim đập nhanh, nói không ra lời. Y có vô số lời muốn hỏi, muốn nói, nghĩ muốn nói hết, nghĩ muốn...

Hàn đột nhiên cười, nụ cười sáng ngời khiến sương mù vậy quay như giải phóng. “Vân! Người nhẩn tâm bỏ lại ta nghe bọn họ nói hoài sao? Không có người làm bia đỡ đạn, ta cũng chẳng muốn phong tình tới một lần!”

Lời đến bên môi lại nuốt xuống, Vân hừ lạnh một tiếng, nói: “Đi thôi.”

Kế tiếp hơn mười ngày, vẫn là như cũ. Nghe nói Kinh Hồng Chiêu Ảnh lưu luyến thanh lâu, vô số tay ăn chơi chen chúc mà đến. Hôm nay vị này thỉnh ngày mai vị kia thỉnh, tranh nhau ủng kết giao với nhân vật phong vân trên giang hồ bằng. Vì thế trên dưới Trung Nguyên, nơi nào có quốc sắc thiên hương thì có sắc nghệ song toàn, chỉ nghe hai tiếng Kinh Hồng Chiêu Ảnh là trong lòng tự rõ.

Vốn tưởng rằng với tính nết cao ngạo của Vân Chiêu Ảnh, bị nhiều tục nhân như vậy vây quanh, hơn phân nửa là phát tay áo rời đi, Hàn Kinh Hồng cũng không dám nói y sẽ bồi mình bao lâu, tính kế đại khái đi đến chỗ nào rồi đánh một hồi. Không ngờ lần này tính nhẩn nại của Vân Chiêu Ảnh phi thường tốt, tuy trắng mỗi ngày đều bày ra mặt xú, tóm lại là ngồi trong góc mà không khác nghị. Chính là mỗi lần ánh mắt tiếp xúc, Vân đều phải thiên khai tâm mắt, nhìn Hàn có chút nghi hoặc.

“Tùng trúc thúy la hàn, trì nhật giang sơn mộ, u kính vô nhân độc tự phương, thử hận bằng thù tố.

Tự cộng mai hoa ngữ, thượng hữu tâm phương lữ, trứ ý văn thì bất khăng hương, hương tại vô tâm xử...”

(*đừng nhìn tại hạ, thơ khó dịch mà, hu hu...*)

Phòng khách từ chỗ nào truyền đến tiếng ca ả ả của ca kỹ, Vân Chiêu Ảnh nghiêng đầu, nhìn thấy trong mắt Hàn Kinh Hồng như hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, nghe được liền có chút ngây ra. Người bên cạnh hắn cũng không phát giác ra sự khác thường, nói chuyện vui vẻ, hắn sốt ruột gật đầu, sau đó bắt gặp ánh mắt chính mình.

Song phương hai mắt chạm nhau, lần này người tránh đi trước cũng là Hàn Kinh Hồng. Vân Chiêu Ảnh lại cảm thấy cay đắng, không biết mình vì sao mỗi ngày đều đi cùng Hàn, nhìn hắn tỏ ôm hữu áp phong lưu đặc ý. Chẳng lẽ nhìn nhiều sẽ thoát khỏi ý nghĩ xằng bậy của chính mình sao?

Chỉ là càng thấy nhiều sẽ càng thấy hậm hực, cảm thấy có bao nhiêu xấu xí — y là hận không thể đem toàn bộ người cười vui với Hàn đưa ra tận cửa, đem ca kỹ cạnh Hàn gạt xuống dưới, làm cho thế giới này chỉ còn mình với hàn. Các người không biết Hàn thật sự, dựa vào cái gì có thể đứng cạnh hắn cười nói vui vẻ!

Cẩn môi, lại nhìn về phía Hàn Kinh Hồng, hô bằng kêu hữu, phân tạo xạ phúc, nụ cười trên mặt vẫn sáng ngời. Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người hắn. Bởi vì hắn là tốt nhất, chói mắt nhất.

Chỉ là đằng sau cái sáng ngời chói mắt kia là hắc ám tối tăm khuấy mãi không tan, không hề giống với nụ cười chói mắt của Hàn Kinh Hồng ngày xưa, không phải không còn tiêu sái, mà là bị lạc phương hướng, trống rỗng như không tìm thấy mục tiêu mà buông tha tất cả.

Vân thở dài, cùng lúc ánh mắt bị thương lại có chút không đành lòng bị Hàn Kinh Hồng bắt gặp. Hàn Kinh Hồng đã thấy. Hàn Kinh Hồng chớp mắt, đột nhiên cười ha hả: “Vân, chúng ta đã lâu không so tài, hôm nay khó có cơ hội, nhiều bằng hữu ở đây như vậy, không bằng chúng ta so tài một hồi đi.”

Người xung quanh đều hoan hô, bọn họ đương nhiên có nghe qua chuyện Kinh Hồng Chiêu Ảnh so đấu không ngừng thắng bại bất phân, đều vào góp vui. Ở một bên hô hoán không ngừng.

Vân Chiêu Ảnh ngạo mạn đứng lên, ném cho Hàn Kinh Hồng ánh mắt lạnh như băng, sửa sang lại ống tay áo. “Ta không đấu với tửu quỷ.” Nói xong quay người bỏ đi.

“Này, tiểu tặc đứng lại —” Hàn Kinh Hồng vừa cười vừa quát, đuổi theo. Lại không biết do uống quá mức hay bị ai đó đẩy, dưới chân loạng choạng, khi đuổi tới gần, đột nhiên nhằm hướng Vân Chiêu Ảnh mà ngã.

Vân Chiêu Ảnh nghe được phía sau âm thanh khác thường, quay thân lại, không ngờ đón ngay thân hình Hàn Kinh Hồng đang ngã đến. Lần này xuất kỳ bất ý (*quá bất ngờ*) phản ứng đều chậm, tình thế cấp bách chỉ có thể chuyển phương hướng để tránh ngã ra đất, khi bị Hàn đụng vào, hai người lùi vài bước, ngã trên ghế thái sư. (*ghế gỗ, giống như tròng ki.*)

Lưng của Vân Chiêu Ảnh đụng phải tay vịn, đau đến sắc mặt trắng nhợt, nắm lấy tay Hàn cũng mất chính xác. Cả người Hàn Kinh Hồng đều ở trên người Vân, sau lưng lại đụng ngay tay vịn, Vân than nhẹ, nửa câu cũng không nói được.

Một trong tam đại thức Diệt Nhật của Vân – Đào Diệt Nhật đột nhiên phát ra, một chưởng Phiên Quyền Vân Đào. Chưởng khí phát ra chia làm ba, lại chia thành chín, trùng điệp phá không, như là bát hư nhất thực. Nhưng vừa đón nhận một chưởng, đều làm cho tám hư chiêu kia hợp lại làm một. Vân Chiêu Ảnh lấy chưởng nổi danh, cửu chưởng hợp lực, uy lực kinh người. Hàn Kinh Hồng tốt xấu gì cũng nếm qua đau khổ, không dám sơ suất, thân hình vội vàng lùi lại chạy đi. Đám người vây quanh bị cuốn vào phạm vi của chưởng do Vân phát ra, chỉ cảm giác khí lực mạnh mẽ đánh tới, như sóng lớn bùng lên liên miên không dứt, phóng một lần đều mạnh hơn một lần. Bọn họ công lực sao so được với Hàn, vị Vân cảm phần mà ra tay, tựa như con thuyền nhỏ nơi biển lớn, đẩy từ tây sang đông, đẩy từ nam sang bắc.

Mấy tiếng nổ âm vang, xà ngang chính thức gãy. Cả tòa nhà lâu châm rãi đổ xuống.

Sau khi tỉnh lại, cứu được mình một mạng, Kinh Hồng Chiêu Ảnh sớm đã không thấy đâu, bà chủ xanh mặt trờng mắt tìm bọn họ. Mọi cách giải thích không kết quả, đáp ứng bồi thường xong, đoàn người đều nghiến răng nghiến lợi hận Kinh Hồng Chiêu Ảnh.

Một tửu quán nhỏ ngoài thành, hai thanh niên thương tích đầy mình đang buồn thiu uống rượu. Một người một ly, kêu liên hồi, vuốt ve má; người mặc dù không tỏ vẻ gì, nhưng nhìn y nháu mày, vẻ mặt kiên nhẫn đỉnh điểm, hiển nhiên cũng không dễ chịu.

“Có thể nói sao?” Người kia nhìn đối phương cùng thảm trạng của chính mình, nghe rằng trợn mắt. “Sau này không cần vật lộn như thế nữa, rất không phẩm chất. Chúng ta đánh nhau từ mười bốn tuổi đến bây giờ, có khi nào phân thắng bại.”

62

Hàn Kinh Hồng nghe vậy không khỏi cười lớn. “Vân! Ta không so cái này với người, rất không có tinh thần thượng võ. Mặt lạnh nhà người mà muốn so với ta, xem biểu hiện của mọi người thì biết – người, tuyệt không có cửa thắng!”

ba Một tiếng dùng ngón tay ngắt lời Hàn Kinh Hồng, mắt Vân Chiêu Ảnh đầy ngạo mạn cười. “Chẳng qua vì ta không hứng thú với các nàng đấy.”

“À ~” Hàn Kinh Hồng chớp mắt, cẩn thận đánh giá bạn hữu, vốn định đâm chọc chút, lại đánh giá tới lui ngũ quan thanh nhã tú lệ của y, không thể không thừa nhận. “Cũng phải. Bằng không lúc trước sao Nguyệt Nhã lại vì người đại náo Trung Nguyên.”

Nhắc tới chuyện năm đó, Vân Chiêu Ảnh liếc Hàn Kinh Hồng một cái, không thèm nói, tiếp tục uống rượu.

Lại là một lúc lâu không nói gì. Thấy Vân Chiêu Ảnh càng uống càng nhanh, như là muốn cạn bình ở quán, Hàn Kinh Hồng đành buông chén rượu xuống. “Người có tâm sự?”

Ảnh mắt lạnh băng. “Người cũng biết uống rượu là để giải sầu là có tâm sự?”

Cười hì hì làm như không nghe thấy. “Nói đi, có tâm sự gì nói cho Hàn ca ca nghe, Hàn ca ca của người kinh nghiệm nhân sinh phong phú, cam đoan có thể giúp người giải quyết.”

Vân suyt nữa thì sắc một ngụm rượu. Trùng mắt nhìn bản mặt dày cui của Hàn một lúc, lại uống một ly. “Ở Thùy Hồng sơn trang ta có hỏi người vì sao uống rượu không?”

“Không có.”

“Ta có hỏi người vì sao mỗi ngày ở thanh lâu không?”

“Không có.”

“Ta có hỏi người vì chuyện ai mà bị thương không?”

“... Không có.”

“Như vậy đó.” Vân Chiêu Ảnh hạ kết luận.”Uống rượu!”

“Hảo.”

Phía đông hừng ánh hồng, hai người uống rượu một ngày một đêm cuối cùng cũng dẫn nhau trở về khách

điểm.

(thực ra cái lời kể chuyện đâu cần phải đầy gợi ý như thế chứ =)))))))))

“Quân ca thả hươu thính ngã ca, ngã ca kim dữ quân thù khoa. Nhất niên minh nguyệt kim tiêu đa, nhân sinh do mệnh phi do tha. Hữu tửu bất ẩm nại minh hà! Ha ha ha ha...” (*)

Hai cái tửu quỹ nghiêng ngả lão đảo đầy cửa, một chân đá, rồi đóng cửa lại, bình bình lách cách không biết đụng phải bao đồ vật, cuối cùng cũng tới được giường.

Gần giường trong gang tấc, đệm chần mềm mại làm người ta chỉ muốn ném đầu xuống. Đang muốn dẫn thân, không biết dưới chân vướng cái gì, vai lưng đập vào nhau, lại lần nữa ngã lên nhau. Nghĩ tới lúc ở trong thanh lâu, Vân từng bị mình áp đảo, lưng đập vào tay ghế, Hàn Kinh Hồng theo bản năng đỡ lấy thất lực của Vân vừa di chuyển, mình ở dưới làm đệm.”Ai nha đau!”

Vân Chiếu Ảnh té trên người hắn, nửa ngày không có động tĩnh.

“Này, ngươi không phải ngã nên xỉu rồi chứ?” Rên rỉ đẩy người phía trên.

“Hàn Kinh Hồng.” Vân Chiếu Ảnh cúi đầu gọi một tiếng. Y rất khi gọi toàn bộ tên gọi của Hàn, thanh âm rất thấp, có chút khàn khàn. “Ta có lời phải nói cho ngươi.”

Tiếng của y vẫn rất ổn định, nghe không ra điều gì cả, Hàn Kinh Hồng không hiểu y muốn nói gì, nhưng không xua tan nỗi không khí này. Hắn ho khan vài tiếng, cười nói: “Ngươi muốn nói ngay bây giờ?”

“Đúng.” Vân chậm rãi ngẩng đầu, vẻ sơ lạnh cao ngạo luôn hiển trên mặt, rượu khiến da thịt trắng nõn càng thêm mịn cảm.

Tinh mâu như mòng, điên đảo chúng sinh.

“Hàn Kinh Hồng, ta thích ngươi.”

Hàn Kinh Hồng nhìn thẳng vào y, bàn che khuất đi ánh sáng, thấy không rõ trên khuôn mặt lạnh lùng kia rốt cuộc mang biểu tình gì.

“Ngươi... uống quá nhiều rượu?”

“Ta và ngươi đều hiểu rõ, rượu từng ấy không làm ngã chúng ta. Ta, cũng như ngươi, thần trí đều thanh tỉnh.” Vân Chiếu Ảnh hít một hơi sâu, nói rõ ràng lần nữa. “Ta thích ngươi!”

Không muốn để Hàn mở miệng nói chuyện, Vân Chiêu Ảnh cúi đầu hôn hẩn.

Trong nụ hôn nồng mùi rượu, môi cùng môi tiếp xúc, giống như là tuyệt vọng mà gặm cắn. Nhắm chặt mắt, trường tiếp khẽ run, lông mày cau lại. Răng nanh trắng như tuyết cắn trên môi đối phương mà hút, đầu lưỡi thử dò xét trên đôi môi khép kín, trái tim tê dại vừa đập vừa vừa nặng.

Một đêm uống rượu tuy không thể làm say hai người, nhưng chỉ cần có cảm giác say là có thể thúc giục làm những chuyện thường ngày không làm. Tay Vân Chiêu Ảnh luồn vào vạt áo của Hàn Kinh Hồng, có chút vụng về xé rách, nồn nóng mà không biết tự giải quyết như thế nào.

Đôi môi đóng chặt nhất thời hơi hơi mở ra, đầu lưỡi xâm nhập, lại bị đối phương kịch liệt dây dưa ngu ở trong. Vân Chiêu Ảnh kinh ngạc mở mắt ra, Hàn đã nghiêng người, đem vị trí hai người đổi lại. Chỗ bị thương ở lưng Vân lại đụng vào mặt đất, khẽ rên lên, tràn ngập tình dục.

“Người...” Hàn Kinh Hồng mở miệng muốn nói, nhưng Vân Chiêu Ảnh không muốn nghe hẩn nói gì, vung tay lên, kéo đầu hẩn xuống, hôn tiếp. Y cũng không dám mở mắt ra, sợ mở mắt ra, sẽ bị Hàn nhìn thấy đáy mắt đầy tuyệt vọng và thất thố, sợ không còn dũng khí tiếp tục.

Hàn thở dài, cũng không mở miệng. Đôi môi giao quẩn, rất nhanh cũng sẽ không thể thỏa mãn dục vọng đang ngày càng tăng. Bạch y như tuyết bị giải khai, tầng tầng trên mặt đất, giống như cánh hoa rụng dần. Môi Hàn ở trên cổ trắng muốt mà cắn, Vân cúi đầu rên rỉ, hai tay đặt trên tấm lưng rắn chắc của Hàn mà không ngừng di chuyển, như điên cuồng vuốt ve, đột nhiên ngừng lại ba vết cào trên lưng, mơ mơ hồ hồ suy nghĩ hình như có gì không đúng, nếu là chính mình bày tỏ, vậy thì chủ động cũng phải là...

(Vân ca ca, huynh mơ gì đó?)

Tâm tư thất thần ấy tan thành mây khói khi tay Hàn hướng về giữa hai chân tìm nơi riêng tư. Có chút khó chịu thở ra, vội vàng bắt lấy bàn tay nghịch ngợm của Hàn, cố gắng hồi tưởng lại bức xuân cung thượng đồ gì gì đó, nhưng đầu ngón tay thô ráp của Hàn ở trước ngực y linh hoạt khiêu khích, cùng với đầu lưỡi và răng nanh, không một chỗ như ở khắp nơi, đánh gãy suy nghĩ, trong đầu trống rỗng.

“Từ từ... Không được.”

Hàn ngẩng đầu, ngón tay ở bên dưới xuân động cũng không hoãn lại, không viết vì rượu hay vì tình, trên mặt hồng hồng. Hẩn nói: “Người không có kinh nghiệm không có tư cách nói không được.”

“Người!” Hằng năm so đo thành thói quen, khiến Vân không hề suy nghĩ mà mở miệng. “Đến so thì với biết.”

“Hảo.”

“A...” Cảm giác dị vật xâm nhập mang đến đau đớn như xé rách, sắc mặt Vân tái nhợt, cắn chặt môi, nhưng

vẫn không ngừng được rên rỉ đau đớn. Mồ hôi từ trán chảy xuống, làm ướt cả mái tóc dài, thân mình cứng đờ, làm cho Hàn đang tiến một nửa trong cơ thể y cũng không nhận được kêu khẽ. “Thả lỏng đi...”

Hai người đều là lần đầu tiên, tất cả đều là lý luận suông, dựa theo lý thuyết mà làm, nhưng thực tế cùng lý luận luôn sai biệt, thuộc về nhân lực thì không thể khống chế.

“Aha... Ta...” Miễn cưỡng mở mắt, tinh mâu vốn mê ly như mộng, như phủ tầng hơi nước, càng thêm mê mị lòng người. Hàn thấy thật áy náy, dục vọng nơi hạ thân tựa hồ lại căng lên, thậm chí hoàn toàn lọt vào trong cơ thể Vân, khiến y vì mình mà khóc thét chói tai, nhìn bộ dáng lạnh như băng của y dưới thân mình tan vỡ.

“Rất đau sao?” Nhẹ vỗ về ở thắt lưng mềm mại của Vân, nghĩ muốn làm dịu đi vẻ cứng ngắc, lại không đạt hiệu quả. Thấy y cắn chặt môi, lộ vẻ sầu thảm, không khỏi nói: “Lúc này dừng lại...”

“Dừng.” Cảm thấy Hàn đã muốn rời khỏi, Vân vội vàng đưa hai chân vòng quanh hấn, không cho hấn rời đi. Sau lần này, có trời mới biết lần say y còn dừng khí hay không. “Không có việc gì... Dừng bạn tâm tới ta...”

“Nhưng người...”

“Ta nói không có việc gì!” Vân thở sâu.

“Xác định?”

Tinh mâu tràn ngập sương mù hung hăng trùng lớn, người phía trên chỉ im lặng cười khẽ. Cười đến chấn động thân mình, từ chỗ mẫn cảm trên da của Vân mà truyền đến, khiến Vân không khỏi nhúm mày.

Nâng thắt lưng và hông của y lên, nửa thân dưới mạnh mẽ đẩy tới, đem một nửa dục vọng còn lại toàn bộ tiến thẳng vào thân thể Vân. Vân cứng đờ, ngón tay gât gao bám chặt lưng Hàn, âm thanh đau đớn đều bị cặp môi Hàn nuốt lấy.

“Là người nói đó...” Hấn thở hổn hển, môi tham lam dính chặt lấy môi Vân, đem mọi sự nhẫn nại ném sang một bên, bắt đầu kiên định mà kịch liệt luật động. Bất đắc dĩ cong cả thân mình, lại thấy nơi riêng tư khô chặt, cường hãn mà va chạm khiến nội tạng co rút thật nhanh, ra vào càng thêm khó khăn. Rồi lại khư khư cố chấp, nhìn khuôn mặt Vân càng ngày càng đỏ, ánh mắt mù mịt hơi nước tràn ngập tình dục.

Vân thống khổ giãy giụa thân mình, càng làm dục vọng của Hàn xâm nhập vào cơ thể. Gần như vô thức đòi lấy, nụ hôn mang theo cả ôn nhu lẫn thống khổ làm cho Hàn hô hấp thật mạnh, cảm giác hai người thân mình kết hợp thành một thực thể chân thật, tiếng rên rỉ trong miệng cứ chực phát ra. “A...”

Hàn buông lỏng đôi môi đang giao triền, môi tựa quá gần, có thể nghe tiếng thở dốc, thân thể luật động không ngừng nghỉ, ngược lại còn cố ý thở dốc nhanh hơn, khiêu chiến cực hạn kiểm chế của Vân. Hô hấp bị tốc độ giao hợp đánh gãy, tiếng rên rỉ cũng không thể kìm nén, Vân không khỏi vùi mặt vào cổ Hàn, cảm

giác da thịt cùng mồ hôi ẩm ướt lẫn nhịp đập của động mạch.

Càng không ngừng xâm chiếm, xâm nhập nóng rực vào chỗ hẹp, vĩnh viễn chỉ muốn thân thể của người lạnh như băng kia vì mình mà dần ra. Ở ngay dưới thân mình nhẹ nhàng thở dốc, không thể nói là đắc ý hay thỏa mãn, dần dần, ngay cả tâm thần mình cũng rối loạn. Tương giao ánh mawtss mê ly, giao quần đến thực cốt mất hồn, khoái cảm khó khống chế làm cho hắn không khỏi kêu lên, cắn một cái lên bả vai trắng nõn của Vân.

Ngoài cửa sổ đã thấy mưa rơi, không phải mưa hạnh hoa chỉ làm ướt áo, mà là mưa tầm tã muốn thắng cả hoàng hôn. Tiếng mưa rơi như vũ đánh trên cửa sổ, đánh trên lá, từ trời xuống như ngân xà vũ điệu, lại thêm tiếng sấm, toàn bộ thế giới đều như chiều tối đến sớm.

Lười đi đóng cửa sổ, mặc cho mưa ngoài cửa sổ làm ướt hết bày trí cạnh đó, khi có hơi nước mưa bụi phi tới đây, có chút lạnh trên da thịt lỏa lồ.

Kéo chặt chăn quanh thân mình, hai người đều không nói gì — hay đúng hơn, không biết nói cái gì.

Sự im lặng bị phá vỡ, Hàn Kinh Hồng rốt cuộc mở miệng: “Vân...”

“Hử?” Thản nhiên lên tiếng, tựa hồ bình tĩnh không gợn sóng, bàn tay dưới chăn đã xiết chặt.

Hàn Kinh Hồng xoay người, nhìn hắn mồ hôi ẩm ướt, tóc đen dính lên trán, con ngươi đen lầy mông mông lung lung, vẫn chưa phục hồi tinh thần từ tình dục, hơi thở gần lại.

Vân Chiêu Ảnh không nhìn hắn, nhưng nét đỏ ửng trên mặt còn chưa mất, trông càng tươi đẹp. Thấy chính mình càng dựa vào gần, trường tiệp còn ẩm ướt khê rung lên, rốt cuộc nhịn không được ánh mắt của chính mình, quay đầu lại quát lên: “Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Chúng ta quan hệ đến mức này còn hung hãn như vậy.” Hàn lú lú, thấy Vân thẹn quá hóa giận, cười nói: “Trước đại hội trùng dương, chúng ta có nên đi thăm Nam Cương một chuyến?”

=====

(*) Trích từ bài:

BÁT NGUYỆT THẬP NGŨ DẠ

TẶNG TRƯỞNG CÔNG TÀO

Hàn Dũ

Tiêm vân tứ quyển thiên vô hà,

Thanh phong xuy không nguyệt thư ba.

Sa bình thủy tức thanh ảnh tuyết,

Nhất bôi tương thuộc quân đương ca.

Quân ca thanh toan từ chính khổ,

Bất năng thính chung lệ như vũ.

Động Đình liên thiên Cửu Nghi cao,

Giao long xuất một tinh ngô hào

Thập sinh cử tử đáo quan sở,

U cư mặc mặc như tàng đào.

Hạ sàng ụy xà thực ụy được,

Hải khí thấp trập huân tinh thao.

Tạc giả châu tiền chuỳ đại cổ,

Tự hoàng kế thánh đăng Quỳ Cao.

Xá thư nhất nhật hành vạn lý,

Tội tông đại tịch giai trừ tử.

Thiên giả truy hồi lưu giả hoàn,

Điều hà đặng cầu thanh triều ban.

Châu gia thân danh sứ gia ức,

Khảm kha chỉ đắc di Kinh Man.

Phán ty ty quan bất kham thuyết,

Vị miễn chuỳ sở trần ai gian.

Đồng thời bối lưu đa thương đạo,

Thiên lộ u hiểm nan truy phan.

Quân ca thả hữu thính ngã ca,

Ngã ca kim dữ quân thù khoa.

Nhất niên minh nguyệt kim tiêu đa,

Nhân sinh do mệnh phi do tha...

Hữu tửu bất ẩm nại minh hà ?

Dịch thơ:

Ngân hà mất, mây trời cuốn sạch,

Gió trên cao, sáng bạch sóng trắng.

Nước im, cát lặng, bóng yên,

Cùng nâng chén rượu, ông nên cất lời.

Tiếng ca ông nghe chưa lại đáng,

Khi nghe xong, khó chặn lệ trào.

Động Đình² rộng, Cửu Nghi³ cao,

Giao long⁴ lặn ngụp, bào hao⁵ vượt chôn.⁶

Chín phần chết mới hòng đến gặp,

Kẻ ản mình như rấp trốn đời.

Giường: ngại rấn, món: ngại xơi,

Sắc mùi ản thấp, tanh hôi rùng mình.

Tối hôm trước thành thành tiếng trống,

Vua đăng quang, trọng dụng Cao Quý.⁷

Xá thư⁸ cấp tốc gửi đi,

Mấy tên tử tội đến kỳ đặc ân.

Kẻ lưu đầy thành dân lương thiện,

Xoá vết nhơ, triều chính sáng trong.

Châu nêu⁹, nha xoá¹⁰ tên ông

Rồi điều ông thăng đến vùng Kinh man¹¹

Tư pháp quan yếu lời, bé miệng,

Nhận đòn roi, đành chuyện trần đời !

Bọn ta toàn đến núi đồi,

Đường về kinh khuyết xa vời khó mong...

Ông ca xong, tới phần tôi nhé,

Lời ca tôi chắc sẽ khác ông.

Cả năm có một đêm trong,

Đời ta do mệnh, chẳng mong ở người.

Có rượu chẳng uống cho rồi!12 !

8. Chương 6-1: Thượng

Editor: Ngọc Aki

Rời đi thanh lâu sở quán, rời xa Danh Oa Kiều Cơ, Kinh Hồng Chiêu Ảnh rút cuộc bước chân vào giang hồ lần nữa.

Trên đường đi Nam Cương, vẫn là người tranh ta đoạt như cũ, không ai nhường ai, nhưng ít đi hỏa dược hơn lúc trước, ân cần che chở nhiều hơn, tình nồng ý ngọt. Du sơn ngoạn thủy, tầm u phóng thẳng, đi đến nơi nào cũng là hai người đôi ảnh song song.

Tháng năm, đúng là lúc chướng khí nặng nhất. Miêu tộc khởi nguồn từ bộ lạc “Cửu Lê”, sau di chuyển tới trung hạ lưu Trường Giang, hình thành tam miêu bộ lạc. Vì địa hình khí hậu vùng Miêu Cương, phòng ốc đa số là kết cấu nhà gỗ nhà sàn, bình thường chia làm hai tầng, người ở tầng trên, tầng dưới để nuôi súc vật hoặc chất đống tạp vật.

Hai người cũng không phải lần đầu tiên xuống Nam Cương, nhiều năm trước, khi còn mang thân ra mà đánh cược, vì Thiên Diệp Hồi Thiên quả của Miêu vương (*chính nó, chính cái quả mà Hạo để tọa tìm bao năm giờ*), hai người từng mấy bận lên vào thành Miêu vương mà ra tay. Sau bảy lần không phân nổi thắng bại, Miêu Vương rút cuộc không nhìn được nữa, đem Thiên Diệp Hồi Thiên quả cống nạp lên triều đình, đổi lấy bình an của cả thành.

Chuyện trộm gà không được lại còn để mất gạo không chỉ có như thế. Ngày đó Vân cũng chỉ bởi vì nhầm lẫn xông lên chiến trường cứu Nguyệt Nhã công chúa mà rước lấy đào hoa kiếp. Nguyên ban đầu chỉ là vui đùa ầm ĩ, nàng đuổi ta chạy, Nguyệt Nhã ban đầu không phục về mặt Vân vừa nhìn thấy nàng là nhức đầu, cố ý quẩn quít ý. Sau đó Nguyệt Nhã gặp Ngũ Độc Giáo, trong lúc nguy cấp, áo trắng phiêu phiêu, phong lưu tự tiên, bên cạnh thiếu nữ nọ cất tiếng lạnh lùng “Ai dám tổn thương nàng?”, đủ để khiến nữ tử thiên hạ động tâm. Nguyệt Nhã từ vui đùa chuyển sang vô cùng ái mộ.

Đáng tiếc kết quả cuối cùng vẫn chỉ là lưu thủy vô tình, cô phụ phương tâm. *(tình đơn phương của thiếu nữ, không được đáp trả.)*

Chuyện cũ lại đến, giờ hồi tưởng lại, hai người không khỏi thở dài. Hồi tưởng lại khi còn ít tuổi hiếu thắng, một nóng một lạnh, lại bình thường vênh váo tự đắc tranh chấp vô nghĩ, không khỏi mỉm cười.

“Vân! Đi về phía trước ba dặm, chính là rừng đào lần đầu chúng ta gặp Nguyệt Nhã đó!” Hàn Kinh Hồng đột nhiên mở miệng nói đùa. “Có muốn đi thăm lại chốn xưa không?”

Vân Chiêu Ảnh im lặng không nói, nửa hồi sau mới đáp lại. “Người bị trúng Cửu Tâm cơ trùng tới mất nửa cái mạng không phải người.”

“Mang người ra khỏi Miêu Cương là ta mà! Người nghĩ người nhẹ lắm sao? Ta ra sức thúc ngựa đem người tới Đãng Tuyết tiểu trúc, lại tìm người thân của người đến, không có công lao cũng phải khổ lao!” Hàn Kinh Hồng thanh toán nợ cũ.

Nhắc tới việc này, ánh mắt Vân âm áp, có vẻ như đang nhìn Hàn. “Thật đúng vất vả cho người. Song đại trượng phu làm ơn không mong báo đáp...”

“Ta chỉ nghe nói tích thủy chi ân, đừng tuyền dĩ báo!” *(nhận ơn người phải báo đáp gấp ngàn lần)* Cười hề hề ngắt lời, Hàn nắm chặt tay chứng tỏ rằng hẳn tuyệt đối không phải người làm ơn mà không nhận báo đáp. “Ta là tiểu nhân!”

“Tiểu nhân... Vậy người muốn báo đáp cái gì?” Tức giận trừng mắt nhìn đối phương, Vân nhặt nhẹo hỏi han. “Ơn cứu mạng của Hàn đại hiệp, Vân mỗ vô phương báo đáp, chỉ có thể lấy thân mà trả?”

“Ồ, cũng có thể chứ!” Vuốt cằm đánh giá đối phương, Hàn Kinh Hồng cười hề hề nói: “Tuy rằng người đáng người cứng nhắc, sắc mặt lạnh tanh, tính cách nóng nảy, không biết nói chuyện cũng không dịu dàng, lại càng không chịu xuống bếp nấu canh cho ta...” Hắn vừa nói vừa né chiêu “Vân Yên mang mang” do Vân Chiêu Ảnh thẹn quá hóa giận phóng ra. “Song xem xét thì người vẫn là mỹ nhân, ta sẽ tiếp nhận...”

“Xuống Diêm La điện mà tiếp nhận!” Bốn đạo khí vô hình tiến theo dây cương bắn ra, kinh phong sắc bén. Hàn kêu thảm một tiếng. “Mưu sát!” Mưu sát cái gì chẳng kịp nói ra, cả người theo khí mà ngã, bắt lấy bụng ngựa, một chân vừa ôm vừa đạp, hướng Vân trừng ra cái mặt quỷ đầy bi phẫn.

Hai người một đường đuổi nhau, bất tri bất giác lệch khỏi quỹ đạo, rừng đào cũng bị bỏ lại xa xa.

Long đầu trách mãnh Ngô nhi cạn.

Duẩn trụ thu thiên du nữ tịnh.

Phương châu thập thủy mộ vong quy,

Tú đã đập thanh lai bất định.

(*Thuyền rồng trai trẻ thi bơi chải.

Trên đu nhún nhảy đôi cô gái.

Cỏ xanh vui hái chiều quên về,

Cảnh đẹp người chơi đồn dập tới.)

Ba ngày sau khi vượt rừng đào, hai người hướng tới bình trại, thấy thôn trại chợ phiên náo nhiệt, người nào người nấy tranh hướng bờ sông mà đi, trên sông mơ hồ nghe thấy tiếng trống pháo nổi lên điên cuồng rung động, đám người hò quát đến kinh thiên động địa. Trên đường đi thấy thiếu niên ôm kèn thổi múa, dáng mua vui vẻ, tươi cười chất phác, không khí vui mừng vây quanh nơi nơi.

“Hôm nay hẳn là ngày hai mươi sáu tháng năm rồi!” Hàn Kinh Hồng vỗ tay. “Là lễ hội thuyền rồng đó!”

Vân Chiêu Ảnh nhớ lại chậm một chút, y xưa nay không thích tới gần náo nhiệt, thấy Hàn Kinh Hồng rướn cổ hướng bờ sông mà ngóng, trông ý tứ rất muốn đi, vội nói: “Muốn đi tự ngươi đi.”

“Khó được đến Miêu Cương, không nhìn rất đáng tiếc. Vân a! Đừng nhẩn tâm như vậy, khiến ta một mình cô hồng đơn phi.” (*chắc ý nói một mình cô đơn.*) Hàn Kinh Hồng vừa nói vừa kéo tay y, lại bị y khéo chuyển, giống như cá đang bơi phóng ra.

“Hai lựa chọn: tự đi, hoặc đều không đi.” Vân vì tự do, sắc mặt nghiêm nghị.

Hàn tự vẫn một lát, ngẫm nghĩ mang theo khôi băng sơn này đi, khiến sự nhiệt tình của mọi người đông lạnh cũng không phải chuyện tốt, liền nhún nhún vai. “Ta ra đó coi một lát, người ở trong này đi dạo được rồi.”

Thấy Vân gật đầu, lúc này mới buông tay, đưa dây cương cho Vân, nhẹ nhàng nhảy xuống rồi cưỡi bộ về phía bờ sông.

Vân lắc lắc đầu, không biết bên kia đầu thuyền rồng có gì đẹp, nghĩ lại chỉ cần nơi nào náo nhiệt là Hàn đều phải đi ngắm một cái.

Y cũng xuống ngựa, dắt hai con ngựa vừa đi vừa nhìn ngắm hai bên sạp, chuẩn bị đến con phố khác riêng biệt chờ Hàn trở về.

Không ngờ mới đi một nửa, ánh mắt lại bị một vật hấp dẫn.

Trang sức Miêu tộc xưa nay kiểu dáng phong phú, sắc thái diễm lệ nổi danh, giữa một mảnh hoa màu rực rỡ, một màu trắng thuần hết sức dẫn nhãn chú mục (làm người chú ý) . Đó là một khối ngọc thạch nhỏ bằng bàn tay, nhìn xa xa, chất ngọc cũng không được tốt, chỉ là có hình dạng vân đóa (hình đám mây), mặt trên có vài nét thư pháp, hai con Phi Điểu vòng quanh. Bởi vì khoảng cách xa, Vân cũng không rõ trên đó khắc loại điệu gì, chỉ cảm thấy khối ngọc thanh kia tuy không phải ngọc tốt, nhưng cũng đem lại cho người ta hảo cảm. Hơn nữa, ngọc vân đóa, còn có tranh khắc điệu bên trên... Nghĩ vậy trên mặt không khỏi hơi hơi đỏ lên, ngẫm nghĩ nhỏ tâm tư không thuần của chính mình.

Y vừa đi vừa nhìn lại, chần chừ không biết có nên mua ngọc thạch hay không. Nhưng y một thân y phục Trung Nguyên, dung mạo lại tú lệ, ra đường sớm đã bị người chỉ trỏ. Bị nhiều người vây quanh nhìn như đồ quý, luôn không thoả mái. Vân nhú mào, lập tức dắt ngựa, bước nhanh rời khỏi chợ.

Ở dưới tàng cây yên tĩnh ngồi lại, chỉ một lát thôi, Hàn Kinh Hồng đã trở lại, mặt mày hớn hở, cười hì hì nói: “Vân a! Người không đi xem, thực sự đáng tiếc...”

Hàn Kinh Hồng miêu tả cảnh bờ sông náo nhiệt sinh động, Vân làm như vẻ mặt đăm đăm mà nghe, cũng rất chăm chú. Y không thích náo nhiệt, nhưng thích nhìn thần sắc của Hàn khi nói chuyện, con người hồ phách quang mang sáng ngời, giữa lúc môi mỏng đóng mở, hàm răng trắng chỉnh tề cơ hồ bướng bỉnh hướng phía y mà khoe.

Mặt trời dần lặn, hai người cũng dần dần rời xa thôn án. Hàn Kinh Hồng đột nhiên dừng ngựa, quay sang Vân ra dấu. “Có nghe được không?”

“Phía đông nam, ngoài ba dặm.” Vân Chiêu Ảnh đồng thời dừng ngựa.

“Muốn đi xem không?” Dù sao cũng không có mục đích.

Gật gật đầu. “Có thể.”

Hai người quay ngựa đi hướng đông nam, không đến ba dặm, tiếng động đánh nhau ngày càng lớn. Xuyên qua cây rừng, đã có thể thấy hai nhóm người chém giết lẫn nhau, bất phân thắng bại.

Nói là hai nhóm người, kỳ thật bị vây đánh cũng chỉ còn lại một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi. Xung quanh hắn chất đầy thi thể, trên người nhiều chỗ bị thương, vết máu loang lổ. Những chỗ không kịp cầm máu, máu tươi không ngừng chảy xuống, nhưng hắn lại toàn bộ không để ý, thể như hổ điên, dùng toàn chiêu thức lấy mạng đổi mạng.

Người vây phục hấn mặc dù nhiều, nhất thời cũng không biết phải làm sao, đang dùng xa luân chiến chậm rãi tiêu hao thể lực thiếu niên. (xa luân chiến: kiểu đánh luân phiên)

Cường ép nhúng tay vào ân oán của người khác, luôn là điều tối kỵ trên giang hồ. Tuy rằng tối kỵ này với Kinh Hồng Chiếu Ảnh mà nói, xưa nay chưa từng tồn tại, nhưng không biết song phương người ngựa vì sao chém biết, bầy bạ nhúng tay cũng nhất định không phải phong cách hai người.

Hai người ẩn thân rừng rậm, yên lặng quan sát một lát, tay Vân Chiếu Ảnh hơi hơi cử động.

Đốt một tiếng, một hòn đá nhỏ bay trúng Linh Đài huyết sau lưng thủ lĩnh bên công kích. Người cầm đầu đó công lực không kém, nghe được tiếng gió sau lưng, vội vàng tránh đi, hòn đá nhỏ mất mục tiêu, bay đi ra ngoài.

Nói là hấn tránh được, không ngờ cục đá mất mục tiêu tự nhiên va vào hòn đá lớn bên cạnh, phản xạ trở lại. May mắn hấn nghe thấy tiếng gió không ổn, thân hình sớm động, tránh được lần nữa.

Nếu Vân Chiếu Ảnh ra tay, Hàn Kinh Hồng tự nhiên cũng xuất thủ theo. Người cầm đầu kia có thể tránh cục đá của Vân Chiếu Ảnh, cũng rất cuộc không thể tránh nổi cục đá mà Hàn và Vân đồng thời phát ra, vô thanh vô tức, lúc này mới bay đến. Cánh tay tê rần, trường tiên (roi dài) trong tay không tự chủ được rơi xuống mặt đất, cảm thấy vừa sợ vừa giận, dùng thể công kích, quát to: “Tên nào thô để trong bóng tối, mau lăn ra đây cho đại gia.”

Lời nói chưa dứt, lại hai hòn đá không biết phát ra từ nơi nào, vừa vắn cùng lúc, cực kỳ ăn ý. Lần này tiếng gió càng cấp bách, thủ lĩnh thậm chí chẳng kịp nghĩ tới ý niệm né tránh, liền một tay che mặt, một tay đỡ đầu gối, quỳ gối trên mặt đất. Máu tươi chảy ra, hấn phun ra một cái răng cửa.

Chưa kịp nhìn thấy thân ảnh đối phương mà đã thua thiệt tới mức này, thủ lĩnh trong lòng biết nếu người thật xuất hiện, mình nhất định chiếm không được thượng phong. Khẽ cắn môi, buông lời tàn độc: “Tại hạ không biết bằng hữu nào qua đường, song, muốn đối đầu với bản môn, nên chuẩn bị cho kĩ càng. Việc hôm nay, không xuống Hoàng Tuyền, tuyệt không cam lòng bỏ qua!”

Hấn nói xong, lại nhìn về phía thiếu niên bị vây khốn. “Tất cả mọi người thu tay lại. La Thành Mặc, hôm nay có người cứu người, coi như người may mắn, chúng ta đi!”

Thiếu niên vốn bị thương rất nặng, thấy kẻ địch đã rút, rốt cuộc không duy trì được nữa, trưởng kiếm khuynh đảo cắm xuống, cố gắng chống đỡ thân hình không ngừng lay động.

Một lát sau, hấn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng về một góc của cánh rừng, đúng là nơi của Kinh Hồng Chiếu Ảnh, làm như đã sớm phát giác vị trí hai người.

Cách cánh rừng u ám, ba người chống mắt nhìn nhau. Thiếu niên đơn giản gật đầu, cũng không mở miệng đa tạ ơn cứu mạng, cố hết sức xoay người rời đi.

Nhìn ra sau thiếu niên này chắc chắn có chuyện xưa thật lớn, hai người trong rừng liếc mắt nhìn nhau, Hàn Kinh Hồng tiếp tục sờ sờ cằm.

“Huyết Dục Môn.” Vân Chiêu Ảnh lạnh nhạt đáp lời.

“Có khả năng.” Mỉm cười. “Người muốn chọn bên nào?”

“Thiếu niên.”

“Ta đây chỉ có cách đi theo kẻ vô dụng kia.” Hàn thở dài. “Mặc kệ có thu hoạch được gì không, buổi tối gặp ở chỗ Khiếu Hóa Oa (*chỗ những người ăn mây, hiểu như Cái Bang cũng được*), không gặp không về.”

“Được.” Vân trả lời nhanh, đi lại càng nhanh, thân hình chỉ một chớp đã biến mất trước mặt Hàn, chỉ lưu lại mấy chữ. “Thi thể để lại cho người.”

“Này này!” Kêu vài tiếng, gọi không được người đã đi xa. Hàn Kinh Hồng chậm một bước, sắc mặt nhăn nhó. “Khinh công đâu phải để cho người dùng đi là đi như vậy — mà chuyện này đâu có liên quan gì tới ta a!!”

Hắn trong lòng sớm tính toán, không lo đám người Huyết Dục Môn kia cách mình nắm giữ. Ngoài miệng nói thầm không ngừng, vẫn là dẫn mệnh đi tìm người thu thập tin tức:

“Vân rốt cuộc vẫn yếu lòng...”

9. Chương 6-2: Hạ

Editor: Ngọc Aki

Nơi nào có khói sẽ có khói cái (ăn mây), nơi nào có khói cái thì có Cái Bang.

Ăn mây ăn thịt gà, nướng nhộng, nướng rắn, Hàn Kinh Hồng đầy nghĩa khí vỗ vỗ vai đà chủ phân đà Cái Bang ở Miêu Cương, Xà Cái Phàn Khánh. “Phàn lão huynh, đã lâu không gặp, nhìn thấy người ta thấy thật cao hứng, đến đến đến, làm một ly.”

Người đương nhiên cao hứng! Lão khiếu hóa (*ăn mây*) suy sụp khuôn mặt. Hôm nay uống trà thì chén đột nhiên vỡ, biết là ác vận tới cửa, ai ngờ lại đúng là ôn tình giáng xuống.

“A, Phàn lão ca, nhìn thấy ta người mắt hứng sao?” Hàn Kinh Hồng uống rượu sáng khoái, nháy mắt hết

một vò.

“Nào dám!” Xà Cái nghiêng rằng cổ mỉm cười đi đến. Lão khiêu hóa ta đây chỉ là một trong lục đại trưởng lão, nào dám so đo với người anh em kết nghĩa của bang chủ là người. Tuy nhiên, trọng điểm vẫn là... “Hôm nay Hàn thiếu hiệp một người đến phải chăng là...”

“À, Vân đi theo một người, chắc tối nay mới đến, không cần nóng lòng, người sớm muộn gì cũng gặp y.” Đường như không quan tâm đến việc vừa đánh vỡ mộng tưởng của lão nhân gia, không để ý tới trưởng lão đứng cạnh vẻ mặt suy sụp. “Tiểu Ngô tử, mang một vò rượu tới đây.”

Mặt người cười vui kín lòng sầu! Phàn trưởng lão chính thức khắc sâu lời nói này trong lòng. Hắn cũng không phải không chào đón thiếu niên hiệp khách nổi tiếng giang hồ, nhưng... Hắn, kẻ khát cái này, rốt cuộc vẫn không chịu nổi hai người giằng co. Nguyệt Nha tiểu công chúa bức hôn là chuyện nhỏ, hai người ba ngày thì hai ngày khoa chân múa tay đập vỡ phòng là chuyện nhỏ, động một tí dẫn một đồng địch nhân tới đuổi giết là chuyện nhỏ, bị địch nhân hạ độc trong nước mỗi ngày là chuyện nhỏ, phóng hỏa thiêu nhà là chuyện nhỏ, bi thảm nhất chính là còn phải giúp hai người bọn họ trộm đoạt linh dược, cung cấp tình báo, phóng hỏa đốt nhà, tung tin đồn... Nói tóm lại chính là — chuyện xấu tuyệt đối!

Bọn họ Cái Bang thanh danh đường đường chính chính, sau khi quen biết hai tên ôn thần này xong, đã một đi không trở lại. Bao nhiêu lần oán giận với bang chủ mà không thành. Một câu trong chốn võ lâm chưa thấy người can đảm nghĩa hiệp như vậy là vứt mọi lại báo cáo của bọn hắn — bà nó chứ Sở bang chủ, người có can đảm nói những lời này mà không lảng tránh ánh mắt của lão tử, người có dám nghe chuyện về anh em kết nghĩa của người trong vòng ba dặm mà không xui, lão tử phục người sát đất.”

“Phàn lão huynh, nghĩ gì mà nhập tâm thế?” Đột nhiên tiến đến trước mặt, làm cho Phàn trưởng lão lão làng nổi danh không khỏi khẽ biến sắc mặt, cũng rất nhanh khôi phục thái độ bình thường.

“Nghĩ xem Hàn thiếu hiệp lần này có chuyện gì cần lão khiêu hóa này xông vào nơi dầu sôi lửa bỏng.”

Xông vào nơi dầu sôi lửa bỏng, thật là trù tượng đến không thể trù tượng hơn. Lão khiêu hóa thầm oán trong lòng, nếp nhăn trên mặt cười thành hoa cúc.

“Vì võ lâm đại nghĩa, Phàn lão huynh luôn luôn không chối từ, tiểu đệ vô cùng khâm phục.”

Ta rất muốn từ a! Lão khiêu hóa trong lòng kêu to.

“Kỳ thật lần này cũng không có chuyện gì. Người cũng biết đại hội trùng ác vào trùng dương ở Điểm Thương. Mục tiêu là nhằm vào Huyết Dục Môn cùng Âm Nguyệt Giáo, Đoạn Tình Môn. Ta đã cho A Đại A Nhị đi thăm dò Âm Nguyệt Giáo và Đoạn Tình Môn, cùng Vân đến Miêu Cương chính là vì muốn giẫm lên máu đó.”

Nụ cười trên mặt Hàn Kinh Hồng tươi không kém lão khiêu hóa, lão khiêu hóa vẻ mặt phía sau lại vô cùng suy sụp — như thế này mà còn nói không có gì?! Ở Nam Cương ai mà không tránh xa Huyết Dục Môn, chỉ

có các người tự mình dâng thân tới cửa.

“Phàn lão huynh, có tin tức gì để chia cho tiểu đệ không?” Hàn Kinh Hồng cười đến sáng ngời chói mắt, đâm vào lão khiêu hóa khiến lão thiếu chút nữa bật khóc.

“Chúng ta vẫn luôn chú ý tới Huyết Dục Môn. Nhưng bọn họ hành tung ẩn mật, mỗi lần đều như khỉ nhảy ra từ khe đá, cho nên tin tức tra được không nhiều lắm. Sau khi Ngũ Độc giáo biến mất, bọn họ mới chính thức xuất hiện tại vô lâm...”

Lão khiêu hóa nói xong, trầm ngâm một lát, đột nhiên nói. “Kỳ thật các người vừa tới, Huyết Dục Môn gần đây hình như có chuyện lớn xảy ra. Vài ngày trước, một người tên Độc Cô Ly Trần đánh tới Huyết Dục Môn.” Lão không để ý khi mình nhắc tới Độc Cô Ly Trần, mắt Hàn hiện lên nét kinh ngạc. “Nói muốn cùng Môn chủ đánh giá Cổ độc thuật. Trận tỉ thí này rốt cuộc có diễn ra không thì không biết, không lâu sau, truyền ra việc ấu tử (*con trai*) của môn chủ muốn soán vị, mới hợp tác với Độc Cô Ly Trần, ám toán môn chủ.”

“Sao?!”

“Sự tình thật sự không rõ, hiện tại Huyết Dục Môn đang lòng sục bắt Thiếu môn chủ. Các người không ngại từ nơi này xuống tay đi!”

“Bắt Thiếu môn chủ...” Hàn đảo mắt, có chút không nhịn cười được. “Biết tên không?”

“Hình như là... La Thành Mặc?” Lão khiêu hóa còn chưa nói hết câu, chỉ thấy Hàn Kinh Hồng như bị kim châm nhảy dựng lên, không nói lời nào, chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa kêu.

“Thăm thăm ...”

“Này này này này...” Không hiểu gì gãi mái tóc rối bời, không biết vì sao ôn thần tự động rời đi, nhớ tới việc hai người luôn luôn như hình với bóng lại chỉ xuất hiện có một, như ngộ ra điều gì đó, vung tay lên. “Các tiểu tử, dậy mau, mau đi hỏi thăm tin xấu đi!”

Lúc Hàn Kinh Hồng đuổi kịp Vân Chiếu Ảnh, vẫn chậm một bước, người Huyết Dục Môn sớm đã bao vây La Thành Mặc, hiện trường loạn cả lên. Nhóm người Huyết Dục dùng cổ hay độc đều không có hiệu quả với Thiếu môn chủ của họ, lại nói có cao nhân âm thầm trợ giúp thiếu môn chủ, vì thế liền sử dụng kỳ môn trường binh khí trận.

Trường binh khí này là một lưỡi dao sắc bén, đầu kia có gắn thêm thủy tinh kỳ dị, chỉ cần có chút ánh sáng chiếu xạ, là phản xạ ra ánh sáng chói mắt. Bởi vì binh khí rất dài, khi huy vũ thì hào quang lấp lánh sau người, hơn nữa trong trận phối hợp binh khí, sẽ không ảnh hưởng đến bản thân, càng cho thấy đại uy lực.

Cường quang không chỉ có chiếu khiến tầm mắt rối loạn, hào quang di động lóng lánh di chuyển, lại làm người ta tâm phù khí táo (*thấp thỏm*), không cẩn thận sẽ bị mất phương hướng. Tâm pháp của Vân Chiêu Ảnh là huyền môn chính tông, căn cơ thâm hậu, hào quang không ảnh hưởng lớn tới y, thiếu niên đã tay chân dần dần trì chậm lại, thường thường nhắm mắt lại, vẻ mặt thống khổ, đối phương tấn công nhanh, hấn lại nhắm mắt, động tác chậm một bước, sau lưng bị lưỡi dao sắc bén làm bị thương một vết chảy máu.

“Rõ thật là!” Vân Chiêu Ảnh không vui quát lên, chiêu thức trên tay biến đổi, triển khai Diệt Thiên Tam đại thức, Vân Đào Diệt Nhật. Tuyệt chiêu uy lực, không giống bình thường, bát hư nhất thực chịu lực cản, chân khí liên hoàn đánh ra ba lần, thân hình nhóm truy binh chấn động lắc tây lắc đông, cước bộ nhất động, trận thế rối loạn.

Nhưng bọn họ cũng có cách ứng biến khác, vừa cảm thấy trận thức hơi loạn, nhất thời nâng binh khí lên, lưỡi dao sắc bén ở trên, thủy tinh ở dưới, tự động có tấm đồng chụp lên thủy tinh, che khuất cường quang. Nháy mắt tiếp theo, bọn họ đứng lại trận tuyến, binh khí đảo ngược, thủy tinh quang mang mạnh mẽ tái hiện.

Khi Hàn Kinh Hồng đến, thì chính là đang diễn ra sự biến hóa này, thấy thế kiếm trong tay Hàn rời vỏ, kiếm quang vừa quét, lập tức biết lợi hại cuống quýt rút lui, mặt đất đã bị chân khí phá thành một rãnh sâu.

“Vân, từ khi nào ngươi trở nên nhân từ như vậy, đến bây giờ còn không bắt lấy một người.”

Giọng điệu khinh thường khiến truy binh không nhận được hừ một tiếng.

Vân trừng mắt liếc hấn, tóc chưa loạn, hô hấp chưa biến đổi. “Đang đợi người tới đó! Ở đây có tất cả ba sáu người, ta một người cũng chưa đụng tới.”

Lời này mọi người nghe được có chút không hiểu, Hàn lại có chút muốn cười. Hắng giọng, lẩm bẩm. “May là giữa ta với người còn hiểu rõ, may mà ta không có tới trễ.”

Khi hấn nghe tên khất cái nói người Vân đang theo dõi là Thiếu môn chủ Huyết Dục Môn, đã biết đối phương sẽ không thân thiện. Mà hấn cùng với Vân nhiều năm qua so đấu thành thói quen, Vân luôn luôn kiên trì việc công bằng, nếu Vân tin tưởng hấn sẽ đến hỏi Phàn khiêu hóa về thân phận của thiếu niên, nói không chừng sẽ đợi hấn đến cùng tỉ thí.

Thật bất hạnh, hấn lại đoán trúng.

Chỉ là... quan hệ bây giờ của hai người không phải tình nhân sao?

“Vân a...” Kiếm khí như hồng (cầu vòng), thế không thể đỡ. Dọn đi một nửa kẻ địch, Hàn cười khổ nói. “Ta coi như người đang đợi ta để làm tròn chức trách bảo hộ.”

Vân nghe vậy, nếu vừa rồi là lạc anh (hoa rụng) rụng rồi hoa mỹ, lúc này đây là cuồng phong bão tuyết lạnh thấu xương, thân hình không nhân nhả như lúc trước, mà tràn đầy quỷ mị, tiến thoái bất định, nhìn lên phía trước thì đã ở phía sau, thân hình như không chỉ một người, đám người xem ở bên ngoài dao động. Kỳ môn trường binh khí trong tay nhóm truy binh như bị y làm rối loạn góc độ, có khi rõ ràng nhìn thấy người ngay trước mắt, binh khí cũng nắm rất chắc, lại chắc biết tại sao, mắt hoa lên lại rơi vào tay đối phương.

Thấy Vân xuất chiêu Bách Bộ Thiên Tung, Hàn cũng không dám chậm trễ. “Một, hai, ba, bốn...” Hân vừa đếm vừa đoạt đi binh khí người ta, tiện tay điểm luôn huyết đạo đối phương. Đến mười tám, Vân cũng dừng lại.

Mỗi người mười tám, lại là hòa nhau.

Truy binh Huyết Dục Môn đấu đến ngạo nghệ, đến quái dị khủng bố không thể ngăn cản, ở dưới tay hai ngày, lại như đao chém đậu hũ, hai ba lần đã bị chế trụ. La Thành Mặc được cứu thoát, ngơ ngác nhìn hai bóng người nhất lam nhất bạch, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, lại nghe hai người tranh chấp ai thắng ai thua.

“Tên lừa lọc nhà ngươi!”

“Này, không phải chỉ ngươi theo chân bọn họ giao đấu triển miên nửa ngày, ta cũng bôn ba hơn một canh giờ mới đuổi kịp ngươi.”

“Truy Nhật Ngự Tinh của ngươi rõ là nhanh hơn một chút!”

“Ta vì bọn người truy bắt kia, mất không ít công lực, còn có Bích Hồ công treo hơn nửa canh giờ.” (**Bích Hồ: thần lẫn, vách tường, tóm lại để tiếng Hán Việt vậy...*)

“Mới qua nửa canh giờ ngươi đã kém cỏi như thế?”

“Ngươi là đang hy vọng ta giả vờ sao?”

Cãi nhau vô vị loại này... La Thành Mặc ho vài tiếng. “Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị, tại hạ xin cáo...”

Lời còn chưa dứt, hai người kia âm ỉ một đoàn lại mỗi người một tay cầm bờ vai hân, tốc độ nhanh vô cùng, trăm miệng một lời nói: “Ngươi có nghe qua câu tích thủy chi ân, đừng tuyên đi báo chưa?” (*nhận ơn người phải báo đáp gấp ngàn lần*)

*Chú – của Thanh Tĩnh.

Lễ hội thuyền rồng ở Miêu tộc và Trung Nguyên khác nhau rất lớn, tuy rằng đều là tháng năm, nhưng trong tháng năm từ 24 đến 27, ngày 26 là ngày đỉnh cao nhất. Truyền thuyết xa xưa có người đánh cá tên Bảo, một ngày mang đứa con Cửu Bảo xuống núi bắt cá, đứa con bị ác long kéo vào Long Động. Bảo liều chết tìm con, phát hiện đứa con bị ác long giết chết. Bị phản vạ phần, phóng hỏa đốt long động. Đại hỏa: từ lúc bắt đầu, chín ngày chín đêm chưa từng tắt, toàn độ trời đất đều là mảnh đen.

Bóng đêm đầy trời, một cô gái mang theo đứa nhỏ đến bờ sông Trạc Y. Đứa nhỏ khờ dại đem chủ y của mẹ nó ở trong nước chơi đùa, miệng nói: “Đông đông đa! Đông đông đa!” Ai ngờ câu này vừa nói, trời quang mây tạnh, hiện ra thi thể ác long.

Không lâu sau, mọi người mơ ác long báo mộng, nói với họ rằng: “Tôi là con trai độc nhất của Tang lão, nay đã trả mệnh. Chỉ mong các người già trẻ giúp đỡ, dùng cần sam thụ phồng thân hình tôi, ở trong nước sông, tại vùng Trường Giang và Hoàng Hà chèo vài ngày, giống như khi tôi còn sống đùa vui ở Trường Giang và Hoàng Hà, ta có thể hưng vân chi vũ (gọi mây tạo mưa), khiến ngũ cốc được mùa.”

Mộng này truyền ra, mọi người y lời mà thử, quả nhiên gặp được mưa, vì thế các trại đều bắt đầu làm thuyền rồng, hình thành truyền thống.

10. Chương 7

Editor: Ngốc Aki

Được người ta cứu hai lần, lại phát tay áo bỏ đi cũng không được hợp lẽ. Lúc trước là sợ đối phương vì mình sẽ gặp phiền toái mới rời đi. Lúc này thấy hai người võ công cao cường, cảm thấy ngưỡng mộ, bị hai người nhất thời truy vấn, La Thành Mặc liền nói thẳng ra.

Hóa ra ngày ấy Độc Cô Ly Trần quả có tìm tới Huyền Dục Môn môn chủ, so đấu cổ độc thuật. Trước đó đã hẹn, nếu môn chủ bại, liền thoái ẩn giang hồ, chỉ cần còn sống thì không được cho Huyết Dục Môn tái xuất giang hồ. Môn chủ Huyết Dục Môn thấy Độc Cô Ly Trần chỉ là thiếu niên, nhất thời khinh địch, hơn nữa lại bị lời đối phương kích động, liền lập tức đáp ứng, không ngờ cuối cùng lại thua dưới tay Độc Cô.

Môn chủ Huyết Dục tuy là người gian ác, nhưng cũng trọng hứa hẹn. Tự cực mà thua, chỉ có cách đáp ứng thoái lui. Chỉ là Huyết Dục Môn muốn diệt Ngũ Độc Giáo, tái xuất giang hồ, kế lớn chưa thành đã phải sống quăng đời còn lại nơi núi rừng, trong môn tức có người bất mãn. Tả Hữu hộ pháp thừa dịp môn chủ trúng độc cơ thể hết sức yếu ớt, giết môn chủ, lại giả họa lên Thiếu môn chủ La Thành Mặc, muốn giết người diệt khẩu.

Lúc trước sau khi Hàn Kinh Hồng nói chuyện với lão khiêu hóa, lại thêm biết được thân phận lai lịch của Độc Cô Ly Trần, cũng đã đoán ra đại bộ phận chân tướng. Nhưng Vân lại là lần đầu nghe nói. Y động mi dưới, mặt như sương tuyết, hỏi thiếu niên. “Kế tiếp?”

Thiếu niên giật mình mới biết Vân là đang hỏi mình kế tiếp có tính toán gì không, trong lòng vốn nghĩ chỉ

có lam y nhân này mới có thể khiến người này ầm ĩ nói nhiều.

“Huyết Dục Môn đối với phản nghịch trong môn tự khắc có phương pháp khắc chế, cha có nói cho ta biết, một khi trong môn phát sinh phản loạn, phải đến thành Miêu vương, nơi có thánh địa của Huyết Dục Môn. Tuy rằng không biết sau khi mở ra sẽ gặp chuyện gì, nhưng đại đại tương truyền, nhất định có lý do khác mà tồn tại.”

“Người yên tâm nói cho chúng ta thánh địa của Huyết Dục Môn? Chẳng lẽ không biết Huyết Dục Môn ác danh quá nổi, người trong thiên hạ đều cho rằng đáng bị bầm thây.” Hàn Kinh Hồng vẻ mặt nghiêm nghị nói với thiếu niên.

“Các người nếu thật vì Huyết Dục Môn mà đến, thì càng nên giúp ta một tay. Chỉ có ta mới biết thể lực phân bố của Huyết Dục Môn, còn có nhược điểm ở đâu, chỗ nào.” Thiếu niên xiết chặt bàn tay, dùng sức quá mức, miệng vết thương lại mở ra, hấn lại hoàn toàn không có cảm giác. “Vi phu báo thù, nhân tử chi trách.” (Báo thù cha, làm con phải chịu)

“Cũng có thể chúng ta không có hảo tâm, sau khi đến thánh địa thì ra tay đoạt lấy thứ có thể giúp người trả thù. Nhìn thanh danh của Huyết Dục Môn, chúng ta giết người người ta cũng chẳng nói gì.” Hàn Kinh Hồng tiếp tục cho ví dụ.

“Đúng như vậy, ta cũng vô phương, nếu các người hỗ trợ, ta mới có vài phần thắng...” Thiếu niên cười khổ, đối diện nhân sinh. “Hơn nữa, ta tin tưởng nhân phẩm hai vị, tuyệt sẽ không làm việc cướp đoạt việc tốt của người khác.”

“Ai, vô làm mông ngựa rồi, cướp việc tốt của người khác, chúng ta có khi nào không làm.” Hàn Kinh Hồng rốt cuộc cười ra tiếng. “Nhưng người lựa chọn đúng rồi, không ai quen thuộc thành Miêu vương như chúng ta đâu, cơ quan này nhắm mắt chúng ta cũng có thể ra vào, đúng không! Vân.”

Vân Chiêu Ảnh từ chối đưa ý kiến, ừ một tiếng.

Thiếu niên căn bản không tin, tưởng Hàn Kinh Hồng khoác lác, nhưng nghe tiếng “Vân” cuối cùng kia, trước mắt lại y phục nhất lam nhất bạch, đột nhiên tỉnh ra, thất thanh nói: “Các người... Các người không phải là kẻ đã bảy lần tiến thành Miêu vương, đánh thất trận, phá hủy thành Miêu vương bảy lần — Kinh Hồng Chiêu Ảnh?”

Sờ sờ mũi, Hàn Kinh Hồng cười gượng, quay đầu nhìn quanh. “Muốn hành trình tiện lợi, nhóm truy binh kế tiếp đành phải phiền Phần lão huynh giải quyết đi! Lão nhân gia ông ta ở Miêu Cương đã lâu, không có việc gì làm thì xương sẽ rỉ như sắt mất.”

“Ý tưởng lớn đụng nhau.” Vân gật đầu, chưởng khí trong tay giương lên, hai tên khát cái từ bụi cỏ ven đường vội vàng nhảy ra, hét lớn: “Vân thiếu hiệp đừng đánh, là chúng ta!”

Thân hình như gió tới gần hai người. “Có nghe Hàn nói gì không?”

“Nghe thấy, nghe thấy.” Nhị cái (2 người ăn mày) gật đầu như đảo tỏi.

“Báo lại cho Phàn lão, xin làm theo.”

Sao không có thể làm theo chứ? Nhị cái muốn khóc. Vì sao các người được tự do tìm bảo vật, chúng ta lại phải liều mạng với Huyết Dục Môn. Nhưng nhìn vẻ mặt lãnh khốc của Vân Chiêu Ảnh, người nào có dũng khí cự tuyệt đâu — ngay cả bang chủ cũng không làm được.

Nhị cái tiếp tục đảo tỏi.

Miêu Vương thành ẩn sâu tại sơn mạch chủ Quần Trứ của Phạm Tịnh Sơn, ven sườn núi từ tân trại tới tại môn, có thể thấy được trên núi cao bốn trượng, tường thành rộng hai trượng, đầu tường treo kỳ trượng của Miêu Vương. Đó chính là Miêu Vương thành. Lại theo sườn núi phía bắc thành dọc sông mà lên, có một mặt tuyết bích (vách đá dựng đứng), tuyết bích này chia ra làm sáu, bảy hình chữ nhật mà vừa lại không giống chữ nhật, giống như nham động mà vừa lại không giống nham động — nó chính là huyền quan táng chỉ (nơi chôn cất), mà trên tuyết bích chính là nơi an táng các đời Miêu vương, cũng là mục tiêu đến của ba người.

Nhìn con đường quen thuộc mà La Thành Mặc dựa theo tuyết bích và lời miêu tả mộ Miêu vương tìm ra, Hàn tựa vào bên trên một bia mộ, đánh giá cảnh trí nói thầm: “Uổng phí chúng ta phá thành hấn bảy lần, vì cái gì mỗi lần đi vào đều giống nhau như đúc.”

Vân cân nhắc một lúc lâu, rút ra kết luận vô cùng nghiêm túc: “Ai mặc đại vu tâm tử.” (Bi thương tại tâm chết.)

“Điều này cũng có thể.” Nghĩ đến lúc trước bảy lần oanh oanh liệt liệt, phòng ngự Miêu vương thành càng sâu phá hư lại càng lớn, nụ cười tươi cười của Hàn trong đêm đen giống như bắn ra hào quang. “Miêu Vương đúng là kẻ thúc thời mới là trang tuần kiệt a... La huynh đệ, người vẫn chưa tìm được sao? Rốt cuộc đang tìm cái gì?”

Thiếu niên đang vui đầu tìm kiếm nghe được câu hỏi của Hàn, nhỏ giọng trả lời: “Ta đang tìm mộ phần của tiền Đại môn chủ La Hoài Viễn.”

“La Hoài Viễn...” Hàn đảo mắt, khụ một tiếng, chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ bia mộ vừa bị mình ngồi lên. “Không phải là cái này sao...”

Lờ mờ dưới ánh sao, La Hoài Viễn ba chữ huyết sắc thực dễ thấy — nếu lúc trước không bị mông Hàn che khuất.

Dưới ánh mắt sấm sét hại nhân của La Thành Mặc, Hàn chợt dạ, hai tay vỗ vào nhau lẩm bẩm nói: “La

môn chủ, La tiên bối, tại hạ vừa rồi không phải cố ý mạo phạm lão nhân gia ngài. Ngài đại nhân đại lượng, sau khi chết không ngờ còn lưu lại cổ độc... Bất quá người chết như đèn tắt, xong hết mọi chuyện, vật ngoài thân đều là râu ria, không cần quá để ý. Ngày nào đó tôi sẽ cho người mang một vò Lê Hoa Bạch cất ba mươi năm đến bồi tội, lão nhân gia người anh linh có linh sẽ không quân lấy ta...”

La Thành Mặc nghe được vừa tức giận vừa buồn cười. “Được rồi! Ta không trách huynh. Song huynh ngàn vạn lần đừng làm cho người Huyết Dục Môn nghe được việc này, bằng không...” Dừng nói, để Hàn suy nghĩ hậu quả của chính mình, hắn ngồi xổm trước bia mộ nghiên cứu thật lâu, đột nhiên tay bới đám cỏ bên mộ, khoa chân múa tay phương vị ngắn dài, động thù đào bùn đất lên.

Kinh Hồng Chiếu Ảnh hai người im lặng nhìn.

La Thành Mặc đào được ngũ tác đất, đầu ngón tay chạm vào một tảng đá lạnh như băng. Quét đi bùn đất trên lớp thạch, nhìn thấy một tảng đá bình thường, giống hết những tảng đá bên ngoài, tựa hồ như không cẩn thận bị vùi trong bùn đất. La Thành Mặc nét mặt vui vẻ, từ trong lòng lấy ra một khối thiết hoàn (*vòng sắt*) màu đen, như là đồ làm bằng tay, đem đeo xung quanh tảng đá, chậm rãi quay.

Một tiếng động khẽ vang, thiết hoàn xoay quanh tảng đá, đất chung quang rung lên, tảng đá đột nhiên hạ xuống, dorr ra một bên để lộ một hộp nhỏ.

Cơ quan này rất nhỏ, ngay cả di động cũng rất khẽ. Nghĩ có lẽ môn chủ Huyết Dục đã sớm tính tốt mọi chuyện. Không làm kinh động đến người nào, La Thành Mặc nhẹ nhàng thở phào, tự động cầm lấy hộp nhìn kĩ. Hộp là hộp đá, chôn dưới đất hơn trăm năm, nắp hộp sớm đã có rêu xanh. Cạo lớp tảo xung quanh, có thể nhìn thấy hoa văn tinh tế trên thân đá, đúng là dấu hiệu của Huyết Dục Môn.

Xác định đây là vật tổ tiên lưu lại, thiếu niên kích động đến ngón tay đều phát run. Kinh Hồng Chiếu Ảnh dù đối với vật ấy không ham muốn, cũng hiếu kỳ muốn biết tiền môn chủ Huyết Dục trăm năm trước rốt cuộc lưu lại chiêu bảo thù gì cho bọn tử tôn, vì thế hưng phấn vây quanh.

Hộp cũng không khó mở, sau khi mở ra, bên trong trống rỗng, chỉ có một hòn đá.

“Điều này sao có thể? Điều này sao có thể!” Nụ cười của thiếu niên cứng lại, như bị hắt chậu nước lạnh. Không tin đem hộp đập đập vỗ vỗ, ngoại trừ rêu xanh và bùn đất, không hề có đồ vật này nọ rơi ra, tâm hoảng ý loạn muốn đem hộp ném đi, lại dùng hai tay ra sức sờ cục đá, muốn nhìn bên trong có phải hay không có cơ quan.

“Bình tĩnh một chút, lão tổ tông nhà ngươi sẽ không đùa với các ngươi đâu. Có lẽ vạn nhất phòng bị, đây cũng không phải cửa ải cuối cùng.” Hàn Kinh Hồng ánh mắt sắc bén, không giống thiếu niên lo lắng tất loạn, sớm nhìn ra manh mối. Hắn ngồi xổm vừa nói vừa cầm lấy hộp đá, dùng chủy thủ cạo đi bùn đất, từng hoa văn kỳ quái dần dần lộ ra. “Tuy rằng ta không hiểu cái này, song... nhất định là chữ gì đó.”

Thiếu niên tiếp nhận hộp, hồ nghi nhìn xuống, trên mặt dần sáng lên. “Ta biết rồi, đây là Vu tự Hoa Miêu, cha có dạy ta! Huynh xem, đây là chữ phương tự, này là chữ thất ...”

“Nhận ra là tốt rồi.” Quay sang cười với Vân, nhớ tới thời thiếu niên cũng trải qua nhiều chuyện, đứng lên, tới gần bên tai Vân. “Nào nào, lúc tìm được hộp sắt ở Cửu Nghi Phong, là ai phát hiện huyền cơ trước?”

Vân nghiêng đầu sang một bên. “Chút tài mọn thôi.”

“Này, phải cam tâm nhận thua.”

“Bản đồ là do ngươi tìm, đường là do ta phát hiện.”

“Đây là hai việc khác nhau!”

“Ta nghĩ là một việc.”

“Ta biết rồi...” Thiếu niên kinh hỉ cổ đờ nén âm thanh, quay đầu lại đã thấy hai người cãi nhau.

Hữu khí vô lực thở dài, hai người này khi có địch nhân thì là bằng hữu vào sinh ra tử, một khi không có địch nhân, nhất định là đầu đá không ngớt... Giang hồ đồn đại cảm tình hai người sâu như thế nào, thật sự là không thể tin a!

Song, hai người này âm ỉ âm ỉ, trong mắt lúc nào cũng là ý cười trong suốt, nếu chỉ nhìn ánh mắt không nghe đối thoại, thiếu niên chỉ có thể nghĩ đến bốn chữ: liếc mắt đưa tình.

Không biết tại sao mình lại có liên tưởng như vậy, rung mình một cái, đồng thời, lần nữa cao giọng nhắc nhở hai người: “Ta minh bạch rồi!”

Thạch bích ở phía đông, cách mười bảy lý, ngũ bộ từ cây chương cổ

(*Nguyên văn là: đông phương thập thất lý cổ chương ngũ bộ thạch bích.*)

** Cây chương, có mùi thơm, cắt ra từng miếng cho vào đun, hơi bốc lên kết thành phấn trắng gọi là chương nã dùng để làm thuốc và trừ trùng.*

Đây là những chữ thiếu niên giải ra, cũng là nơi bọn họ đang đứng.

Mười bảy dặm phía đông, là rừng, trong rừng chỉ có một cây chương cổ thụ. Về phần ngũ bộ...

“Ngũ bộ này đúng là vĩ đại, tổ tiên nhà ngươi thân cao hai trượng sao?” Đi được ít nhất mười bước mới tới bên thạch bích, Hàn nhện không được lú lười, nếu xung quanh không chỉ có cái thạch bích này, thật đúng là phí cân nhắc. Trên thạch bích mạn đàng vô số, từ cây chương cổ đi tới đây ra mạn đàng mà tìm kiếm, ba người thật vất vả mới tìm được một cái lỗ nghi là chìa khóa vào động.

“Không hề nghe tới, có khả năng!” Thiếu niên nuốt nước miếng, không yên lòng đáp lại Hàn, cẩn thận đẹp hộp đá để vào động.

Đợi một chút không có động tĩnh, thiếu niên lần thứ hai tuyệt vọng, sắc mặt thắm như tro, đúng lúc đó thạch bích ầm vang rung rục, bùn cát cùng mạn đàng không ngừng từ vách đá rơi xuống, nhất định cả thân đầy bụi. Vân thấy tình thế không ổn đã sớm lướt ra mấy trượng, Hàn và thiếu niên chậm một bước, một thân đầy bụi đuổi tới.

“Vân Chiêu Ảnh, cũng không thêm kéo ta!” Hạt cát bắn vào trong mắt, Hàn có chút chật vật oán giận, cúi đầu phủi cát trên tóc và mặt, cảm giác ngay cả trong lỗ tai cũng có một đồng cát.

Vân nhìn Hàn chật vật một lát, mỉm cười, không người nhìn thấy. Y giơ lên tay áo trắng như tuyết, giúp Hàn lau đi bụi đất trên mặt, dùng miệng thổi đi bụi trên lông mi hắn, ngón tay ở trên mặt Hàn giống như xoa như an ủi, như sợ trượt mất.

Hàn vốn da mặt dày cũng không khỏi đỏ lên, nắm lấy tay y, qua lông mi bụi bặm miễn cưỡng liếc một cái, thấp giọng nói: “Người đang đùa với lửa sao?”

“Ta giống như thế sao?” Thoạt nhìn vẫn thấy ánh mắt lãnh đạm thông dong nghiêm trang.

Cười khế, liếc mắt thấy thiếu niên tranh đấu với mặt mũi bụi bặm ở một bên, đột nhiên dựa vào người Vân, môi bụi bặm chưa lau dính trên phiến môi hồng nhuận của y, dùng sức hôn. “Nơi này vẫn chưa lau sạch sẽ.”

Đôi môi tinh tế cọ xát, hơi thở tương thông, Vân vốn mặt lạnh băng, đã từ từ đỏ lên.

Khi thiếu niên rút cuộc cũng có thể mở mắt ra, nhìn thấy Hàn vẽ mặt khoan khoái nhìn mình cười, Vân lại đưa lưng về phía hai người. Hắn không rảnh nghĩ nhiều, mọi sự chú ý tập trung trên thạch bích.

Sau chấn động, thạch bích để lộ một cánh cửa.

Bên trong tối tăm rậm rạp, một tia ánh sáng cũng không có, đã có chút gió lạnh thổi ra.

Nhìn phía sau thạch bích sơn mạch kéo dài, Hàn Kinh Hồng chiết mấy góc nhánh cây, buộc lên mảnh vải làm thành đuốc. “Vào đi thôi!”

Thiếu niên xiết chặt tay, trong tay đều là mồ hôi lạnh. Hắn định thần gật gật đầu, tiếp nhận cây đuốc tiến

vào trước. Hàn cùng Vân giật một ít mạn đằng trên thạch bích, che khuất cửa, lúc này mới đuổi theo.

Cây đuốc bị gió lạnh thổi trúng lay động không ngừng, củi lửa rung động. Ba người tập trung toàn bộ tinh thần, từng bước một cẩn thận đi vào bóng tối không đích đến. Dưới ánh lửa, trong động thạch bích cũng không có khắc hoa văn của Huyết Dục Môn, cũng không có vật chiếu sáng chỉ lộ. Cứ như vậy một con đường vô cùng đơn giản, không có ngã rẽ. Chỉ là càng đi lên phía trên thạch bích càng cao, không gian càng ngày càng rộng, gió thổi cũng càng ngày càng mạnh, ba người thật vất vả che chở mới không để gió thổi tắt lửa.

Thiếu niên đi ở phía trước đột nhiên dừng bước, kinh hô một tiếng. Hàn cùng Vân không biết chuyện gì xảy ra, vội càng đi lên phía trên, mới hiểu được thiếu niên vì sao kinh hô.

Trước mắt tuy rằng vẫn là sơn động, lại làm người hoài nghi có còn trong sơn động hay không, là một không gian vô cùng vô cùng khoáng đại. Tựa hồ tất cả núi non đều bị gương gao bình thường, liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy khoảng không vô tận, nơi nào là điểm cuối cũng không biết. Trong tâm sơn động có một công trình, bởi vì cách quá xa, thấy không rõ kết cấu, đỉnh cao cao có vài vết nứt, thấp thoáng thấy ánh sáng bầu trời. Nơi bọn họ đứng cũng không phải mặt đất, phía dưới ba trượng kia mới là mặt đất. Con đường này, bất quá là một trong vô số dẫn tới thạch bích.

Thiếu niên có chút mờ mịt nhảy xuống lòng núi giấu mười vạn binh cũng đủ, đi vào phía trong kiến trúc. Kinh Hồng Chiếu Ảnh liếc nhau, cảm thấy nơi này vô cùng cổ quái, ước chừng một nửa là tự nhiên nửa nhân tạo, không gian rộng lớn như vậy, người ta khoách ra tất cả nguyên nhân, tuyệt không chỉ vì việc của Huyết Dục Môn. Bọn họ từ trước đến nay vốn tài cao gan lớn, nhiều năm trải qua nguy hiểm, đối với vật không biết, lại tò mò, bèn lưu lại ký hiệu rồi đuổi theo.

Gần công trình, mới phát hiện đó kết cấu như một tòa cung điện, quy mô cực rộng, cũng không kém cung điện ở vương thành ngoài kia, chính là không gian xung quanh quá mức rộng lớn, nên so với nơi này thật nhỏ bé. Cung điện dựng trên đài cao, bậc thang dẫn lên chia làm năm tầng, mỗi tầng mười cấp. Ngoài điện là tám cây cột lớn, lá sen làm bệ, tứ diệp bát biện, ẩn hàm bí số, thân trụ khắc hình người quỷ dị, bảo hộ cung điện này.

“Xem ra thứ tổ tiên lưu lại hẳn ở trong này.” Thiếu niên dù nói như thế, nhưng thất vọng trước đó làm cho hắn cẩn thận đứng lên, sợ trở ra chỉ có một tấm bản đồ, hoặc là vật tổ tiên lưu lại trải qua bao năm, đã mất đi công hiệu ban đầu — hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, đến mức không thể chịu đựng được.

“Ừ...” Hàn đồng tình, ngửa đầu nhìn cung điện, cau mày. Nơi này hẳn rõ là chưa từng tới, vì sao lại cảm thấy dường như đã quên mất việc gì đó.

Chậm rãi bước lên thêm đá, cũng không có cơ quan nào phát động. Ba người không dám yên tâm, từng bước một thăm dò đi lên, đi được bốn tầng, mắt thấy cung điện ngay trước mắt. Kinh Hồng Chiếu Ảnh dừng bước lại.

Chuyện này không phải quá thuận lợi sao? Mặc dù có Cái Bang kiềm chế, nhưng Huyết Dục Môn nếu dễ dàng kiềm chế như thế thì đã không tạo cho Trung Nguyên bao phiền nào. Hơn nữa một đường đi tới, trừ bỏ cơ quan tìm kiếm ngoài kia, một cơ quan phòng hộ cũng không có, tiền Đại môn chủ Huyết Dục Môn có

thể yên tâm như thế sao?

Trong động gió lạnh bốn phương tám hướng thổi vào trung tâm, trong cung điện u u rung động, cây đuốc trong tay thiếu niên đang sáng tối lại, lay động không ngừng, bóng đen trên mặt đất yêu ma quái dị, đàn quỷ loạn vũ.

Thiếu niên đi được mấy bậc, quay đầu lại: “Sao các người không đi nữa vậy?”

“Vân.” Hàn Kinh Hồng đột nhiên mở miệng. Vân Chiêu Ảnh nhìn hắn một cái. “Muốn hay không đánh cược bên trong có quỷ?”

“Có khả năng.”

“Ta cá có hơn một trăm con, hơn nữa còn là nhiệt khí quỷ.”

“Ý tưởng đụng nhau!”

Băng Tâm Hàn Kiếm đột nhiên xuất vỏ, mũi nhọn như tuyết lạnh càng khắc sâu trong trí nhớ, kiếm quang như cuốn hướng về phía thiếu niên.

Thiếu niên lại giống như đã chuẩn bị, thân hình khẽ động, tay đáp lại kiếm phong, thân mình theo kiếm phong phiêu đảng, chớp mắt đã tránh xa ngoài ba trượng.

Khinh công của hắn không chắc tuyệt đỉnh, nhưng công phu chạy nạn là đệ nhất. Trong thời khắc sinh tử, chỉ trong chớp mắt, thiếu niên chính là người có thể lợi dụng cái chớp mắt này.

“Ai, chúng ta khó có khi nào nhất trí, lần này đánh cuộc thế nào đây...” Kiếm mất mục tiêu, đuốc chung quanh đều đốt lên, biết là chạy không kịp, Hàn Kinh Hồng cười nói: “Hay cho chiêu gây ông đập lưng ông, thậm chí không tiếc vốn gốc — Huyết Dục Môn đúng là coi trọng hai chúng ta.”

Vô số ánh nến trên cao thấp lên, nhóm miêu binh mai phục trong cơ quan trên đài cao chen chúc xuất hiện. Cánh cửa cung điện mở rộng ra, thiếu niên đứng ở phía sau cửa, nhún vai. “Chỉ là đáng tiếc không đưa được các người dẫn tới cuối cùng.” Cây đuốc ở dưới tay hắn, chớp động có chút khác thường.

“Ra tay người đeo Băng tâm chúc cấm.” Ánh mắt Hàn Kinh Hồng khẽ động. “Người họ Liễu?”

(vỗ tay cho sự xuất hiện của Tàn Mộng công tử —)

Thiếu niên nhìn lại về phía hai người, chỉ cười không đáp, chỉ đi vào trong cung điện nói. “Gia phụ nợ ân tình của người, người đã mang tới, thứ cho tại hạ cáo lui.”

Trong cung điện nhẹ vang tiếng hồi âm, thiếu niên cười cười, từ phía sau đài cao rời đi.

Đã hiểu được thân phận của thiếu niên, Hàn Kinh Hồng cảm thấy lần này bị lừa cũng không phải chuyện oan ức gì lắm. Vân Chiêu Ảnh cũng chỉ cúi đầu thở dài, cũng không để ý tới phục binh xung quanh.

“Đã tới đây, thì ra đi!”

Đuốc trong điện lay động, chậm rãi hướng ra phía ngoài, một người mặc trang phục tối màu, tay áo ngũ sắc trường sam, áo choàng lông cừu, đầu quấn khăn trùm đầu màu xanh, chúi ngân sắc, trên chân đeo xà cạp màu đen của thanh niên Miêu tộc. Trang phục không sai biệt lắm so với thanh niên Miêu tộc, chỉ khác thân phận lại là Miêu tộc đệ nhất vương tử.

Ba người nhìn nhau, yên lặng không nói gì. Nào biết năm đó từ Miêu vương thành từ biệt, gặp lại là đao kiếm tương phùng.

“Quả nhiên là người, Nhĩ Á Tráp.”

Nhĩ Á Tráp cười khổ. “Các người nhìn thấy ta, lại như không hề kinh ngạc.”

“Bởi vì —” Hàn biết người đi cùng sẽ không giải thích, đành thay mặt nói: “Chúng ta trong sơn động thất nhiều bất nhiều như vậy, nhưng vẫn đi tới một chỗ, chính là thành Miêu vương. Nơi này đại khái chính là thần miếu năm đó người cùng Nguyệt Nhã đưa chúng ta đi, chân chính thần điện của thành Miêu vương — ta còn nghĩ thấy đỉnh lễ hương.”

“Ra các người vẫn nhớ rõ chi tiết này.” Nhĩ Á Tráp sắc mặt có chút giận dữ.

“Ta thà rằng chính mình quên mất, như vậy cũng sẽ không đoán ra, người đứng sau mà Huyết Dục Môn chính là các người! Người năm đó, nhiệt huyết, nhân nghĩa, lý tưởng hào hùng đâu hết rồi? Nói tất cả cho chúng ta nghe?”

“Nhiệt huyết? Nhân nghĩa?” Nhĩ Á Tráp đột nhiên cười lớn. “Hàn Kinh Hồng, ta không nghĩ người cũng có ngày hỏi ta điều này — kỳ thực các người nên biết, không có sự ủng hộ của thành Miêu vương, Huyết Dục Môn có tài cán gì mà phát triển an toàn; nếu không có quan hệ với thành Miêu vương, mộ phần của môn chủ Huyết Dục môn sao lại chôn ở mộ địa của thành Miêu vương?”

“Ta năm năm trước chỉ biết người có chút quan hệ với Huyết Dục Môn.” Vân Chiêu Ảnh đột nhiên mở miệng, nói xong câu này thì không nói nữa.

“Năm năm trước?” Nhĩ Á Tráp đột nhiên ngừng cười, dư thanh ở trong sơn động quá dị vang vọng — năm

năm trước, không phải khi bọn họ mới quen nhau sao?

Hàn Kinh Hồng liếc sang Vân, trong ánh mắt hiện lên dị sắc.

Biết Vân không nói đùa, Nhĩ Á Tráp nhất thời nói không ra lời — các người ngay từ đầu biết ta là người của Huyết Dục Môn, còn kết giao với ta?

Thần sắc Vân vẫn thản nhiên, y cũng không nói nhiều, chỉ là yên lặng nhìn hết thấy, chân tướng cũng tốt, nói dối cũng được, hết thấy sạch sẽ dơ bẩn y đều nhận đến đáy lòng, tin tưởng lựa chọn của mình.

Nhĩ Á Tráp rút cuộc thở dài. “Vân Chiêu Ảnh... Vì sao người ngày đó không tới rừng đào?”

11. Chương 8-1: Thượng

Editor: Ngốc Aki.

“Rừng đào?” Kinh Hồng Chiêu Ảnh nghe vậy ngẩn ra.

“Sau khi các người tiến vào Miêu Cương, chúng ta liền biết được tin tức. Biết mục tiêu của các người là Huyết Dục Môn, Nguyệt Nhã vẫn ngăn cản ta ra tay với các người.” Nhĩ Á Tráp khoanh tay mà đứng, đưa lưng về phía hai người. “Vân Chiêu Ảnh, ta cùng Nguyệt Nhã đã hẹn trước, muội ấy ở trong rừng đào chờ người. Nếu người nhớ chuyện cũ, đi ngang qua tiến vào rừng đào, muội ấy sẽ đem mọi chuyện nói cho người biết!”

Nhớ tới ngày đó mình và Hàn vui cười mà đi qua, bỏ qua đào lâm tươi đẹp, Vân Chiêu Ảnh im lặng không nói gì.

“Các người không tới đào lâm, muội ấy thủy chung đợi trong đó ba ngày, tin tưởng rằng người sẽ quay đầu lại...” Nhĩ Á Tráp xiết chặt tay, xoay người lại. “Nhưng ta thì không chờ nổi nữa! Vì người mà muội muội của ta...”

Âm thanh yếu ớt đứt đoạn, sát khí dâng lên, Nhĩ Á Tráp đột nhiên không nói tiếp, vung tay lên, người của Huyết Dục Môn kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành xuất chưởng vây kín, phía dưới miêu bình cũng người Huyết Dục Môn cũng công kích lên.

Kinh Hồng Chiêu Ảnh đứng giữa mấy bậc thang, trên dưới đều không có chỗ lui, phía trên có Huyết Dục Môn quân tinh nhuệ, công hươg không đổi, bất đắc dĩ, phải liên tục lui về phía sau, thối lui đến cuối điện, lâm vào ngõ cụt.

Tình yêu trong thế gian a! Nguyên vốn là một chuyện một người mong một người. Bất luận tốt như thế nào, thì đều là mình chờ người ta, không phải như thế sao?

Quá tẫn kiên phàm giai bất thị, dư huy mạch mạch thủy du du, tràng đoạn bạch bình châu. (*)

[Trích từ bài Vọng Giang Nam của Ôn Đình Quân:

Quá tẫn thiên phàm giai bất thị,

Tà huy mạch mạch thủy du du.

Tràng đoạn bạch bình châu.

Dịch:

Muôn ngàn buồn lại buồn qua

Ngóng trông mòn mỏi vẫn chưa thấy chàng

Chiều hiu hắt nước mênh mang

Nát lòng ngắm mãi rau tần ven sông.]

Vân Chiêu Ảnh theo bản năng phối hợp với kiếm quang của Hàn Kinh Hồng, song chương lướt qua, vẫn như cũ như thi, như vũ, như đoạn, như diệt, nhưng tim của y vẫn không đạt tới sự yên tĩnh chuyên chú như thường.

Tiểu công chúa khờ dại năm đó, vừa nhìn là thấy nét cười trên mặt, từ sự bướng bỉnh trên cột khi mới gặp, càng về sau càng cố chấp nhiệt liệt. Không thể đáp lại nên trốn chạy, đổi lấy kiếp nạn Cưu Tâm Cổ. Vốn tưởng rằng sự tình theo đó mà kết thúc, không ngờ lại diễn biến như thế này.

“Nhĩ Á Tráp, chuyện Nguyệt Nhã, há có thể trách Vân!” Nhìn ra Vân côi lòng rối loạn, Hàn cảm thấy giận, cảm thấy không thích chuyện Vân vì người bên ngoài mà dao động — khiến Vân tâm tình đại loạn cho tới bây giờ là đặc quyền của hắn. “Nếu trả giá nhất định phải có hồi báo, thế gian này liệu có bao người thương tâm? Lúc trước không nói cho Nguyệt Nhã, không giống ban đầu, làm cho nàng càng lún càng sâu, là lỗi chung của Kinh Hồng Chiêu Ảnh, nhưng sau đó Nguyệt Nhã dùng Cưu Tâm Cổ, Vân đã dùng lựa chọn của y làm câu trả lời...”

“Hay cho một câu trả lời, các người vĩnh viễn không biết Nguyệt Nhã vì thế mà trả giá gì...” Nhớ tới muội muội bị cổ độc phản phệ khiến dung nhan già đi, Nhĩ Á Tráp cảm thấy đau xót, đau lòng thay muội muội.

“Hôm nay ta nhất định phải khiến hai người để thân nơi này!”

Nói kiến giết voi đúng là có lý, đường lui bị chặn, binh lính như thủy triều sát tới. Nam có nhiều người hung dữ, người Miêu càng nhiều, Kinh Hồng Chiêu Ảnh bị vây hãm đang cùng ngũ hành đối kháng, mặc dù không muốn giết hại sinh linh, lại không thể chịu đối phương cùng bức hết sức, lực đạo dần dần không thể không chế được.

“Nhĩ Á Tráp, nếu người không thức thời, đừng trách chúng ta vô tình!” Mất đi nét tươi cười, Hàn Kinh Hồng lần đầu tiên trầm mắt, tay cầm kiếm quyết, kiếm dẫn phong lôi.

Câu trả lời của Nhĩ Á Tráp là: “Tam Chương Khởi, các người lên!”

Giận quá thành cười, Hàn Kinh Hồng cũng chẳng thêm nói thêm, trường kiếm trong tay nhập vào xuất ra hàn quang, nhiệt độ không khí bốn phía cũng như hạ thấp. Vân Chiêu Ảnh phiêu thân, rời ra ngoài ba trượng, hai tay niết quyết, mười ngón tay trắng như tuyết thon dài như nhu như cười, trong lòng bàn tay ẩn ẩn lốc xoáy lực đạo, khiến người xung quanh khê động.

“Kinh thiên tam thức. Yểm nhật”

“Phiêu miểu trần tung”

Kiểm chương giao hội, không khí giống như bị uy lực cường đại chèn ép. Không để mọi người nghĩ nhiều, kiếm quang như vân như thủy khai rộng, trong vòng ba trượng, huyết hoa phi vũ, đoạn chi tàn thể vô số.

Cùng với kiếm quang hoa lệ, chương hóa khí thành vô số lưu tán khắp nơi, lợi dụng lực cản mà lên, bén nhọn như có thực thể, vô thanh vô tức, cũng là nhất địa thương tàn.

Không khí bình thường hít thở cũng không thông, đám người không ngừng lui tán, thương tàn quá lớn khiến đánh nhau cũng không được.

Ngũ hành đã trọng thương một, ba người thương nhẹ, một trong Tam Chương thổ huyết không ngừng, rời khỏi vòng chiến. Nhưng Kinh Hồng Chiêu Ảnh cũng không tốt hơn là bao. Khóe miệng Hàn Kinh Hồng rỉ máu, ống tay áo rách đoạn, máu tươi theo cổ tay từ từ lung lay kiếm phong, Vân Chiêu Ảnh khóe môi dập huyết, trên bạch y như tuyết loang lổ vết máu, không biết là máu mình hay máu người khác.

Hai người nhìn nhau, nhìn ra ý trong mắt đối phương. Hàn Kinh Hồng thoáng nhảy lên, mím môi huyết sáo, âm thanh the thé, ở trong sơn động tiếng vọng không ngớt.

“Hàn Kinh Hồng, bản lĩnh của ngươi đó sao?” Nhĩ Á Tráp cười lạnh. “Ở nơi này thâm sơn mười bảy dặm, thanh âm căn bản là...”

Tiếng cười bị cắt đứt phũ phàng. Vì hẳn nghe được tiếng Hàn huyết gió đích thực đã truyền ra ngoài.

“Ta mỗi một dặm để lại một Hồi Âm Trúc Tiết.” Hàn Kinh Hồng kiên nhẫn giải thích. “Tuy rằng không biết âm mưu ở trong sơn phúc này, cẩn thận một chút vẫn hơn! Lão khiêu hóa chắc sẽ mau tới, thực lực của chúng ta miễn cưỡng vẫn có thể cùng các người liều mạng!”

Thấy thất sách, hừ một tiếng, Nhĩ Á Tráp sát khí hung tàn. Nếu chỉ có lão khiêu hóa bọn kia, tự nhiên chẳng đáng để trong mắt, nhưng còn Kinh Hồng Chiêu Ảnh, thực lực không thể đoán được.

“Thì tính sao, chờ chúng tập hợp xong, các người sớm đã thi cốt vô tồn.”

“Là như thế sao...” Hàn nhẹ nhàng mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Góc sơn động truyền tới một hồi chuông, âm thanh dồn dập, báo hiệu có địch xâm nhập vào.

“Hừ! Tới nhanh đấy. Song nghĩ muốn xông vào, thì mấy tên ăn mày kia căn bản không có năng lực!” Nhĩ Á Tráp tay chân khê động, chuẩn bị tự mình ra tay.

“Ca ca, đủ rồi, không cần tiếp tục đấu nữa, được không?” Âm thanh thanh thúy đột nhiên vang lên, mọi người đều ngẩn ra, đảo mắt tứ phương tìm, Nhĩ Á Tráp thất thanh nói:

“Nguyệt Nhã!”

“Thả bọn họ đi đi... Mọi người không muốn gặp họ.”

“Không được!” Nhĩ Á Tráp phục hồi tinh thần, quả quyết cự tuyệt. “Họ Vân dám phụ mọi người...”

“Ca ca, mọi người luôn ở ngoài sơn động... mọi người đã biết người Vân thích là ai.” Âm thanh Nguyệt Nhã nhẹ nhàng phiêu phiêu, không biết là từ nơi nào truyền tới. Kinh Hồng Chiêu Ảnh nhớ tới nụ hôn ngoài sơn động kia (*cái này gọi là bất gian tại trận.*) Vân Chiêu Ảnh sắc mặt khê biến, biết cử chỉ này đã làm tổn thương Nguyệt Nhã. “Chuyện Cừu Tâm Cổ, mọi người y một mạng, hôm nay tha y một mạng.” Thanh âm hơi hơi dừng lại. “Ngày sau, nếu y còn tái nhập Miêu Cương, mọi người sẽ tự mình lấy mạng y!”

“Nguyệt Nhã, mọi người!” Nhĩ Á Tráp thở dài.

“Ca ca, huynh đồng ý với mọi người lần này đi! Đừng nên ép mọi người...”

“...Thôi! Nhớ kỹ lời mọi người ấy!” Nhĩ Á Tráp nắn lòng thoái chí, xoay người đưa lưng về phía Kinh Hồng Chiêu Ảnh. “Các người nghe lời công chúa chứ? Còn không mau làm theo — Hàn Kinh Hồng, Vân Chiêu Ảnh! Tình nghĩa năm đó, hôm nay đoạn tuyệt. Nếu không muốn thành kẻ thù, từ nay về sau, chớ vào Miêu Cương!”

Ra khỏi sơn động, quay đầu nhìn lên, trên núi mơ hồ thấy một thân ảnh thanh sắc bịt mặt, thấy hẳn quay đầu lại, lập tức ẩn vào sau đá.

Gió thổi lên mái đầu bạch của người nó.

Quay đầu, cúi đầu thở dài. Quay lại nơi cũ, bạn cũ thành thù mới.

Có lẽ lúc trước không phải không nghĩ tới, chỉ là vô ý bỏ qua thương tổn của Nguyệt Nhã thôi.

Một đôi tay lặng lẽ nắm lại, lòng bàn tay giao nhau, một mảnh tình cảm ấm áp.

Nghiêng đầu nhìn cặp mắt màu hổ phách, con ngươi tựa tiểu phi tiểu, Vân nhắm mắt lại, một lát, lại mở.

“Ta không sao.”

Hàn vẫn còn nắm tay y.

Hơi muốn tránh, tránh không được, e ngại lão khiêu hóa ở bên, không tiện dùng sức, liền nắm lấy, dựa vào bàn tay đầy lo lắng, khiến suy nghĩ hỗn loạn chậm rãi lắng đọng lại.

Lão khiêu hóa ở bên nói lảm nhảm: “Nguyệt Nhã công chúa đáng yêu như vậy, đối với ngài lại một mảnh chân tình, ngài lúc trước sao không nhận, còn tránh đi rất xa, làm lão khiêu hóa ta phải ở lại Miêu Cương, hai bên không phải người. Nếu lúc trước ngài đáp ứng, bây giờ đã là Phò mã của thành Miêu vương, lão đại của Huyết Dục Môn rồi, chúng ta cũng không cần vất vả như vậy.”

“Phản lão huynh, huynh nhớ nhiều thế làm gì. Nguyệt Nhã dù có đáng yêu hơn nữa, nếu Vân không muốn, cũng chẳng có ý nghĩa. Chỉ có thể nói Nguyệt Nhã đã chậm một bước, Vân đã có người trong lòng. Người ấy, thích Nguyệt Nhã như vậy, không bằng đi cưới nàng. Ta nhớ rõ Phản lão huynh vẫn là độc thân!”

“Nói hươu nói vượn!” Lão khiêu hóa quát một tiếng, lỗ tai dựng đứng. “Vân thiếu hiệp đã có người trong lòng? Là ai? Sao lão khiêu hóa ta không có nghe nói?”

“Còn ai.” Hàn cười hì hì đặt tay lên vai Vân. “Đương nhiên là — ta!”

Trống ngực Vân suýt ngừng đập, không nghĩ Hàn sẽ nói ra.

“Đùa!” Lão khiêu hóa không cần suy nghĩ nói ngay. “Đồ ngốc mới tin!”

“Ha ha...” Hàn Kinh Hồng chỉ cười không nói, Vân Chiêu Ảnh cũng im lặng không nói gì.

Quả nhiên, có nói cũng không ai tin!

“Lại nói, tình cảm của hai người đúng là tốt không cần bàn. Đổi lại người khác mà phải kéo theo Vân thiếu hiệp như vậy, đã sớm đông cứng...”

Vân Chiêu Ảnh liếc ngang lão khiêu hóa một cái, làm cho Phàn trưởng lão lạnh cả người, hiểu được cái gì là họa từ miệng mà ra. Cười gượng hai tiếng, nói sang chuyện khác.

“A, Hàn thiếu hiệp, trong túi ngài có cái gì vậy?”

Ổng tay áo của Hàn Kinh Hồng rách ra do đánh nhau. Hắn nghe vậy liền nhìn xuống tay áo, sách một tiếng, lấy ra một viên ngọc thạch. Ngọc thạch vân đóa trắng như tuyết, còn bức đồ họa phía trên, Vân Chiêu Ảnh liếc một cái liền nhận ra là ngọc thạch mình nhìn đến ngày ấy ở chợ.

“Khi đó đi theo sau người thấy người rất thích, nên nghĩ khi quay về Trung Nguyên muốn cho người kinh hi...” Hàn gãi gãi đầu, nhét vào trong tay Vân, mỉm cười. “Có thích không?”

Trên ngọc thạch, họa song lộ điêu (*hai con cò*) một trước một sau cùng vui đùa, trên còn có vài chữ nhỏ: “Hà xử phi lai song bạch lộ, như hữu ý, mộ phình đình. ” (*Đôi cò trắng từ nơi nào bay tới, như cố ý, yêu thướt tha.*)

Nắm chặt ngọc thạch trong tay, ánh mắt Vân như nước mùa xuân, dần tan.

12. Chương 8-2: Hạ

Editor: Ngốc Aki

Đã nhận biết một phần thực lực của Huyết Dục Môn, nhiệm vụ xem như tạm thời hoàn thành, vì không muốn Nguyệt Nha khó xử, Kinh Hồng Chiêu Ảnh chỉ có thể rời Miêu Cương, một đường ra roi thúc ngựa chạy tới Đại Lý Điểm Thương, muốn cùng Tùng Thạch đạo trưởng nói qua.

Một ngày, hai người đang qua Vũ Dương, không ngờ nửa đường, hoàng sam thiếu niên cô ảnh độc lập, khoe môi luôn luôn hỉ cười thiện phúng lại không hề có ý cười, con người màu hồ phách nhàn nhạt xa xăm, hình như có vô hạn ưu tư.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của tuần mỹ thiếu niên một tay bắt lấy dây cương của hai người rồi sau đó im lặng, Vân Chiêu Ảnh cảm thấy dự cảm không lành, còn Hàn thì chớp mi, có thể cảm thấy ánh mắt thiếu

niên nhìn mình quả nhiên không có chút hảo cảm.

Kỳ, mình làm chuyện gì mà lại đổi lấy ánh mắt như vậy của thiếu niên? Bởi vì Vân? Hay là... Hàn Kinh Hồng trong lòng nở nụ cười, đối lập với đôi mắt sáng ngời, là con người âm trầm như nước lặng.

Thiếu niên thu hồi ánh mắt, mỉm cười.”Vân huynh, chỉ là truyền chiếu chỉ, thỉnh Vân huynh quay về kinh linh chỉ.”

“Linh chỉ?” Tuy có dự cảm không tốt, nhưng không ngờ lại ở mức này, Vân Chiêu Ảnh nhíu mày. “Ta họ Vân, không tính hoàng tộc, lại không có quan chức, dùng cái gì mà muốn ta trở về linh chỉ?”

“Đương nhiên là có chuyện vui!” Hoàng sam thiếu niên buông dây cương, nhe răng cười, cười đến đáng yêu lại huênh hoang. “Vân huynh, huynh năm nay cũng đã hai mươi có thừa! Huynh dù trên danh nghĩa không liệt vào hoàng tộc, rốt cuộc vẫn là đường huynh của hoàng thượng. Tình huynh đệ không thể nếm, hoàng thượng hạ chỉ, muốn tam nữ của An Bình quận vương trở thành vợ huynh.”

Cái gì?! Cảm thấy cả kinh, nghĩ muốn nghiêng đầu xem phản ứng của Hàn, lại chẳng biết tại sao ngừng. “Vì sao Hoàng Thượng đột nhiên tứ hôn?” (*ban hôn*).

“Việc này... Huynh phải đi hỏi vị đại nhân trong kinh kia mới biết chứ!” Hoàng sam thiếu niên trên mặt vẫn cười hì hì, nhưng khó nén vẻ âm trầm trong mắt. “Dù sao, huynh đều phải cùng đệ quay về kinh một chuyến, cùng Hoàng thượng nói thì mới hiểu.”

Vân trầm mặc một lát, nghiêng đầu sang nhìn Hàn, Hàn hai tay khoanh trước ngực, nhún vai: “Người đi đi! Ta đến Vũ Dương tìm Túy đạo trưởng cụng rượu.”

Không còn gì hơn để nói với ta sao? Đột nhiên gặp việc này, Vân cảm thấy lúng túng, giống như có gì đó rõ ràng, lại dường như cái gì cũng không rõ, trong lòng buồn phiền đến khó chịu, tựa hồ nhớ lại lúc trước khi thổ lộ với Hàn, có chút say mê cùng đau đớn. Ý theo bản năng gật gật đầu: “Ta đây quay về kinh...”

Hàn Kinh Hồng cũng không có nói qua phải gặp mặt ở nơi nào...

Nước chảy, cát mòn, hạnh phúc bắt được, có phải hay không cũng nên trả lại?

Không! Không được! Vân Chiêu Ảnh đột nhiên quay đầu lại.

“Hàn Kinh Hồng!”

Hàn Kinh Hồng trên ngựa quay đầu, có chút khác thường.

“Uống rượu xong ở Đãng Tuyết tiểu trúc chờ ta, không được chạy!”

Hàn giật mình, cách quá xa, không thấy rõ thần sắc trong mắt hắn, chỉ nghe hắn đột nhiên cười, hai tay đặt bên miệng hình loa, lớn tiếng hồi đáp. “Được!”

Khóe môi hơi nhếch, bóng ma trong lòng tan đi, tâm tình lại tốt lên.

Y không thấy được, ánh mắt hoàng sam thiếu niên bên cạnh có chút thương cảm cùng tiếc rẻ.

Lại trở lại kinh sư, vừa cùng cha mẹ đệ đệ gặp mặt, đã bị hoàng sam thiếu niên kéo vào trong cung. Y biết cha mẹ đối với việc y được tứ hôn vô cùng cao hứng, cứ khen Tam tiểu thư của An Bình quận vương là mạo mỹ nhân thực như thế nào, am hiểu lễ nghĩa ra làm sao. Hý đường như có chuyện muốn nói, lại do tình trạng chật vật của bản thân, không kịp nói.

Y cảm thấy sớm nên có biện pháp, làm cho cha mẹ đau buồn không phải là chủ ý của y, nhưng vi phạm lương tâm khiến cho một nữ tử lỡ lầm chung thân cũng không phải ý nguyện của y.

Trong ngự thư phòng, khói màu xanh xám thơm ngát lượn lơ tung bay, chúng không hề tiêu tan, từ bên lò hương uyển đình mà lên, bàn long phi tiềm, long đàn tinh tế.

Thiếu niên một thân long bào vàng sáng ngồi sau bàn rồng, mỉm cười nhìn Vân Chiêu Ảnh. Hắn tuy chỉ lớn hơn hoàng sam thiếu niên một tuổi, nhưng khí độ lại khác xa hoàn toàn so với đồng bạn cùng lứa tuổi, trầm ngưng ổn trọng, phong thái vương gia, ngay cả khi giơ tay nhắc chân cũng không lẫn vào đâu được. Vân Chiêu Ảnh tuy nhìn hắn lớn lên, nhưng đối với thiếu niên thiên tử đang ngồi phía sau bàn rồng kia, cũng không dám khinh mạn.

Miễn lễ cho Vân Chiêu Ảnh, hoàng đế cười nói: “Vân ái khanh trở về thật tốt, lâu rồi không thấy Vân ái khanh, trầm trong lòng vô cùng tưởng niệm.”

“Vân không dám, Vân chỉ là một tán nhân...” (*tán nhân: người chu du khắp nơi.*)

“Được rồi, ái khanh không cần giải thích. Kỳ, đem trầm hảo thánh chỉ cho huynh ấy xem đi!”

Hoàng sam thiếu niên lấy ra một quyển trục vàng sáng, đưa cho Vân. Vân mở ra, đảo qua một lần, quả nhiên giống như lời hoàng sam thiếu niên nói, Hoàng thượng đem tam nữ của An Bình quận vương ban hôn cùng mình.

Y buông thánh chỉ, cung kính đưa lại đáp lễ.

“Hoàng thượng, chuyện tứ hôn này, dụng thứ cho Vân xin miễn.”

“Hả?” Hoàng đế chớp mắt, không biết từ nơi nào lấy ra quạt quạt mát. “Cự tuyệt thánh chỉ của trẫm, Vân ái khanh, khanh thật to gan!”

“Thánh chỉ vẫn chưa công bố, chưa coi là thánh chỉ.” Vân Chiêu Ảnh cũng cảm thấy có chút bất an — thiếu niên bây giờ đã là hoàng đế, quân uy khó dò. “Hoàng thượng vẫn chưa chính thức hạ chiếu thiên hạ, cũng đã cho Vân một con đường lui.”

“Trẫm cho khanh một cơ hội lựa chọn mỹ nữ, chứ không phải cho khanh cơ hội cự tuyệt! Vân khanh thích độc đáo, trẫm không dám làm giùm, mới đợi khanh về chọn người xong mới chính thức hạ chỉ đó!” Hoàng đế phát phát quạt, cười như hồ ly, quả là hoang phí một khuôn mặt tuần mỹ.

“Vân quả thật đã có người trong lòng, nhưng không dám thỉnh Hoàng thượng hạ chỉ, xin Hoàng thượng hãy thu hồi thịnh ý. Vân Chiêu Ảnh trực tiếp cự tuyệt ‘hảo ý’ của Hoàng thượng.”

“Hả? Là ai có thể khiến cho Vân khanh kháng chỉ của trẫm? Ngoại trừ hậu cung của trẫm... Không, cho dù là hậu cung của trẫm, Vân khanh nếu có ý, trẫm cũng có thể cho khanh.”

“Không phải...” Vân Chiêu Ảnh cắn chặt răng, trong lòng biết lúc này nếu không nói rõ ràng, ngày sau không còn cơ hội tranh cãi. Y tính tình quyết liệt, một khi quyết định sẽ không quay đầu. Ngay cả trước ngôi vị cửu ngũ chí tôn, cũng không có cổ kị. “Không dám thỉnh hoàng thượng hạ chỉ, chỉ vì người Vân thích... là một nam tử.”

Lời này vừa nói ra, cây quạt đang lay động của hoàng đế đột nhiên bất động. Bất động thanh sắc trừng mắt nhìn hoàng sam thiếu niên bên cạnh, hoàng sam thiếu niên đối với việc Vân sẽ nói ra những lời này cũng không ngoài dự tính, thấy thế quay về phía hoàng đế, mang theo biểu tình thần cũng vừa mới phát hiện ra .

“Ồ trước mặt trẫm mà nói lời này... Vân huynh, quả nhiên một chút cũng không thay đổi.” Hoàng đế thở dài, đem Vân khanh thay đổi về cách xưng hô cách đó không lâu từng kêu to. “Đây là chuyện sai cả nhân luân thiên đức, huynh không sợ trẫm trị tội sao?”

“Vân tin tưởng Hoàng thượng là minh quân, sẽ không vì luân lý đạo lý vân vân mà dừng bước, cũng sẽ không bắt buộc Vân phải tuân theo.”

“Nói thì dễ, việc này truyền ra, sẽ là vụ tai tiếng nhất của hoàng thất.”

“Vân vốn không tính như hoàng tộc, Hoàng thượng nếu vẫn chưa yên tâm, có thể xóa tên Vân trên gia phả.”

“Xem ra, huynh đã suy nghĩ kĩ.” Hoàng đế hồi lâu mới nói, quạt trong tay bắt đầu phe phẩy, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vân. Vân cũng không nhượng bộ, trực tiếp nghênh đón ánh mắt của Hoàng đế.

“Người huynh thích, chính là Hàn Kinh Hồng?”

Vân Chiêu Ảnh sắc mặt ửng đỏ, không nói thừa nhận.

“Vậy trên giường các người ra sao? Ai thương ai hạ?”

“Hoàng thượng!” Vân Chiêu Ảnh không nhịn được lên giọng, trên mặt lại càng đỏ. Hoàng đế không khỏi thất vọng thở dài.

“Nhìn bộ dáng này của huynh, chắc chắn là ở dưới.”

(*Aki: Hiên Viên Dật, anh...*)

Vân Chiêu Ảnh chẳng biết nói gì, chỉ cảm thấy cả mặt đều bị thiêu cháy. Cho đến bây giờ trước mặt y không ai dám nói chuyện này, y lại là người da mặt mỏng, đang muốn ngăn cản hoàng đế trêu đùa, đã thấy trong mắt hoàng đế xuất hiện nét ưu tư. Hắn nói.

“Vân huynh, trăm nói cho huynh biết hai việc — xin trăm hạ chỉ tứ hôn cho huynh là Vô Trần. Mà lý do của tể ấy là do — tể ấy sắp gả cho Hàn Kinh Hồng, không muốn Kinh Hồng Chiêu Ảnh các người, sau hôn sự của hắn mà hình bóng đơn độc.”

Sương y (*áo trắng*) chạy như bay về quan đạo phía nam, lời nói Hoàng đế không ngừng vọng vang bên tai. Tóc dài của Vân bị gió thổi, rối loạn u ám, giống như tâm trạng y giờ phút này.

Cảnh trước khi chia tay như thấy rõ ràng trước mắt, Hàn ôn nhu săn sóc che chở cũng còn lại bên tai. Tiếng cười trước khi đi, cả một tiếng được , đều làm cho y không thể đổi mặt sự thật.

Nhưng mà, quân vô hí ngôn. Phòng trong Đãng Tuyết tiểu trúc trống rỗng, làm tim y tiếp tục đi xuống.

Khi Hàn say rượu, những lời tưởng như vô nghĩa, Tiêu Bình khi đó ở Thuyền Hồng sơn trang; Hàn hỏi y, trong trẻo nhưng lạnh lùng, cao ngạo, xinh đẹp, tịch mịch, đây là khí chất đặc biệt của người trong hoàng thất sao... Bao điều rõ ràng, y lại cố tình xem nhẹ, lúc này, đột nhiên muốn cháy nhà đi hôi của, càng muốn, cảm thấy càng tỉnh táo; càng lạnh, trong đầu càng thanh tỉnh, một lần, một lần nữa mà nghĩ.

Thuyền Hồng sơn trang giăng đèn kết hoa, làm lạnh nhiệt khí cuối cùng trong lòng Vân Chiêu Ảnh.

Y mờ mịt xuống ngựa, ngoài cửa có người nhận ra y, tranh thủ tiếp đón y vào. Hàn trang chủ thấy y liền cười to. “Đã lâu không gặp Vân hiền chất, là tới tham dự hôn lễ của Hồng nhi sao? Nguyệt Hoa quận chúa đang ở sơn trang, hai người đều quen biết, có nên hay không gặp mặt...”

Hàn Kinh Hồng nghe tin cũng đi ra. Có lẽ do bồn ba đến quá mức mệt nhọc, rõ ràng gần trong gang tấc, Vân lại mơ mơ hồ hồ, thấy không rõ về mặt hấn.

Thần kinh căng hết cỡ lại đột nhiên thả lỏng, Vân nở nụ cười.

Băng tuyết chợt tan, vô hạn tao nhã.

Cho tới bây giờ, những người chưa thấy y cười qua đều ngây dại.

Thôi thôi, việc này nguyên vốn là trái với luân thường. Người đã không muốn cùng ta nghịch thiên, ta đây cũng không phải loại người dây dưa không dứt.

Nguyên phải biết, thế sự khó như ý. Nam nhân trong lúc yêu say đắm lại càng như thế. Ta cùng người quen biết nhiều năm, ta chẳng phải không biết người nhiệt tình hay băng lãnh. Cùng Vô Trần, người sẽ có được hết thấy thế gian, mà cùng ta, người lại sẽ mất đi tất cả.

Ngay cả như thế, ta đây vẫn còn tồn tại vạn nhất chi niệm, không thể buông người ra. Không ôm hy vọng thổ lộ là có thể được hồi đáp, bây giờ nhớ lại...

Tình duyên là do ta bắt đầu, bây giờ ta sẽ chặt đứt. Người đã vô tâm, ta cũng từ bỏ, chỉ thế mà thôi.

Vân tiếp tục cười, cười đến trong ngực vô cùng phiền muộn, không thở nổi. Y lấy ra từ trong tay áo miếng ngọc thạch Hàn tại Miêu Cương tặng y, đưa cho Hàn. “Tin vui của Hàn huynh tới thật bất ngờ, tiểu đệ chưa kịp chuẩn bị gì cả, chỉ có vật nhỏ, chúc hiền huynh bách niên hảo hợp...”

Vân Chiêu Ảnh chưa từng gọi Hàn như thế. Hàn kinh ngạc đưa tay nhận ngọc thạch, đầu ngón tay chạm nhau, lạnh như băng lại nóng vô cùng. Hấn muốn cầm lấy, Vân đã vội vàng thu tay. “Hôm nay là ngày lành, A Đại A Nhị, chuẩn bị rượu cho ta!”

Uống vội ba chén rượu vào, không để Hàn Kinh Hồng cự tuyệt, đem chén rượu ném vỡ trên mặt đất.

Uống quá nhanh khiến rượu dịch theo khóe môi chảy xuống, y vội vàng dùng tay lau đi, giống như lau đi nước mắt trong lòng.

Đã không giữ lại được, lưu lại đồng nghĩa vô ích.

Ánh mắt này, vô số chuyện cũ nhất nhất hiện lên trước mắt, quen nhau, hiểu nhau, mến nhau, triền miên liêu chết, yêu say đắm điên cuồng, bất quá chỉ là một giấc mộng thiên cổ, nay phải tỉnh hoàng lương mộng.

(*hoàng lương mộng: Hoàng lương mộng hay giấc mộng kê vàng là một điển tích xưa ý nói giấc mộng đẹp

nhưng ngẩn ngủi.)

Mấy ngày sau, lấy cớ, cùng Hàn Kinh Hồng âm ỉ một lần, Vân Chiêu Ảnh đoạn tình mà đi, không hề cùng Hàn Kinh Hồng gặp mặt.

Giang hồ kháo nhau rằng là do một vị giai nhân mỹ lệ. Giai nhân này đẹp như tiên, dịu dàng lương thiện, là tình nhân trong mộng của hàng vạn thiếu niên trong thiên hạ. Vì vậy, không ít người cho rằng Hàn Kinh Hồng và Vân Chiêu Ảnh vì nữ nhân này mà trở mặt, đoạn tình tuyệt nghĩa.

Người trong giang hồ cũng biết, từ đó về sau, Hàn Kinh Hồng chưa từng tới Đãng Tuyết tiểu trú, mà Vân Chiêu Ảnh cũng không bước vào Thùy Hồng sơn trang một bước — cho đến khi...

Aki: Thực ra cũng chả có gì mới, vẫn muốn bày tỏ lòng sâu sắc muốn đá anh Hàn một cái

13. Chương 9

Editor: Ngốc Aki.

Tháng sáu nhuận, ngày mồng tám, đêm.

Đêm khuya càng ngán, mọi âm thanh đều tĩnh. Trăng bạc thăm thẳm nhìn xuống nhân gian, tựa tiểu phi tiểu.

Hết đường trên vách đá, bóng người lay động. Núi rừng che đi dung mạo vốn có, trường kiếm ánh nguyệt quang, mang theo vẻ sương tuyết.

Gió núi thét gào, sục sùi quỷ khóc, tiếng kim loại giao nhau bị tiếng phong thê lương giấu đi, tàn thanh trong gió phiêu chuyển.

Đây là chuyện phát sinh trong núi sâu, là trận chiến không người chứng kiến.

Gió lạnh như băng, ngưng hãm khi một đạo thân ảnh phi xuống tuyết nhai.

Ngày mồng hai tháng bảy, đêm.

Trên đường mòn hoang vắng, một bóng người tập tễnh bước đi.

Bóng thật dài vắn vẹo trong bụi cỏ, khi nghe thấy tiếng quạ khóc, dày đặc thê lương, người tới lại không hề để ý, chỉ là khẽ dao động. Hắn xem ra năm nay còn trẻ, khí độ phi phạm, một thân tô tú cẩm y, lông lầy vô cùng, trên người đeo thắt lưng đeo bội sức (đồ trang trí ở thắt lưng), cũng vô cùng quý báu. Loại người phú quý này, vốn không thích hợp với thời điểm này, đi ở nơi hoang dã này. Nhưng hắn vẫn đi tới rừng cây trước chân núi, lúc này cước bộ mới dừng lại, mặt hiện lên vẻ mê hoặc.

Quay đầu nhìn quanh, thanh niên dừng cước bộ, vẻ mặt mờ mịt mơ hồ một lát, rồi chuyển ngay lập tức, thành vẻ mặt bất an. Cẩn môi, hắn vừa chấp tay, cất cao giọng nói: “Không biết cao nhân phương nào triệu kiến, Hàn mỗ cung kính bồi tiếp.”

“Người chính là Băng Tâm Hàn Kiếm Hàn Kinh Hồng trong Kinh Hồng Chiếu Ảnh?” Âm thanh mang chút nhạo báng từ phía trước truyền đến, trong trẻo nhưng lạnh lùng băng đá chạm nhau. Thanh niên không biết đối phương tiếp cận mình như thế nào, kinh hãi lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn lại.

Cây tùng bách cao lớn, cành cây khô lá thưa, một người thanh y đội nón (cái nón này non rộng vành, nón tre có dán giấy dầu để đi mưa), cong đầu gối mà ngồi, dựa trên lan can cao năm trượng, cười dài quay quay cây sáo trúc, tóc dài tối đen như bó lại như thả ra, theo gió nhẹ phẩy sau lưng, dù không thấy rõ dung mạo và tuổi tác y, nhưng tư thế thanh nhã phong lưu, nhìn xa cũng làm người ta tự biết xấu hổ.

(Aki: 1 lão họ Hư, tên...)

Đêm hôm đó, tiếng tiêu trong trẻo uyển chuyển quanh quần khắp không gian, giống như lấp đầy đêm cô đơn, thật lâu không thể tản đi.

Người trong giang hồ cũng biết, từ đó về sau, Hàn Kinh Hồng chưa từng tới Đãng Tuyết tiểu trúc, mà Vân Chiếu Ảnh cũng không bước vào Thùy Hồng sơn trang một bước — cho đến khi... Hàn Kinh Hồng chết vào tay Ma tiêu.

Hai tháng trước giăng đèn kết hoa, chiêng trống rung trời, Thùy Hồng sơn trang vô cùng vui vẻ, bây giờ, cũng lại treo đèn.

Đèn lần này, một màu trắng thuần.

Tổ y thanh niên xuống ngựa, nhìn sơn trang nơi nơi treo màn trắng, trong lòng tràn ngập cảm giác không thể diễn tả.

Hai tháng trước, khoảnh khắc chia tay kia, y còn nhớ rõ người kia đứng trước mặt mình, mang cho mình thống khổ. Trong nháy mắt, sao lại nhân sự giai phi? (mọi chuyện đều như không). Từng trải qua vô số

mạo hiểm, từng bao lần sinh tử bên nhau, khi nghĩ đến ngay cả khi không còn cơ hội sống sót hẳn đều có thể sống sót, vì cái gì mới hai tháng không gặp, hẳn cứ thế vô thanh vô tức mà đi?

Tổ y thanh niên đứng ở ngoài sơn trang, muốn cử động cũng không cách nào cử động. Nhận ra thân phận của tổ y thanh niên thân phận, hạ nhân vội vàng chạy vào thông báo, qua một lát, A Đại ra đón.

Hốc mắt A Đại vẫn còn đỏ đỏ. Nhìn thấy lưng tổ y thanh niên vẫn thẳng tắp, giống y hệt trong quá khứ lạnh như băng, lại mơ hồ như trẻ con mất đồ, con người hoàn toàn không có ánh sáng, cảm thấy đau xót.

Kinh Hồng Chiếu Ảnh luôn luôn bị dục song phi, gần mười năm cùng sinh cùng tử, không rời không bỏ, hiện giờ như mất đi một cánh. Biển mây mờ mịt về nơi nào, người nào kêu thét.

“Vân công tử...”

Có chút sức tỉnh, lại tựa hồ giống như vẫn còn trong mộng. Vân Chiếu Ảnh nhìn A Đại, gật gật đầu, mấp máy môi, lại không biết nên hỏi gì.

“Vân công tử, hãy vào trước thắp nén hương cho thiếu gia đi.”

Vô Trần một thân trắng thuần, đứng bên quan tài, tuy là dung nhan tiêu tụy, lại khó nén quốc sắc thiên tư, chỉ có thể nói hồng nhan bạc mệnh.

Ngồi không rời giếng vỡ, tướng quân khó tránh chuyện thương vong. Số mệnh của người trên giang hồ, nguyên bản cũng giống như miếng ngói cạnh giếng kia. Khi nào sinh, khi nào tử, đều không thể định đoạt. Nhưng việc này lại xảy ra với một thiên chi kiêu nữ thế này, hết sức làm người hoảng mất kinh tâm. Khi Vân tiến vào, thấy không ít người đến lộ ra vẻ thông cảm với Vô Trần. Bọn họ cũng chỉ đứng phía sau, mới có tư cách dùng thái độ cao cao tại thượng kia thương tiếc tuyệt đại giai nhân này.

Vô Trần thờ ơ, ánh mắt buông xuống, nhìn chằm chằm đôi hài lụa trắng đeo ở chân. Khi Vân tiến vào, nàng đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hai người tiếp xúc.

Con người đen như mực một mảnh mông lung, như hơi nước, cũng giống như sương mù đọng lại. Vô số bi ai tụ tập bên trong, che đi sức sống sáng rực. Bi thương của nàng, là phát ra từ bên trong nội tâm đau thét.

Bi ai của hai người tương tự. Nhưng ở trong mắt mọi người, là một người mất đi chí hữu, còn một người mất đi trượng phu. Nàng là thê tử của hắn, nàng là người duy nhất có tư cách danh chính ngôn thuận đứng ở chỗ này. Mà y chỉ là chí hữu của hắn, là một trong vô số người bên ngoài.

Nhìn Vô Trần đối ba nén hương, đã đi tới, Vân theo bản năng né tránh ánh mắt.

“Người rốt cuộc cũng tới... huynh ấy khi còn sống thích ở cùng chỗ với người nhất, ngay cả khi đã chết, sợ

cũng phải đợi người cầm tới ba nén hương này mới bằng lòng rời đi!”

Trong lời Vô Trần, tựa hồ cất giấu gì đó, lại như chẳng mang điều gì. Y yên lặng nhận hương, đột lên nhờ ánh nến. Nhìn quan tài gỗ đen kịt, vô luận thế nào cũng cảm không nổi.

“Có thể cho ta... gặp hẳn lần cuối không?”

Vô Trần nhận hương, thay y cắm vào.

“Trần về trần, thổ về thổ, hết thấy đã xong, cần gì.”

Nhìn quan tài lần cuối, Vân Chiêu Ảnh rời đi, cũng không quay đầu lại.

Ngày mồng chín tháng bảy.

Hàng Châu. Tây Hồ. Vọng Hồ Lâu. Mưa to lần đầu tạnh.

Hắc vân phiên mặc vị già sơn

Bạch vũ khiêu châu loạn nhập thuyền.

Quyển địa phong lai hốt xuy tán

Vọng Hồ lâu hạ thủy như thiên. (*)

Dựa vào cửa sổ, nơi không có gì nổi bật, một người thanh sam đang ngồi. Trên đầu cửa hẳn đội mũ, che đi hơn phân nửa khuôn mặt hẳn. Bên hông đeo một cây sáo, một cây sáo trúc tương phi. (*trúc có vằn khú*) phía cuối còn buộc hai dây bạc, cây trúc tiêu vô tận lâm li.

Hóa trang dễ thấy như vậy, chỉ cần là người giang hồ, không ai không biết vị này được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Liễu đại tiểu thư khâm điểm, khiến nàng thề không lấy chồng — Ma tiêu Hư Dạ Phạm. Nhưng Ma tiêu tuy danh chấn giang hồ, rốt cuộc cũng chỉ nổi tiếng trong giang hồ, người không phải trong giang hồ không có lệ này. Cũng bởi vậy, bên người Ma tiêu, lúc này là một thư sinh mặc hạnh bào đang an vị bên cạnh.

Người giang hồ biết Ma tiêu nổi danh cô độc, khi hạnh bào thư sinh này mang rượu đến tìm Ma tiêu nói chuyện, đã bắt đầu đánh cược khi nào tên này sẽ bị Ma tiêu ném ra khỏi lầu. Mà vị thư sinh này có vẻ hợp

khẩu vị của ma tiêu, từ giờ Ngọ tới khi xách đèn, từ nói chuyện phong cảnh tới thơ từ, từ nói thơ từ tới lịch sự, lại tới thiên văn địa lý, vẫn không dừng lại, vẫn chưa hề bị ném đi.

Thẳng đến lúc hai người phải đốt đèn nói chuyện, Hư Dạ Phạm đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa thang lầu.

Không biết từ khi nào, khách nhân trên lầu đã đi hết, mất đi tiếng động lớn lao xao, ngoại trừ tiếng tiểu nhị lau chùi bàn, hoàn toàn yên tĩnh. Ngay tại trong cái yên tĩnh này, Phạm nghe được tiếng bước chân nhẹ như lá rụng.

Một thân trắng thuần, mặt mày tuấn tú, thanh niên văn nhược vẻ mặt lãnh đạm nhưng cao quý vô cùng từ cửa tầng lầu chậm rãi xuất hiện. Ánh mắt y đảo qua hạnh bào thư sinh, hơi dừng một chút, rồi dừng lại trên cây sáo bên hông Hư Dạ Phạm. “...Ra là Ma tiêu được người giang hồ tán dương.”

“Đâu có.” Mũi dưới mũ cong lên thành nụ cười nhạt. “Thấy Vân huynh một thân bạch y, khi triển khai khinh công, tất sẽ vô câu tựa phù vân, vô tung như phiêu bình.” (*không trời buộc như mây bay, không tung tích như gió thổi*)

Trên mặt Vân Chiêu Ảnh chỉ có nét thản nhiên: “Các hạ trong lòng đều đã rõ, cũng hiểu ý đồ của Vân mỗ khi tới đây.”

Hư Dạ Phạm đưa tay đề lại cái mũ: “Đại khái biết chút ít.”

“Cái chết của Hàn Kinh Hồng giống như bị người hạ thủ, chiếu theo thân phận của người, không tới gặp, không dám thừa nhận bừa bãi.” Thanh âm của Vân lạnh như băng, không gợn sóng, khi nhắc tới cái chết của Hàn Kinh Hồng, tựa hồ giống như nhắc tới cái chết của một người hoàn toàn xa lạ, hoàn toàn không có cảm xúc dao động. Nhưng càng như vậy, càng cảm thấy tình cảm thật lớn mà y đang cố kìm nén.

Đôi mắt giấu dưới vành mũ của Hư Dạ Phạm dường như có chút suy tư nhìn y, một lát sau, cười nói: “Đúng vậy, ta làm thì ta nhận. Song ta chỉ thừa nhận gần đây có giết người, chứ không thừa nhận giết Hàn Kinh Hồng.”

Nghe ý cười trong lời y, rõ ràng là không coi giết người là việc to tát, Vân Chiêu Ảnh chăm chú nhìn y: “Giang hồ đồn đại, người xuống tay tàn nhẫn nhưng không lạm sát, Vân mỗ muốn biết, Hàn Kinh Hồng có chỗ nào phải lấy cái chết đền tội.”

“Giang hồ đồn đại luôn có chỗ phóng đại, Vân huynh há dễ tin.” Hư Dạ Phạm lắc đầu. “Song, nếu người muốn biết, chỗ ta thật có ký sự của Hàn Kinh Hồng khi còn sống.” Nói xong, từ tay áo lấy ra một phong thư hoàng bì, tùy tay ném ra ngoài cửa sổ bên phải. Đồng thời, tay kia cầm áo hạnh bào thư sinh, nhảy ra cửa sổ bên trái.

Vân Chiêu Ảnh không cần suy nghĩ hướng theo hoàng bì phong thư, không cần biết phong thư này có thật do Hàn lưu lại hay không, chỉ cần một tia hy vọng, y cũng không thể làm thứ này biến mất.

Cầm hoàng bì phong thư trong tay, trên phong thư còn mang nhiệt độ cơ thể người, sự ầm áp khiến y nảy sinh ảo giác, tựa hồ lại vừa nắm được nhân mạng trôi dạt. Trái tim như ngừng đập khi nghe tin tử của Hàn Kinh Hồng lại quặn đau đến nỗi làm người ta khó thở. Y nắm chặt phong thư, đặt trước ngực, cúi đầu thở dốc.

“Hàn...”

Hoàng bì phong thư này còn được bảo quản vô cùng tốt, bên trong là mấy tờ giấy, cũng không thành tập, thật là lộn xộn, Vân tùy tay cầm lấy mở ra.

(có cảm giác anh Hàn thật ... cute, viết cả nhật ký)

‘Ta nghĩ là ta điên thật rồi. Ai biết ta cũng đều nói như vậy. Vì nàng, vì yêu tình ngay cả tên mà ta cũng không biết, Nguyệt gì đó... Ta tự hỏi ta đã cố gắng hết sức, vì nụ cười của thiên kim, ta cơ hồ đã ném đi cả tôn nghiêm, nhưng, ánh mắt nàng vì sao luôn hiện ra nét ưu sầu kia? Ta có thể khẳng định người nàng yêu là ta, nhưng vì sao nàng luôn có cảm giác không an toàn, luôn sâu kín lẳng lặng như vậy, dùng đôi mắt như khóc như oan ức nhìn ta?’

Hôm nay, phụ thân cười đắc ý vô cùng, ta rốt cuộc cũng hiểu, nàng, chính là nữ nhi của Tĩnh Thân Ngọc, quận chúa của Tĩnh Nam vương phủ, khách quý của Thùy Hồng sơn trang — Nguyệt Hoa quận chúa Oánh Vô Trần.

Nguyệt Hoa, là danh hiệu của nàng, nàng chính là tuyệt đại giai nhân như trăng sáng trong mắt mọi người, Nguyệt Hoa quận chúa.

Điều này có gì không tốt? Thân phận của nàng cũng không có ảnh hưởng gì đến ta, hơn nữa lấy thân phận của nàng, với ta lại càng như hổ thêm cánh, cho dù nàng lừa gạt ta, nhưng ta cũng không tổn hao gì. Ta có thể hiểu được tâm tư của nàng, hiểu được nàng ở vị trí như thế thì cao xử bất thắng hàn (*ý chỉ những người quyền cao chức trọng, không có bạn tri tâm, chỉ có sự lạnh lùng và cô độc; hoặc là nói đứng ở nơi cao không chịu nổi cái lạnh giá ở nơi đó.*)

Nàng đối với thái độ thông cảm của ta là vừa kinh ngạc vừa vui sướng, không nhịn được khóc, nàng khóc thật là đẹp mắt, như lê hoa đái vũ.

Lê hoa đái vũ []: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái. (Theo Tra tuần công cụ đại toàn)

Bộ dáng của hoa và người đương nhiên bất đồng, chỉ là loại bộ dáng yếu ớt đáng thương này, bộ dáng yếu đuối này, đều là giống nhau.

Lệ đẹp như thế, yếu ớt như vậy, xinh đẹp yếu ớt đến làm cho người ta nhìn không được — muốn đập vỡ, phá hủy.

Mọi người đều cười: vì việc vui sắp đến mà cười... À, có lẽ không phải mọi người, Nhị nương sẽ không. Song, có ai thấy nụ cười của ta, đã lặng lẽ đóng băng?

Ta nghĩ, ta thật sự yêu thương nàng, cho nên mới bị thương...

Phụ thân ở phương diện này hiệu suất thật nhanh, lập tức đã liên hệ với kinh sư, dựa thanh danh của ta, có lẽ còn nhờ quan hệ với Vân, Tĩnh vương cũng nhanh truyền đến giai tấn, Vô Trần, đã là thê tử chưa quá môn của ta.

Sự tình truyền xuống dưới, mọi người đều bình tĩnh lại, Vô Trần đối với ta lãnh đạm hơn rất nhiều. Ta hỏi nàng, nàng cũng không chịu nói, nóng nảy, nàng bỏ lại một câu: “Huỳnh còn không hiểu sao?” rồi bỏ đi.

Nữ nhân, nữ nhân, thật là sinh vật kì quái, cái gì cũng làm không rõ, cứng rắn yếu đuối thất thường, trời ạ, cho dù đối phó với truyền nhân của Huyết Ma Án cũng không khó khăn như vậy, làm cho ta phiền não...

“Tòng kim dĩ vãng, thông phục tương tư, tương tư dĩ quân tuyệt.”

(Theo giờ là dĩ vãng, tương tư là vợi vàng, này cùng chàng dứt hết tương tư.)

Dấu vàng trên giấy tiết đào, nét chữ Vô Trần xinh đẹp nho nhã đoan trang trên giấy, tản ra mùi mực nhẹ nhàng.

Trần trở mấy bận, xác định trên giấy không có cơ quan, cũng không có ám hiệu, một lúc sau, ta mới hiểu được, ta bị người lừa. Bị thê tử chưa quá môn của ta, Nguyệt Hoa quận chúa của Tĩnh Nam vương phủ, lừa.

Nhìn tờ giấy nàng lưu lại đến gần người, không biết nên có cảm tưởng gì, tâm tình rối như tơ đều dùng nhìn đến lời nhắn kia.

Ta thích loại đau đớn này. Mỗi khi vui vẻ quên đi, ta đều mở lại nhìn giấy, mở lại vết thương, làm cho tim đau thêm lần nữa.

Không biết lần thứ mấy đọc lại thư kia, thấy gì cũng không rõ, lúc này mới phát hiện bầu trời tối đen.

Tuy rằng không cần nhìn, những chữ kia đã khắc sâu trong lòng, nhưng ta vẫn muốn thấp nền đỏ.

Thời khắc hoa lửa nhảy lên, ta thấy được gương đồng mà Vô Trần đặt trên bàn, nổi bật trên nền ánh nến,

hào quang óng ánh.

Bóng hiện trên vách tường.

Quay sang gương đồng, ta nở nụ cười, sáng ngời, chói mắt.

Đúng vậy, sáng ngời, chói mắt, mặc kệ là trong tình huống nào, biểu tình của ta đều như vậy.

Ta cười, dấn lên trên gương đồng, vô dụng dùng công lực gì, hình dạng phản trên gương đồng vẫn không đổi.

Vì sao? Ta sao lại phô ra vẻ tươi cười này, biểu hiện tươi cười đầy tội lỗi...

Hôm nay, Vân tới tìm ta ...

Ngày hôm qua ở ngoài Minh Nguyệt Cư, sắc mặt của Vân vẫn là lạnh như băng, nhưng không còn ở trình độ đông chết người, cho nên đám ca cơ vũ nữ còn dám vây quanh y, mà y cũng chưa từng cự tuyệt. Rốt cuộc vẫn là nam nhân! Ai mà không tốt với nữ sắc.

Ca cơ xướng lên bài ca của Tào Tổ “trú ý khai thì bất khả hương, hương tại vô tâm xử” (*ý không hương, hương không tại.*) Lời ca này làm ta nghĩ đến Vô Trần, lòng không tự chủ mà đau lên. Ta không cần làm khó mình như thế. Ta muốn ánh mắt mọi người đều dừng trên người ta, vì ta là tốt nhất, chói mắt nhất.

Vân ngồi lẳng lặng, không nói một lời, chỉ là ánh mắt của mọi người đều bị y thu hút, làm cho ta có chút không vui. Cười lớn đứng lên, ta nói: “Vân, chúng ta so thêm lần nữa đi! Người ra đề!”

Người xung quanh đều nhất thời hoan hô, hiển nhiên bọn họ cũng có nghe qua chuyện liên quan đến ta và Vân, đều tới góp vui. Ở bên cạnh hô hoán không ngừng.

Vân ngẩng đầu nhìn ta, bi thương trong mắt, chính là không đành lòng.

Người nhìn thấy đi! Biết đi! Hiểu được tâm tư của ta đi! Chỉ là... Người sao lại phải biểu hiện ra ngoài? Sao không làm bộ như không thấy?

Trong chốc lát, ta hận tài năng nhìn thấu người khác của mình.

Vô Trần vẫn không có tin tức gì, mười ba chữ kia trên giấy tiết đào khiến lòng đau đốn, chỉ cần nhìn thấy Vân, nhìn thấy dung mạo khí chất y tương tự Vô Trần, lòng sẽ lại đau, nhưng ta vẫn cố ý cũng y mỗi ngày gặp mặt, mỗi ngày thấy y, nghĩ muốn biết mình phải đến ngày nào mới tâm không còn đau.

Ngày đó, Vân đột nhiên áp đảo ta, có thể thấy được y uống nhiều rượu, ánh mắt mông lung, rượu khiến làn da trắng của y lộ vẻ quyến rũ ngoài ý muốn. Thoáng đó, ta đã nghĩ ta gặp được Vô Trần.

Băng cơ hơn tuyết, tinh nhân như mộng.

Y nói, y thích ta...

Y là người trong hoàng thất, y có trách nhiệm và nghĩa vụ, đây là kết quả cuối cùng mà y không thể tránh được. Sớm muộn gì cũng có một ngày, y sẽ trở lại cuộc sống bình thường, cưới vợ sinh con, trải qua một đời. Dù biết như thế, ta sẽ cùng y trải qua khoảng thời gian ngắn ngủi này! Dù sao, y với ta là bằng hữu đã lâu, cũng giúp ta không ít lần. Ta vì y lưu lại chút ký ức tốt đẹp để nhớ lại, coi như là hồi báo đi...

Vân rời ta đi ba ngày, cùng Túy Điên đạo trưởng của núi Vũ Đương nói chuyện như điên, uống rượu mua vui, lại nhận được tin tức, Vô Trần về tới sơn trang.

Ra roi thúc ngựa, ngày đêm không nghỉ, sau khi làm mệt chết ba con ngựa, ta về Thùy Hồng sơn trang.

Vô Trần trầm tĩnh mà xinh đẹp, tao nhã mà tôn quý, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, sau khi thấy ta mà hóa thành xuân thủy.

“Huynh, đã rõ chưa?” Nàng hỏi ta, không chút sốt ruột bất an, như chưa hề rời ta mấy tháng.

Nhìn dung nhan đẹp đẽ của nàng, ta tươi cười:

“Ta hiểu rồi.” Ta thật sự hiểu được.

Nguyệt, kiêu ngạo nhất, cũng thân thiện nhất.

Vô Trần dường như có giác quan thứ sáu, phát giác tình cảm của Vân đối với ta, nàng lo rằng ta với Vân cũng như vậy, nên vô cùng nôn nóng. Thậm chí vì thế, về kinh sư đề nghị Hoàng thượng cho ra thánh chỉ.

Vô Trần đáng yêu, Vân đáng thương, và ta đáng cười... Thật sự hạnh phúc biết bao...’

“Ha ha ha ha...”

Trang giấy rơi rụng, đen có trắng có, phủ sạch mặt đất như món đồ bị ném vỡ.

Vân Chiêu Ảnh điên cuồng cười thành tiếng, đem vật Hàn Kinh Hồng lưu lại giày vò.

Hàn Kinh Hồng Hàn Kinh Hồng, người vì sao phải để cho ta biết điều này, vì sao không cho ta an an tĩnh tĩnh mà sống nốt quãng đời còn lại?

Phải rồi... Là người ở dưới cửu tuyền cũng quyết không buông tha ta. Người muốn ta cùng người xuống đó sao?

Người biết rõ là, sau khi cho ta biết hết chân tướng... Ta...

Rất lâu trước, từng có người nói với y mấy lời: Kiên trì đến cực đoan.

Mười ba tháng bảy. Kim Lăng.

Bên trong thành du khách như đàn, bách nghệ tề chúng, nơi lộng lẫy phồn hoa tất nhiên không cần nói. Dọc theo đường sông mà đi, tới nơi tận cùng, xung quanh là nước, có hai gian tiểu ốc lịch sự tao nhã ẩn sau rừng trúc, ẩn hiện ra hồng chiêm lục ngói, tinh xảo khéo léo. Tuy là đơn giản, nhưng lại phong tình vô hạn, khiến người ta cảm thấy tục khí tiêu biến hết.

Mấy ngày không gặp, bên cạnh Ma tiêu ngoài hạnh bào thư sinh ra còn có một thiếu niên rách rưới đầy bùn đi theo, nghe đâu gọi là Nê Ba.

Một thân bạch y, thanh phúc gầy yếu, dung mạo Vân Chiêu Ảnh so với lần trước gặp mặt tiêu tụy đi rất nhiều. Ánh mắt vốn lạnh như băng càng thêm lạnh lùng và hững hờ, không chỉ với thiên địa vạn vật, mà cũng vô tình với chính mình.

Mở mắt, lặng lặng nhìn ba người đến gần, trong mắt y đã mất đi hận ý mãnh liệt khi mới gặp. Nhưng không phải không hận, mà là quá mạnh liệt, đốt sạch mọi thứ, dung nhập vào trong xương, trong máu.... Trọn đời không quên.

Hư Dạ Phạm với loại ánh mắt này, thần nhiên nói. “Không nghĩ rằng người một mình tới nơi hẹn. Xem ra người đã xem qua di thư Hàn Kinh Hồng lưu lại.”

Không gật đầu cũng không lắc đầu, Vân Chiêu Ảnh chỉ nhìn thẳng Hư Dạ Phạm.

“Xem ra người trong lòng đã quyết... Như vậy, người có bằng lòng nói cho ta chuyện của người và Hàn Kinh Hồng? Ta mới chỉ nghe Hàn Kinh Hồng nói qua, cũng không đầy đủ. Nếu như người chịu nói cho ta biết, cũng giúp ta phán đoán.”

Có chút khó hiểu nhìn Hư Dạ Phạm, Vân Chiêu Ảnh trầm ngâm một lát, ánh mắt dừng lại trên mặt nước, cúi đầu cười. “Ta không biết người muốn phán đoán gì, cũng không biết Hàn Kinh Hồng nói cho người biết

gì. Nếu người với chuyện xưa này có hứng thú, ta sẽ nói từ đầu cho người biết...”

Y bắt đầu kể, từ chén rượu luận giao với Hàn Kinh Hồng ở Thái Bạch Lâu, bao năm làm bằng hữu, đến ngày chia tay đó, mình quay về kinh, Hàn Kinh Hồng gặp gỡ Oánh Vô Trần... Sau đó... Tái xuất giang hồ, thống khổ ở thanh lâu sở quan, thổ lộ sau khi uống rượu, song phi song tê ở Nam Cương, tứ hôn ở hoàng cung, bản thân mình cự thuyết, cùng với, cuối cùng chia ly...

Cười khê, Vân Chiêu Ảnh nói: “Kỳ thực, ta nào có gì lớn lao. Chỉ là coi chừng dùm một người không lưu cái tâm cho mình, cùng đợi oán giận ngày sau, tốt hơn hết là trước khi sự việc xấu thêm, mang đoạn ký ức gắn bó đó rời đi, sau đó chìm đắm chính mình trong ký ức tốt đẹp với Hàn Kinh Hồng... Chỉ là... Hết thấy cuối cùng đều trở thành hư vô.”

“Hàn Kinh Hồng, hần, cho tới bây giờ... chưa từng yêu ta.”

Đầu vốn cao ngạo cúi xuống, Vân Chiêu Ảnh bình tĩnh nói tiếp: “Ta chỉ tự cho mình là đúng, cho đến khi nhìn thấy lá thư Hàn Kinh Hồng lưu lại mới hiểu, hần chỉ coi ta là chí hữu. Ba tháng rời xa, ta vẫn vương hần, mà hần đã yêu Vô Trần. So ra, thời gian gần mười năm còn kém ba tháng, thật sự là nực cười.

Hần vì Vô Trần mà lưu luyến thanh lâu. Thổ lộ của ta lại kích thích hần, làm hần nhất thời sai lầm. Hần không muốn mất đi chí hữu là ta, lại cho rằng ta là người hoàng thất, cuối cùng vẫn phải thành thân sinh con, bởi vậy mới tác thành cho ta, để lại cho ta ký ức mà nhớ lại. Nhưng ta quá cố chấp, xáo trộn kế hoạch của hần. Đến cuối cùng, vẫn phải phân ly.

Ta không rõ hần sao lại nhờ người đưa bức thư đó cho ta, có lẽ là hy vọng ta hận hần, không báo thù cho hần. Hần chẳng lẽ không biết, chuyện này với ta là vũ nhục, là đả kích. Hần lật đổ những gì ta có trong quá khứ, phá hủy đi hồi ức trong lòng ta, cười nhạo ta xuẩn, si ngốc, rồi lại không chịu trách nhiệm mà rời đi, lưu lại cho ta đồng tình và hận không có nơi về. Chỉ có thể phản xạ lại chính mình.”

Lời nói vô cùng bình thản, không hề một tia cảm xúc, làm như đang nói chuyện người khác, không phải chuyện mình. Nhưng thái độ lạnh lùng này, ngược lại còn khiến người ta thấy tình cảm mãnh liệt của y. Mãnh liệt như vậy, cả đời chỉ có một, chỉ vì một người. Sau khi người nọ mất đi, tình cảm của y cũng đi theo, chỉ còn lại bụi.

Nê Ba nhìn Vân Chiêu Ảnh hờ hững tái nhợt, dung nhan thanh nhã như băng thạch, nhện không được nói: “Hàn Kinh Hồng đã là loại người như vậy, mặc kệ đã từng cùng người có ký ức tốt đẹp gì, nhưng chung quy hần vẫn phụ người. Người làm sao phải khổ sở, đối với hần nhất vắng tình thâm?”

*Nhất vắng tình thâm: chung thủy, trước sau như một.

Lắc đầu, Vân Chiêu Ảnh nói: “Ta cũng không rõ, hần đã như vậy, vì sao ta với hần vẫn nhớ mãi không quên. Có lẽ trăm ngàn loại người, sẽ có trăm ngàn loại chuyện. Hiện tại, ta thuộc loại tình thù đều hạ màn, cho nên mới tìm người, muốn chấm dứt.”

Tiến lên một bước, Hư Dạ Phạm hỏi: “Người muốn chết?”

Vân Chiêu Ảnh trầm mặc một khắc, thản nhiên nói: “Có lẽ thế! Chết dưới tay người, ta có thể tìm tới hân. Ta đúng là vẫn không cam lòng, muốn hỏi lại một lần.”

Nê Ba nhin không được kêu lên: “Người điên rồi, vì cái gì lại vì một kẻ không cần người mà tuấn tình?”

*tuấn tình: chết vì tình.

“Không phải tuấn tình.” Vân Chiêu Ảnh lắc lắc ngón tay, dường như đang dạy một tiểu hài tử. “Chính là đi không nổi nữa. Với ta mà nói, hồi ức đều trở thành thống khổ, không còn cách gì làm bạn với bốn mùa được nữa. Mà một người chung quy là một điểm trên bầu trời, đi lên đi xuống, cũng chỉ có cô tịch và tử vong. So với tịch mịch và điên loạn, chi bằng tìm hân sớm một chút, có thể tính toán xong xuôi nợ nần trước khi hân chuyển thế.”

Y nói càng thoải mái, Nê Ba lại càng thương tâm. Gã không quen Vân Chiêu Ảnh, sống chết của Vân vốn không có quan hệ với gã. Nhưng sau khi nghe được chuyện xưa, gã giống như nhìn thấy tính cách kiên cường, kịch liệt của Vân, cùng với nỗi tương tư, triền miên, thấm tận xương tủy.

Tình như thế, Vân như vậy, vì sao nhất định phải biến mất, nhất định phải chết đi? Gã không muốn thấy, gã có rất nhiều điều nghĩ muốn nói cho Vân. Nhưng... nếu Vân không chết, nỗi thống khổ của y cũng không chấm dứt. Gã cũng không nhẫn tâm nhìn Vân thống khổ.

Chết trong tay Hư Dạ Phạm, xem như là phương thức tốt nhất thành toàn cho y.... Trăm ngàn lời chuyển trong cổ họng, một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể ngẩn ngơ nghĩ, nếu Hư Dạ Phạm không giết Hàn Kinh Hồng, sự tình liệu có khác đi?

Nhẹ nhàng giơ lên sáo trúc, để sát bên môi, Hư Dạ Phạm nói: “Đã vậy, ta sẽ thành toàn cho người.”

* Làm vào ngày 27 tháng 6 ở lầu Vọng Hồ lúc đang say kỳ 1

(Bản dịch của Lê Xuân Khải)

Hắc vân phiên mặc vị già sơn,

Bạch vũ khiêu châu loạn nhập thuyền.

Quyển địa phong lai hốt xuy tán,

Vọng Hồ lâu hạ thuỷ như thiên.

Dịch nghĩa

Mây kéo đen như mực chưa che kín núi,

Giọt mưa trong như giọt châu nhảy lung tung vào thuyền.

Bỗng nổi gió ào ào thổi tan hết,

Mặt nước dưới lầu Vọng Hồ lại phẳng như trời.

Dịch thơ

Mây đen trút mực chưa nhoà núi,

Mưa trắng gieo châu nhảy rộn thuyền.

Trận gió bỗng đâu lôi cuốn sạch,

Dưới lầu bát ngát nước in trời.

(Bản dịch của Nam Trân)

14. Chương 10

Editor: Ngốc Aki

Không rõ là bị tiếng nước chảy lạnh lạnh đánh thức hay là tiếng chim hót đánh thức, hay là bị tiếng giường bên tai đánh thức. Dù sao khi y tỉnh lại, y đang nằm trong một gian nhà gỗ nhỏ.

Nháy mắt mấy cái, mắt bắt đầu đánh giá tiểu ốc rách rưới. Chủ phòng hình như không nghĩ ở lâu dài, chỉ dùng một ít gỗ đóng đinh một chỗ, cực kỳ thô ráp, đầu gỗ lại có nhiều khe hở, mơ hồ có thể nhìn thấy được màu xanh rậm rạp bên ngoài. Trong phòng cũng không nhiều thứ, chỉ có một giường, một kỷ trà, một ghế, mấy tảng đá xếp thành bàn. Quá mức đơn giản, một chút manh mối cũng không có.

Không có chết sao? Rên rỉ ôm đầu. Vân Chiêu Ảnh cố gắng nhớ lại chuyện gì xảy ra. Y nhớ rất rõ, Ma tiêu thổi nhạc, nhưng sao khi tỉnh lại lại ở trong một nhà gỗ nhỏ?

Tả hữu không có bóng người, y nhắm mắt lại, trong mắt lại chưa xót.

Rất nhiều năm trước, từng có một lần, cũng là trọng thương mà từ trong mộng tỉnh lại. Lúc ấy một lam y thiếu niên ở dưới đèn nhìn mình, trên khuôn mặt tái nhợt chợt hiện nét cười.

Có lẽ tại thời khắc kia, mình đã đem tâm đánh mất.

Cảnh còn người mất, cố nhân nơi nao? Nhớ lại đau đớn như cắt từng khúc ruột, ôn nhu nay chỉ còn tàn hận.

Nhưng mà là hận ại? Hàn bạc tình? Hay Phạm giết Hàn? Hay là chính mình chém mà không dứt nổi?

“Vân.”

Bên tai tiếng gọi trầm thấp vang lên, làm toàn thân Vân đều cứng đờ. Y muốn mở mắt ra, lại sợ chỉ nhìn thấy hư không.

Bàn tay lạnh như băng xoa xoa gò má của y, lau đi nước mắt khóe mi. Bàn tay lạnh như băng dần dần rời đi gò má y.

Không được! Không chút nghĩ ngợi, Vân bắt lấy bàn tay đang muốn rời xa kia: “Hàn Kinh Hồng, người thành quỷ cũng không chịu gặp ta sao?!”

“Ta...” Người tới giống như muốn nói gì đó, bị Vân kéo mạnh vào lòng ngực, vì thế cũng vòng tay sau lưng ôm sát y, không nói gì.

Vành tai mái tóc chạm nhau, dòng lệ vô thanh lẳng lẳng rơi xuống. Qua một lát, Vân rút cuộc cảm thấy không thích hợp. Thân thể ấm áp trong lồng ngực, như thế nào cũng không liên hệ gì đến quỷ.

Len lén đưa tay lau lệ đi, Vân chậm rãi quay đầu lại. Chỉ thấy một nét cười chờ đợi đã lâu, còn bắt chuyện. “Vân... ta chưa có chết.”

Nhất thời tỉnh ngộ mình vừa làm chuyện gì, không nói hai lời, một chưởng đánh tới người phía trước. “Giờ ta cho ngươi chết!”

“Cẩn thận!” Người tới quen với chiêu thức của Vân, một tay một gạt là dễ dàng đẩy đi chưởng thế, cũng không phí nhiều sức, nhưng vẫn phun ra một ngụm máu tươi. Vết máu đỏ tươi lưu trên áo trắng của Vân, bất chợt bừng tỉnh. Vân giờ mới nhìn thấy, sắc mặt Hàn tái nhợt lại xanh mét, hào quang trong mắt khó tụ, rõ ràng là nội thương nghiêm trọng. Năm ngón tay phải của hắn băng bó, cứng còng không thể gấp khúc, trông như gãy xương, mới vừa rồi lại lui bước tránh né chiêu Ngũ Hồ Loạn Hoa của mình, căn cơ dưới chân cũng không ổn, thân mình suýt nữa ngã về phía sau.

Lãnh đạm nhìn người bệnh trọng thương này, Vân có chút mơ hồ. Nhớ tới Hư Dạ Phạm từng nói qua: “Ta chỉ thừa nhận gần đây giết người, không thừa nhận giết Hàn Kinh Hồng.” Y lúc ấy còn tưởng là mấy lời thoái thác của Ma Tiêu. Nhưng Hàn và mình không chết trong tay Ma tiêu, vậy thì thể khiến cho cả Thùỳ Hồng sơn trang và Oánh Vô Trần bị thống là ai? Bọn họ là phụ thê khuynh tâm tương ái (*yêu thương lẫn nhau*), Vô Trần sao có thể không nhận ra Hàn... Không, còn có một khả năng.

“Người muốn ngươi chết chính là Vô Trần?”

Hàn Kinh Hồng sắc mặt khê biến, một hồi lâu mới thở dài.

“Không tồi.”

Hai người nhìn lẫn nhau, ai cũng đều không có ý định mở miệng trước. Vân muốn hỏi hắn, vì sao Vô Trần muốn giết hắn. Vô Trần cao ngạo cương liệt, giống mình, đã yêu sẽ không quay đầu lại. Hàn rút cuộc làm chuyện gì khiến cho Vô Trần hận như vậy.

Hàn Kinh Hồng lại không có ý trả lời, chỉ nhìn Vân Chiếu Ảnh một lúc, dùng cánh tay trái hoàn hảo đặt lên vai của Vân. “Nghỉ ngơi thêm đi! Ngươi gầy đi rất nhiều.”

“Hàn Kinh Hồng!” Vân khí huyết xộc lên đầu. “Đến nước này, ngươi còn không muốn nói gì sao?”

Ruồng bỏ ta lại ruộng bỏ Vô Trần, rút cuộc ngươi muốn gì?

“Có gì để nói?” Hàn Kinh Hồng ảm đạm cười, vô hạn chua xót, ý cười cũng chỉ dừng lại ở khóe môi. Hắn nhìn tay phải bị thương. “Có người từng nói với ta, tính mạng của ta là trọng đại, cho nên mặc kệ dưới tình huống nào, ta cũng phải bảo vệ mạng mình thật tốt, không được ruộng bỏ, cho dù dùng trao đổi với

tính mạng hàng ngàn người, cũng phải sống sót... Khi ta bị Vô Trần dẫn vào bàn cờ, bị cao thủ triều đình vây quanh, ta chủ động nhường để bị đánh rơi từ trên đỉnh núi. Ta rơi xuống, gãy xương để đổi lấy sự rơi chậm, lúc này mới sống sót. Người nên biết ta là người ích kỷ, không gì không làm, bất kể tàn nhẫn. Ta hết thấy đau vì bản thân, kể cả khi quen người...”

“Ta đương nhiên biết!” Vân sầu thảm mà cười, ngắt lời hắn. “Người nghĩ rằng ta với người chỉ nhìn cái vỏ tươi cười nhiệt tình của người sao? Ta còn biết người hành sự không từ thủ đoạn, vì dã tâm, vì mục tiêu, bất luận là ai người cũng lợi dụng. Vô Trần không phải không biết, nhưng chúng ta đều không thể mặc kệ người. Kỳ thật, ghét nhất người như vậy, chính là người.”

Hàn Kinh Hồng nhú mày, không nghĩ tới Vân lại có phản ứng như vậy. Hắn cũng không muốn nói gì, đẩy cửa rời đi.

“Địa mạch Tử chi là kỳ trân của thiên địa, trăm năm khó gặp, tư liệu trong cung ghi lại, lần cuối cùng được phát hiện, lại bị một đứa nhỏ họ Hàn năm tuổi ăn mất.”

Hàn Kinh Hồng dừng bước.

“Sau khi ăn vào, toàn thân đứa nhỏ nóng lên, mọi người đều nghĩ nó chết chắc rồi, còn đang tranh cãi chưa biết xử lý thế nào, đứa bé kia lại mất tích, không xuất hiện nữa... Đứa bé kia chính là người! Cừu Tâm cổ thất tình lục dục thập tam sắc độc, trên đời chỉ có Địa mạch Tử chi mới giải được, lúc đó người đã cắt mạch cho ta uống máu người!”

Hàn Kinh Hồng không nói gì, Vân Chiêu Ảnh tiếp tục: “Khi người nói chuyện cùng tên phật thủ ma tâm kia, ta vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức. Lúc ấy đối là người cũng vậy, sẽ không dễ dàng đem mạng phó thác cho địch thủ! Người rõ ràng mất quá nhiều máu, lại còn khiến ta hiểu lầm rằng phụ vương ta đã cứu ta, một mình rời đi! Nếu người thực sự là người ích kỷ, sao phải giấu giếm chân tướng nhiều năm như vậy?”

“Người có lẽ lầm rồi.” Hàn Kinh Hồng thản nhiên nói: “Cũng có thể lúc đó ta biết người đã tỉnh, mới cố ý nói cho người nghe, cũng có thể khi ấy ta còn không biết người có thân thể lai lịch tốt như vậy...”

“Cũng có thể ta nói đúng.” Vân Chiêu Ảnh mặt mũi nằm xuống. “Người đã không muốn nói, ta cũng muốn nghỉ ngơi.”

Hàn Kinh Hồng cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài.

Một cánh cửa, hai tiếng thở dài, hai loại tâm sự.

Nhìn lên bầu trời, xanh biếc như vừa gột rửa, đám mây trắng như tuyết, như giọt lệ trong suốt rơi trên mặt Vô Trần. Nàng đang hỏi: “Hàn, huynh là đang qua Vân nhìn muội, hay qua muội nhìn Vân? Huynh yêu muội, hay là yêu bóng hình của Vân trên muội?”

Ha ha ha ha... Hàn Kinh Hồng cười không ra tiếng, dựa vào tường gỗ mà ngồi xuống, vùi mặt vào tay.

Vô Trần nói không sai, quả thật là hắn thích Vân trước, cho nên hắn mới có thể vừa quen biết không lâu, liền không tiếc lấy máu cứu Vân... Chỉ là, vị trí Nhật Quân... Hắn cũng khó thừa nhận rằng mình thích một nam nhân, cho nên, hắn mới có thể minh bạch tâm tư mình, khiến cho tâm tư mình dời đi, làm cho mình thích người giống với Vân là Vô Trần.

Nếu như ngay bản thân mình còn không gạt được, thì sao có thể lừa gạt ai, cho nên, hắn lừa gạt chính bản thân mình. Hắn thực sự tin tưởng người mình yêu thương là Vô Trần, người mình thích chính là Vô Trần, hắn làm tất cả đều là vì Vô Trần.

Vô Trần à Vô Trần, nếu nàng đã tin, sao còn hoài nghi? Nếu như không làm rõ, chúng ta nhất định sẽ đôi thân tiên hiệp lữ nổi danh nhất giang hồ! Ta tin tưởng, ta nhất định sẽ thương nàng, xót nàng, tiếc nuối nàng, sao nàng lại không biết?

Đúng vậy, ta yêu Vân, Vân cũng yêu ta, nhưng ta là người ích kỷ, ta sẽ không vì Vân mà ném đi tất cả.

Người giống như ta! Nếu có thể làm gì, thì cũng chỉ nhận được phần nộ của lão thiên gia thôi.

Còn Vân, người giống như Vân... Ở trong một thế giới khác ta hoàn toàn... Sự lương thiện của y... sẽ bị ta liên lụy... Sẽ...

Khiến ta sụp đổ.

Tuy rằng không bị trọng thương, nhưng âm luật của Ma tiêu vẫn khiến khí huyết phản phệ, cũng không dễ dàng mà bình phục. Đến buổi tối, Vân Chiêu Ảnh mới xuống được giường.

Ngoài nhà gỗ bốn bên là núi, trong một quần sơn hỗn loạn, mây che sương phủ, cũng không dễ dàng xác định vị trí, đại khái đây là nguyên nhân ám lưu vẫn chưa phát hiện ra tuyệt cốc này. Bên nhà gỗ có một cái hồ, ước chừng còn có thể nhìn thấy một vài cây gỗ nổi lên mặt hồ, nghe nói khi Hàn rơi xuống còn có ý đánh lên, đoán bừa cũng thấy ít nhất sáu bảy gốc cây nhỏ.

Chiều muộn gió mát, mọi người vây quanh bếp lò nấu bữa tối. Ngoại trừ Kinh Hồng Chiêu Ảnh, còn có Ma tiêu, hạnh bào thư sinh tên Cô và Nê Ba. Nghe nói Nê Ba là trên đường tình cờ gặp Hư Dạ Phạm, bị bắt xuống đây làm người hầu trả nợ. Nhưng, như Cô nói, Nê Ba là một người hầu toàn năng — người hầu cái gì cũng không biết làm. Cho nên, bữa tối vẫn là do chủ nhân Hư Dạ Phạm phụ trách.

Nghe qua Nê Ba nói liên tục không ngừng, Vân mới biết được. Nửa năm trước, vì trốn tránh Liễu Y Y mà Hư Dạ Phạm ẩn cư tại nơi tuyệt cốc Kim Lăng này, một buổi sáng tình cờ phát hiện trong hồ có một con nhân ngư đặc biệt nổi danh. Không may lại nửa sống nửa chết, Hư Dạ Phạm mặc dù thường không lo chuyện bao đồng, nhưng mọi người trước mặt, muốn lười cũng phải nhúc nhích, trừ bỏ nước ô nhiễm, lại đổi chỗ ở khác.

Dùng dây câu người ta lên bờ, tùy tùy tiện tiện bắn hắn ăn một đồng được, sau đó mặc kệ. Nghe Cô nói với Vân, số thuốc Hư Dạ Phạm dùng mà không khiến Hàn Kinh Hồng chết luôn thì đúng là vẫn thấy lạ. Nhưng mặc kệ nói thế nào, Hàn Kinh Hồng vẫn được cứu sống một cách kì lạ. Chẳng qua là kinh mạch toàn thân nghịch chuyển, bị đứt hơn phân nửa, trong vòng mấy tháng, không có khả năng vận dụng chân khí. Nếu không kinh mạch yếu ớt không chịu nổi chấn động, chắc chắn sẽ đứt thật, tuyệt không nói đùa.

Sau khi Hàn Kinh Hồng biết tình hình của mình, cực kỳ sốt ruột. Hắn là truyền nhân Nhật Quân của Vô Danh giáo, mà Nhật Quân cùng Nguyệt Hậu chấp chương hắc bạch lưỡng đạo của vô lâm, hiệp trợ Vô Đế duy trì hòa bình vô lâm. Khi hắn bị đuổi giết, thấy bên người Vô Trần có một người cực giống hắn, hiển nhiên sẽ mạo danh thế thân sau khi giết hắn. Nếu hắn không thể đi ra, không biết kẻ giả mạo kia sẽ dùng thân phận của hắn gây ra chuyện gì.

Nhưng hắn lúc này bị thương nặng, rời khỏi đây cũng chỉ bị đuổi giết, lại không thể nhờ Hư Dạ Phạm truyền tin — thứ nhất, Hư Dạ Phạm thanh danh không tốt lắm, nói ra chỉ sợ không ai tin. Thứ hai, bởi vì Vô Danh giáo giáo quy nghiêm, nếu biết việc trong giáo, nhất định phải trở thành giáo chúng. Hư Dạ Phạm đã nói không muốn bị trói buộc hay gia nhập Vô Danh giáo, dĩ nhiên không thể cho y biết phương thức liên hệ. Như vậy, tức là không thể liên hệ với người trong giáo, thông báo tin tức.

Hàn Kinh Hồng kinh nhắc mấy này, chỉ có thể nhờ Hư Dạ Phạm giúp hắn giết tên giả mạo kia, lại buông ám hiệu của Hàn Kinh Hồng lên người tên đó. Nếu hắn đột nhiên chết, bạch đạo trong giáo sẽ có người đi điều tra, sẽ phát hiện ra ám hiệu cùng chân tướng. Như vậy vừa không trái giáo quy, vừa có thể liên lạc với thủ hạ.

Chiếu theo tính tình Hư Dạ Phạm vốn là không đáp ứng. Chẳng qua lại xảy ra duyên cớ khác, làm y không thể không đáp ứng.

Thì ra Hàn Kinh Hồng mỗi đêm đều nằm mộng, luôn ở trong mộng kêu lên. Chỗ tuyệt cốc này khá nhỏ nên mới không bị người phát hiện. Chính bởi vì nhỏ, mỗi đêm Hư Dạ Phạm đều bị Hàn Kinh Hồng làm cho không ngủ nổi. Mặc kệ trấn an bao nhiêu lần, chỉ cần hắn vừa ngủ một tí, mọi thứ đều quên luôn. Dù gì hắn cũng là người bệnh, lại được Hư Dạ Phạm vất vả (?) mới cứu sống, Hư Dạ Phạm nếu như đã muốn mình uống phí công sức, hắn đã mặc kệ.

Vì chạy nạn mới tới nơi này, không nghĩ lại bị người quấy. Hư Dạ Phạm bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ bản thân mình năm xưa rốt cuộc làm cái gì không thuận, sau khi suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc quyết định giúp Hàn Kinh Hồng giải quyết vấn đề, còn bản thân thì tìm một cái phòng nhỏ thanh tịnh.

Chuyện về Vân Chiêu Ảnh phải tới trước khi Hư Dạ Phạm đi Hàn Kinh Hồng mới bằng lòng nói. Nhưng cũng không nói nhiều, chỉ nói sợ một bằng hữu tốt không biết thân phận của hắn, sẽ vì cái chết của mình mà tìm Hư Dạ Phạm báo thù. Hy vọng Hư Dạ Phạm có thể tránh y. Nếu như không thể tránh, hãy đi Thùy Hồng sơn trang tìm một bức thư đưa cho bằng hữu. Trong thư nói hắn thực xin lỗi chuyện đã làm với bằng hữu. Bằng hữu xem xong nhất định sẽ phần nộ, sẽ không tìm Hư Dạ Phạm báo thù.

Vì chuyện phải dính vào hồng trần, Hư Dạ Phạm cực kỳ mất hứng, sau khi nghe được việc này, liền quyết định đi Thùy Hồng sơn trang tìm thư trước, tính toán trả thù Hàn Kinh Hồng một vỏ. Chỉ là chuyện Vân Chiêu Ảnh sau khi nhận đả kích lớn liền lựa chọn đi tìm cái chết rất ngoài ý muốn. Nằm ngoài dự toán của Hàn và Phạm, song cũng may không phải đoạn tuyệt, bằng không sẽ là, ta không giết người, người lại vì

ta mà chết, Hàn Kinh Hồng nhất định là quên mình bởi quân, thực sự đi xuống địa phủ làm bạn.

Lúc mọi người nói chuyện, Hàn một mực yên lặng không nói gì, chợt gặp ánh mắt cũng rất nhanh dời đi chỗ khác. Vân không ngờ Hàn Kinh Hồng đúng là truyền nhân của Vô Danh giáo. Y vẫn biết mối quan hệ giữa Vô Danh giáo, triều đình và Vô Thánh trang, Vô Trần muốn giết Hàn Kinh Hồng, có lẽ cũng liên quan tới Thần Tiên phủ. Y vốn không phải người hay nói nhiều, trong lòng mà nghĩ đến chuyện gì, lại càng giống người câm gấp đôi.

Qua mấy ngày, Vân Chiêu Ảnh rốt cuộc cũng chứng kiến năng lực toàn năng của Nê Ba. Giặt quần áo thì mình rơi vào hồ, may vá quần áo thì tay áo rách ra, lau chùi sàn nhà thì lũ lụt ba ngày không khô, mà kinh khủng nhất là mọi chỗ gã lau qua đều lung lay sắp đổ, chạm cũng không được... Thế ngoại tiên cảnh hoàn toàn bị Nê Ba hại thành phế tích, Hư Dạ Phạm rốt cuộc không nhịn được nữa, bắt gã rời khỏi tuyệt cố, không bao giờ để tên này phá tan động tiên mà mình thiên tâm vạn khổ (*trăm cay nghìn đắng*) mới tìm được.

Song Vân Chiêu Ảnh đoán Hư Dạ Phạm là đang cho mình cùng Hàn Kinh Hồng không gian riêng. Đã nhiều ngày cả hai chả nói với nhau được mấy câu, không khí rất gượng gạo, Hư Dạ Phạm lại tùy ý làm một cái nhà gỗ đơn sơ, Kinh Hồng Chiêu Ảnh đều tự giác giành mỗi người một gian, kết quả biến thành Hàn và Phạm ở chung một gian, Cô và Nê Ba cùng Vân ở cùng gian kia, hai người càng thêm khó gặp.

Sau khi ba người Ma tiêu rời đi, Vân Chiêu Ảnh phát hiện, lương khô lưu lại không nhiều lắm, cần nấu chín thức ăn. Hư Dạ Phạm lưu lại một túi gạo bên góc tường, mắt Vân đảo quanh.

Gạo trắng từng hạt óng ánh lại bấy, Vân tuy rằng không biết loại gì, cũng biết là hạt tốt. Đưa tay kéo, hạt trắng như tuyết chui qua khe hở trong lòng bàn tay, tỏa ra mùi hương thơm ngát, cuối cùng, trên tay lưu lại tầng bột.

(*Aki: Xong lũ gạo rồi, còn ăn cái gì.*)

Vân Chiêu Ảnh thoát nhìn cao quý tao nhã không dính khói lửa nhân gian quyết định tự tay nấu cơm.

Nghĩ đến sức ăn bình thường của mình và Hàn, Vân xúc hai bát gạo lớn, đổ trong chảo sắt đến bên hồ rửa sạch.

Hàn Kinh Hồng đang ngồi trên tảng đá cạnh hồ, chậm rãi thử vận điều hòa chân khí. Nghe được động tĩnh, mở mắt ra, nhìn thấy số gạo trong chảo sắt trong tay Vân, mắt mở lớn. Khóe môi hần giật giật, giống như muốn nói gì lại thôi, tuy rằng giữ nguyên tư thế ngồi, mắt lại luôn mở, xem Vân ngồi xồm bên hồ, đem gạo rửa sạch một lần lại lần nữa, cho đến khi gạo tắm nước đến trong suốt, không còn tí tạp chất mới đứng dậy quay về nhà gỗ nhỏ.

(*Aki: Cái gạo này đi thật rồi!*)

Có chút bất lực nhắm mắt lại, Hàn phân vân không biết có nên hay không đi nhắc nhở Vân, gạo quá nhiều, còn vo gạo thì hai lần là đủ rồi. Hắn tuy không hiểu trù nghệ, nhưng khi người không để ý, thường trốn vào phòng bếp ăn đồ ngon, khiếu thưởng thức cơ bản vẫn còn, dáng vẻ không giống như Vân, xuất thân quyền thế vương tộc, mười ngón tay tiêu chuẩn không dính dương xuân thủy.

**Dương xuân thủy: chỉ nước tháng ba. Tháng ba mùa xuân thời tiết vẫn còn rất lạnh, nước cũng rất lạnh. Mười ngón không dính dương xuân thủy là chỉ mùa xuân tháng ba không cần phải tự mình giặt quần áo, ý chỉ người có gia cảnh khá giả điều kiện tốt, không phải làm lụng.*

Không đợi hắn phân vân xong, trong nhà gỗ nhỏ đột nhiên truyền đến một tiếng vang rung trời. Sau tiếng vang, một ngọn lửa thật lớn từ cửa xông ra, hùng hực. Từ trong nhà gỗ, một thân ảnh màu trắng như phù vân tiêu sái lao ra, toàn bộ phòng ở đều bắt đầu thiêu đốt, cũng lan sang phòng mới bên cạnh.

Trợn mắt há mồm mà nhìn cảnh trước mắt, cảm giác trôi dạt khắp nơi so ra còn kém khiếp đảm hơn thế này.

“Vân chiếu ảnh!” Phẫn nộ rống to, sắc mặt trắng bệch.

Bạch y thanh niên bình thân xoay người, khắp mặt đều là bụi đen, chỉ có đôi mắt là hắc bạch phân minh. Thân hình y cao ngạo như thanh tùng, vẻ mặt lãnh khốc ngạo mạn, chỉ có đôi mắt sáng không ngừng di động.

Hàn Kinh Hồng không biết mình nên khóc hay nên cười. Ngọn lửa vàng sáng ngời chói mắt, phản chiếu lên thân hình cao gầy, càng giống như tiên — điều kiện tiên quyết chính là bối cảnh hoàn toàn không hợp.

Trong không khí có mùi hỏa dược làm xông vào mũi.

“Giao toàn bộ Phích lịch đạn còn lại ra đây!”

Vân Chiếu Ảnh cắn môi dưới, suy nghĩ. Y tự biết đuối lý, do dự nửa ngày vẫn lấy ra ba bốn viên đạn phủ đầy bùn.

Hàn không nói hai lời, trực tiếp ném vào trong hồ.

Vân nhìn hắn một lát, đột nhiên nói: “Người đang lo lắng cho ta sao?”

“Ta sợ người liên lụy tới ta! Chỉ là đốt lửa thôi, lại đem cả Phích Lịch đạn ra dùng!” Hàn Kinh Hồng cảm thấy thật mệt, không biết có phải do cả kinh khiến thương thế nặng thêm không.

“Bởi vì đốt lửa cũng thế mà.” Vân ngờ ngác một lát, bổ sung nói. “Bình thường đều do Hàn đốt lửa...”

Thật thế sao? Hàn Kinh Hồng cố gắng hồi tưởng, hình như đúng thế... Vì sao lại như vậy? Hắn lại cố gắng nhớ lại, rốt cuộc mơ hồ nghĩ ra, dường như lần đầu thấy Vân đốt lửa tắt rất nhanh, đang bụng đói, liền đoạt lấy việc đốt lửa... Sau đó thành thói quen, Vân quả nhiên chưa từng đốt qua — trừ phi đốt phòng người khác lúc nguyệt hắc phong cao.

“Ta là bảo mẫu của người sao?” Hàn đảo mắt, lại tự hỏi. Nhìn cái phòng nhỏ, hắn tiếp tục thở dài — có lẽ bọn họ nên trốn đi trước khi Hư Dạ Phạm trở về! Ma tiêu chưa chắc quý trọng phòng này, nhưng chưa chắc đã cho phép Vân vì lí do không đốt nổi lửa mà đốt nó...

Nhà gỗ nhỏ thực ở trong nơi không lý tưởng, bên cạnh lá núi đá, sau khi đốt phòng xong, lửa thế cũng không thể kéo dài, dần dần tắt. Kinh Hồng Chiếu Ảnh hai người nội lực thâm hậu, một hai bữa không ăn cơm cũng không sao, tới ngày hôm sau, đi vào đám cháy xem xét tình hình tai nạn, nổi lên cái gì cũng cháy sạch biến dạng, gạo tự nhiên cũng thành một khoảng đen sì.

Tìm nửa ngày, vẫn không có thứ gì hữu dụng. Hàn Kinh Hồng không biết than thở tới lần thứ mấy. “Cơm phong ẩm lộ... Cuộc sống cao thượng đến đây.”

May mắn lúc ấy còn có quần áo sạch phơi ở ngoài phòng, hai người không tới nỗi không có quần áo thay. Chưa ăn, Vân đi săn thú, Hàn liền tự chế cái cần câu, lột vỏ cây làm dây câu, ở bên hồ câu cá. Lần này hắn không dám cho Vân xuống bếp nữa, tự tay nấu nướng, tuy rằng thiếu gia vị, không khỏi có chút nhạt, nhưng cuộc sống tuyệt cốc sơn cư, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Vân cũng không oán giận, có gì ăn nấy.

Vài ngày sau, Vân đột nhiên trở về, kéo Hàn cùng đi. Hàn mặc dù không biết chuyện gì, nhưng nhìn Vân vẻ mặt dù hồ hững, nhưng trong mắt lại có chút hưng phấn, liền cùng y đi. Đi đến một góc rừng có cây đại thụ ba người ôm hết gốc, Vân vận khí, đưa Hàn lên cây.

“Đây là nhà gỗ ta làm, kế tiếp chúng ta sẽ ở trong đây, được không?”

“À...” Hàn trầm ngâm, không biết nên đánh giá ‘nhà gỗ’ ‘tứ phía gió lùa, tuyệt không thể tả’ này như thế nào.

Trên cây hợp lại vài tấm ván gỗ, mặt trên lại trải ra một tầng cành cây nhỏ vụn, cuối cùng trải ra một tầng cây cỏ, đây là nhà gỗ mà Vân nói sao... Cùng ngoài trời có gì khác nhau? Cả mái che cũng không có.

Vân nhìn ra vẻ mặt quái dị của Hàn, hưng phấn trong mắt dần chuyển sang không vui. Dùng bộ ‘Dù sao người ở đây cho ta’ bước đi. Y khinh công cao minh, vài giây liền không thấy đâu, lưu lại Hàn Kinh Hồng một mình cười khổ. Hắn bây giờ không thể dùng chân khí, tả hữu không có chuyện gì, đơn giản liền nằm ở ‘nhà gỗ’, lúc này mới phát giác, cây cỏ đệm ở đây vừa dày lại vừa nhiều, lại là cỏ khô, không có chút hơi nước nào. Dù ngủ ngồi cũng thoải mái, so với ngủ trên tảng đá tốt hơn nhiều, càng không cần phải nói tới hàn khí ban đêm...

Chẳng lẽ Vân quan tâm đến vết thương quả mình, mới làm nhà gỗ này sao? Hàn nghĩ đến đến, đột nhiên ngồi dậy trong thụ ốc.

*thụ ốc: phòng trên cây.

Bốn phía vắng vẻ, trừ bỏ tiếng chim, tuyệt không tiếng người.

“Tội gì...” Khẽ thở dài, Hàn nhắm mắt lại. Cây cỏ mềm mại lại như châm sắc cắm lên người, mỗi một tia đều làm hần không chịu nổi. “Ta đã bỏ ngươi đi, sao ngươi còn chưa từ bỏ...”

Ta là một người ích kỷ.

Đã khiến Ma tiêu đưa ngươi đến, là bởi vì, bây giờ người có thể giúp ta cũng chỉ có ngươi, ta chỉ đang lợi dụng ngươi lần nữa. Sau khi mọi chuyện chấm dứt, ta nhất định sẽ tìm ra một cái cớ hoàn mỹ, một lần nữa vứt bỏ ngươi!

Cho nên ta không muốn ngươi lại hoàn toàn tin tưởng ta.

Ngươi vì sao luôn không nhận ra, luôn ở cùng ta, khiến ta không ngừng suy nghĩ?

Một mình nằm trên tảng đá lớn, mắt mở to, thanh phong minh nguyệt, ngày tốt cảnh đẹp, dưới thân là tảng đá cứng ngắc. Vân nhú mày, vận khinh công pháp môn, thể xác và tinh thần đều yên tĩnh, khiến kinh mạch lưu chuyển, cương khí quanh thân khuếch tán ra.

Nếu lúc này có người nhìn thấy, chắc chắn kinh hãi, nghĩ rằng tiên nhân hạ phàm, bởi vì thân hình Vân đang từ từ từ trên mặt đá bay lên, hư huyền trên không. Nhưng người trong võ lâm lại biết, đây là Phật Ngọa Liên Thai, xuất hiện khi Bồ Đề Minh Kính đạt tới tầng cao nhất. Lúc này, chân khí phóng ra có thể nâng người, công lực càng thâm hậu, cách mặt đất càng cao, cảnh giới chiêu thức Phù Vân Phiêu Bình nổi danh của Vân lại tăng thêm.

Đem cảm xúc bản thân nhập vào vạn vật tự nhiên, nghe âm thanh gió thổi qua ngọn cây, âm thanh cá bơi trong hồ, âm thanh chim chóc trong tổ, thanh âm rất nhỏ khi hoa cỏ đâm chồi nảy lộc. Thể xác và tinh thần vô hạn duyên thân, cùng tự nhiên, thế gian giống như hòa thành một...

“Vân.”

Thanh âm mang chút kinh hoàng làm cho chân khí của Vân bị kiềm hãm, người đột ngột hạ xuống, ngã đúng vào hai tay đang chờ đợi của thanh niên. Thanh niên tuy có chuẩn bị, nhưng trọng thương chưa lành, kết quả ôm Vân, hai người cùng ngã trên mặt đất.

Hơn nửa ngày không nói ra lời, Vân vừa định nói, lại bị Hàn ôm chặt.

Hắn nửa ngày không thấy Vân, lo lắng nhảy xuống cây tìm người, lại nhìn thấy Phật Ngọa Liên Thai của Vân, biết rõ là khinh công thể hiện đến cao nhất, nhưng về mặt Vân an tường, tựa hồ lúc nào cũng sẽ đắc đạo thành tiên rời xa mình.

Nghĩ muốn buông tay, nhưng thiên tính ích kỷ còn mạnh hơn cả lý trí.

Hai người ôm chặt, tựa như chìm trong nước ôm lấy cây gỗ cuối cùng. Tiếng tim đập thành thịch không biết của ai, có điều, dù là của ai, thì đều không theo quỹ đạo, cứ thế nhảy loạn.

Người ôm trong lòng là thật, không phải ảo giác. Rốt cuộc chuyện này cũng được khẳng định, Vân dùng sức vòng tay ôm chặt.

Rõ ràng là người khiến mình tồn tại, nhưng cũng là người duy nhất luôn đi theo mình bất chấp sống chết. Biết rõ sớm muộn gì cũng có này, sau khi Vân phát hiện sự thật, sẽ bị bỏ rơi, vì sao tay lại không thể buông lỏng?

Đã quên là do ai khởi đầu, hay là do cả hai người đi!

Hôn sâu đến nhiệt tình, ôm chặt đến thống khổ, hận không thể đem đối phương dung nhập vào xương thịt của chính mình, găm nhăm từng đoạn trên thân thể đối phương vào trong. Như hai con thú dây dưa.

Khi quần áo bị giải khai, Vân vẫn cố từ chối: “Giữa ban ngày ban mặt...”

“Nếu không, ngươi muốn chỗ nào chứ? Phòng gỗ trên cây?” Tay Hàn luồn vào trong áo Vân, tại đầu vú trên ngực bấm một cái. “Ngươi xác định là nó chịu được?”

Vân thở dốc, thanh âm có chút run rẩy: “Ta... Ngươi thật không giống người bệnh.”

“Ha ha...”

Lúc này, không còn tiếng nói chuyện.

Chim nhỏ bị đánh thức tò mò mở to mắt, nhìn xuống hai người tứ chi mãnh liệt luật động.

Tiếng thở dốc, tiếng khóc nức nở, âm thanh bị kìm nén cùng tiếng thét chói tai đứt quãng.

Người áo trắng mở lớn mắt, hay tay ở trên lưng người kia mà cào. Đồng tử như hắc ngọc lưu ly trong suốt,

phản chiếu thiên địa vạn vật.

Chim chóc vỗ cánh, một lần nữa tìm kiếm nơi chốn yên vui.

15. Chương 11

Editor: Ngốc Aki.

Đang lúc ngâm mình trong hồ để thanh tẩy, Vân Chiêu Ảnh đột nhiên nói: “Ta muốn làm phù kiều.”

*Phù kiều: cầu nổi.

Bởi vì đang bị thương nên chỉ có thể ngồi bên hồ xem mỹ nhân tắm, Hàn nghiêng đầu: “Vì sao?”

“Không vì sao cả!” Vân công tử không nói lời nào, tiếp tục ngâm. Một lát sau, nhô đầu lên. “Chúng ta so xem ai làm cái tốt hơn.”

Xem ra việc nấu cơm cùng dựng nhà đã đã kích lòng tự tin của Vân, Hàn Kinh Hồng chỉ cười không nói, có chút hối hận trước kia khi muốn thử, vì cái gì lại không nghĩ tới sự vụ này — mặc dù có chút không tinh thần thượng võ, nhưng cảm giác thắng lợi thật tốt đẹp.

“Ta là người bị thương, lấy đâu ra sức chẻ củi xây cầu, Vân, người đang nhân lúc cháy nhà hôi của đó.”

“Tối qua sao không thấy người nói mình là người bệnh...” Vân thấp giọng, nhớ tới việc đêm qua, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, nước lạnh như băng quanh thân cũng ngày càng nóng, dường như tay của Hàn vẫn ở trên người y như tối qua.

Thấy mình càng có phản ứng mất mặt, Vân Chiêu Ảnh đột ngột đứng lên, Hàn không kịp phản ứng, chỉ thấy quần áo y bay lên, hồng phi yếu yếu. (*như hồng nhạn vút bay.*)

Bỏ lỡ mất thời khắc động lòng người nhất khi mỹ nhân tắm xong, Hàn thở dài.

“Tự nhiên khinh công giỏi thế để làm gì...”

Vân là người nói được thì làm được. Hai ngày sau, trên hồ quả nhiên có một phù kiều.

Năng lực của Vân thì rất nhiều, nhưng tuyệt đối không có thủ công. Chất liệu bất đồng, những tấm ván gỗ

lớn nhỏ không đồng đều cùng một chỗ... Ừm... Thật đúng là... Phong cách cổ xưa đáng yêu...

Từ mà Hàn Kinh Hồng vắt óc suy nghĩ nửa ngày mới ra khiến Vân cười tươi như hoa, đồng thời hung hắc đá một cước, đá Hàn xuống nước.

Hàn đã quên, Vân ghét nhất người khác lừa y... Tuy rằng sau khi từ hồ leo lên, quả thật là được thưởng thức mỹ nhân nhiều hơn.

Trong núi bao lâu, mùa đông hay hạ cũng chẳng biết. Chính là nhân thấy tồn tại trên trần thế, sẽ không vì hai người không ở đó mà mất đi.

Khi thương thế chuyển biến tốt đẹp, áp lực xuất cốc cũng gần kề trước mắt.

Bọn họ rốt cuộc cũng không mãi người trong núi.

Vân cứ trầm mặc đắm chiêu suy nghĩ, Hàn cũng không phải không hiểu. Đôi khi, chính hắn cũng không rõ, mình rốt cuộc đang theo đuổi cái gì, muốn cái gì.

Sự nhận thức của sư phụ? Sự nhận thức của phụ thân? Vị trí Nhật Quân? Muốn những người từng xem thường hắn phải kính trọng?

Hắn muốn rất nhiều, nhưng lại dường như chẳng muốn gì.

Phật dạy: “Thế nhân có bát khổ: sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tăng hội khổ, ngũ ấm thịnh khổ. “

**Bát khổ: Khổ khi sinh, khi già, khi bệnh, khi chết, khi yêu mà phải chia ly, khi cầu mà không được, khi oan gia đùng độ, về ngũ ấm hưng thịnh: sắc, thọ, tưởng, hành, thức. Cái này là Phật Lý, tớ cũng chả hiểu.*

Biết rõ cầu không được là khổ, nhưng càng khổ lại chẳng biết sao vãn cầu.

Đáy lòng như thú vật tham lam, không biết lúc nào sẽ nuốt hết tất cả. Một ngày nào đó, cũng sẽ đem tính mạng của hắn nuốt lấy.

Hắn nói với Vân, nên giải quyết những chuyện phải đối mặt.

Vân không nói gì.

Ngày hôm sau, hai người xuất cốc.

Lại bước vào giang hồ, đã thấy một mảnh huyết vũ tinh phong. Vì chuyện của Hàn Kinh Hồng, Thần Tiên phủ và Vô Danh giáo lại đầu đầu. Vân Chiêu Ảnh tuy không phải người Thần Tiên phủ, nhưng vẫn xuất thân triều đình, cho nên, y không hỏi Hàn Kinh Hồng chuyện gì.

Trên đường ngẫu nhiên gặp phải người quen cũ, nhìn thấy Hàn Kinh Hồng như nhìn thấy quý. Giải thích xong, biết được sự thật, tin Hàn Kinh Hồng chưa chết lập tức lan truyền khắp trà lâu tửu quán, truyền tới các góc trong võ lâm.

Khi tin tức tới Thù Hồng sơn trang, một nữ tử mặc tố y cười nhạt, tháo xuống hiếu hoa trên tóc.

*hiếu hoa: hoa tang.

Vô kinh vô hỉ, vô bi vô thống.

(Không kinh ngạc, không vui mừng, không đau khổ, không buồn bã.)

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Hàn Kinh Hồng không chết, chuyện thứ nhất hẳn là phải quay về sơn trang, thế nhưng, Hàn Kinh Hồng lại đi cùng Vân Chiêu Ảnh.

Đường đến Điểm Thương.

Vô số lời đồn đại trên võ lâm truyền đi.

“Người đã đến rồi.” Người tóc bạc vẫn kiêu căng như cũ, quay lưng về phía đồ đệ.

“Sư tôn gọi gấp, có gì phân phó?”

“Đây là cơ hội, qua lần này, nguyên khí Vô Danh giáo đại thương, nhất định sẽ đổi lại tân huyết, và người, rốt cuộc có thể lên làm Nhật Quân.”

“Ý sư tôn là...”

“Cơ hội để người biểu hiện — ngăn cản đại hội trùng ác diễn ra.”

Hàn Kinh Hồng lắng lắng nghe người tóc bạc phân tích.

“Lúc trước tổng đàn cử Độc Cô Ly Trần xuôi nam tiêu diệt Huyết Dục Môn, không ngờ nửa đường xuất hiện huynh muội Nhĩ Á Tráp, tiếp quản luôn thế lực của Huyết Dục Môn, khiến bản giáo thất bại trong gang tấc, chưa thể thành công. Hiện giờ, vì sư đã thấy người đàm đạo với huynh muội Nhĩ Á Tráp, chỉ cần chúng ta có thể bảo đảm an toàn cho họ, bọn họ nguyện quy nhập Vô Danh giáo.”

— Cho nên, trùng ác đại hội vào trùng dương (9/9), tuyệt đối không thể thành công.

Huyết Dục Môn tuy gây họa lớn, nhưng đầu sỏ đã chết, chỉ cần người kế nhiệm có thể đem mọi người đi theo chính đạo, vì lợi ích của chính đạo, còn hơn là vì tiêu diệt địch nhân mà hy sinh bao sinh mệnh.

Cái gọi là chính tà chi niệm, có khi yếu ớt tới nỗi không chịu nổi một kích.

Tên gọi không quan trọng, kết quả mới là trọng yếu... Là như thế này.

“Con hiểu rồi.” Hàn Kinh Hồng ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt thần túy dưới ánh trăng có chút mê ly. “Sư phụ muốn Hàn trọng thương Tùng Thạch đạo trưởng?”

“Việc này Thần Tiên phủ cũng nhúng tay, mượn cơ hội đả kích bản giáo. Chỉ trọng thương Tùng Thạch đạo trưởng không thể ngăn cản lời mời dự họp. Vì đại cục, phải...” Người tóc bạc thản nhiên nói: “Giết hẳn.”

Phía sau lác lác một tiếng vang nhỏ, Hàn cùng người tóc bạc cùng biến sắc.

Thanh niên ở trên núi ra sức chạy, gã biết mình vừa nghe được chuyện không nên — Hàn Kinh Hồng nổi danh thiên hạ, lại muốn vì Huyết Dục Môn mà giết Tùng Thạch đạo trưởng.

Đó là một ác mộng. Hàm răng của thanh niên đập vào nhau, hắn hối hận chính mình sao nửa đêm nửa hôm vì Dạ Đàm hương mà lên núi.

Việc này phải nói cho mọi người biết, để mọi người đề phòng.

Sơn đạo đen tối, cao thấp không rõ, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy ngọn đèn dầu của sơn trang. Thanh niên hồng hộc, ngực như muốn vỡ ra, có cả vui mừng... Nhanh nhanh, đi vào là có thể.

Gió lặng, người dừng.

Gã nhìn thấy Hàn Kinh Hồng cùng người tóc bạc ở trước mặt mình.

Gã nghe người tóc bạc kia nói: Nhớ việc Hàn Tín hỏi đường giết tiều phu, đừng vì việc nhỏ mà hỏng việc lớn.

Gã nhìn thấy Hàn Kinh Hồng gật đầu, nói: Hàn đã biết, sư phụ có thể đi trước!

Gã nhìn người tóc bạc rời đi, Hàn Kiếm trong tay Hàn Kinh Hồng chậm rãi rút ra khỏi vỏ.

Ngồi xổm bên dòng suối, chậm rãi bắt tay vào tẩy rửa vết máu, xem tơ máu từng luồng từng luồng tiến vào trong nước suối, Hàn Kinh Hồng không khỏi cười khổ, giơ lên tay kia, nhìn nước suối chảy qua bàn tay tái nhợt. Bọt nước dưới ánh trăng, đen tối đục ngầu.

Muốn rửa cái gì nữa? Còn cần rửa sao? Từ lúc giết người kia, còn có máu ai có thể khiến hấn càng thêm bẩn?

“Hàn.”

Sau lưng khẽ gọi, Hàn không quay đầu lại, nhìn thân ảnh Vân dần dần hiện ra trên mặt suối.

Lại có một người khác mình tới hoàn toàn như thế! Bao nhiêu lần, oán Vân vì sao không rời xa mình. Nhưng lúc này...

Hàn đột nhiên đứng dậy, ôm chặt Vân, như muốn dung nhập Vân vào cơ thể mình, nghe tim y đập, ngửi mùi cỏ xanh thơm mát trên người y, vùi đầu vào cổ Vân.

Chỉ cần Vân không phát hiện, chỉ cần Vân còn bầu bạn ta, vậy cũng tốt...

Vô luận một người ti tiện tới mức nào, vẫn luôn khẩn cầu được cứu rỗi.

Vân cái gì cũng không hỏi, vòng tay, ôm lấy linh hồn điên cuồng mà nát vụn này, trong lòng bất lực.

Chỉ cần buông tay, linh hồn này sẽ hoàn toàn vỡ vụn... Nhưng mà, không buông tay, bản thân mình còn có thể chịu thương tổn bao nhiêu lần? Trầm mặc, suối vẫn chảy.

Việc đời căn bản không phân biệt, luôn có thiện ác hỗn tạp. Vì đại cục, có khi người tốt phải biến mất, ác nhân tiếp tục sống sót. Chỉ sản kết quả là thiện ác có báo, cái gì cũng có thể. Đây là quan niệm mà Hàn tiếp thu từ khi còn nhỏ. Hắn cũng không biết có cái gì không đúng, cũng không biết là mình làm sai. Nhưng hắn biết, thế nhân chắc chắn không tiếp nhận quan niệm này. Cho nên, hắn vẫn không hy vọng Vân biết...

Rõ ràng hắn đã lưu lại Vân dưới chân núi, tại sao lại xuất hiện trong phòng ngủ của Tùng Thạch đạo trưởng? Thấy ánh mắt kinh hoàng của Vân đang nhìn mình, Hàn ngậy dại, kiểm trên tay lại như có ý thức, đâm vào ngực của Tùng Thạch đạo trưởng.

Máu kia phun ra, Hàn Kinh Hồng nở nụ cười.

Giống như bình thường, tươi cười, sáng ngời, chói mắt.

Lão thiên gia, ngài đúng là rất chán ghét ta, muốn ruồng bỏ ta...

Máu cũng bắn lên khuôn mặt kinh hãi của Vân. Y nhìn Hàn Kinh Hồng rút lại kiếm, sau đó một chữ cũng không nói, xoay người rời đi.

Màn kia đối với y là đả kích quá lớn. Hàn Kinh Hồng tiếp tục cười khanh khách, cười đến nỗi không cử động nổi.

Nếu hắn không cười, nếu hắn dùng vẻ mặt chân thành biểu đạt hối hận với Vân, Vân sẽ lại tha thứ cho Hàn, giống như trong quá khứ. Y sẽ làm bộ như thể chuyện kia là do y hoa mắt, hoặc là đang nằm mộng...

Nhưng mà, Hàn nở nụ cười.

Y đã không còn cách nào tiếp tục chống đỡ.

Ở cạnh Vân, thấy khuôn mặt kia thanh nhã cao thượng, chính là chứng cứ phạm tội của hắn.

Người giống như hắn, sao có tư cách tìm được hạnh phúc?

Hắn cùng với y, là người của hai thế giới...

Trùng ác đại hội cũng không nhàn rỗi gì — có lẽ đã hóa bị phần thành sức mạnh, vẫn khai mở như thường. Nhưng rốt cuộc có thể thành công hay không, Hàn Kinh Hồng không còn quan tâm.

Việc sư phụ giao, còn có lời nói văng vẳng bên tai, một mình hắn mờ mịt tới Điểm Thương, tùy tiện chọn đường, rồi cứ thế đi tiếp.

Cũng không biết đi bao lâu, mang máng thấy bầu trời tối lại sáng, cảm thấy thật mệt mỏi, tùy tiện ngồi xuống ven đường, nằm trên mặt đất.

Biết rõ sớm muộn gì cũng có ngày này, giấy vĩnh viễn không bọc được lửa. Trường hợp Vân rời đi sau khi nhìn thấy vẻ mặt thật của hắn, hắn đã nghĩ bao lần, đoán ngàn vạn khả năng. Vì sao lúc này vẫn khó chịu như thế?

Mất hết can đảm sao? Cũng không phải.

Chỉ là biết rằng, lần này Vân sẽ không bao giờ... quay đầu lần nữa...

Nghĩ đến Vân nhăn mày giật dữ, lại cười, chuyện cũ cứ thế quần lấy tâm, từng đợt từng đợt co rút đau đớn, giống như bị xé rách.

Khi mới gặp, Vân có thần sắc lãnh đạm lại quật cường, ánh mắt kiêu ngạo mà tịch mịch.

“Người tên Vân Chiêu Ảnh! Thật thú vị, ta tên Hàn Kinh Hồng, tên đôi ta hợp lại, không phải là Kinh Hồng Chiêu Ảnh sao? Xem ra, chúng ta nhất định là bạn tốt!”

Nghe được mấy lời này, có chút lúng túng, Vân cao ngạo hất cằm, lại không biết, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng mà tịch mịch như hàn tuyết của y, sau khi Hàn nói xong, từng ánh lên nụ cười thấp thoáng.

Cô phương nhất thế, cung đoạn hữu tình sâu. Hàn khi đó đã biết, đời này của Vân, không thể rời những lời này.

*cô phương nhất thế, cung đoạn hữu tình sâu: Một đời cô đơn, có tình cũng đứt đoạn.

Hai người gặp nhau, sao mà may mắn, sao mà bất hạnh.

Người qua đường dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn. Ngẫu nhiên mấy người đi qua, ném cho hắn mấy đồng tiền lẻ. Nằm ở ven đường là thành khát cái sao? Nhìn mấy đồng tiền ném vào tay, Hàn vô thức nhặt lên, cảm giác trên đồng tiền còn dư hơi ấm, bất giác cười nhạo.

Thất hồn lạc phách như vậy, còn là truyền nhân của Nhật Quân sao? Sư phụ mà thấy, không biết sẽ có biểu tình gì.

Thân thể mệt mỏi, thần trí thanh tỉnh. Hàn Kinh Hồng tự nhìn lại, đồng thời, cũng không thay đổi ý định, chỉ cảm thấy cảm giác bản thân sa đọa, bị mọi người xem thường thật tốt.

Hắn ở trong mộng, thấy tuyệt cốc. Vân chặt từng khúc từng khúc gỗ xây thành thụ ốc. Dưới cây cỏ sum

xuê, ít nhất ba ngày mới có thể khô héo, hắn thấy Vân đem cây cỏ đặt lên đá phơi nắng dưới ánh mặt trời chói chanh, rồi lại chiết nhánh cây.

Hết thấy cảnh này, hắn rõ ràng chưa thấy qua, lại dường như đã thấy rõ, chính là Vân đem cây cỏ đưa lên, tạo thành thụ ốc, hơi hơi nhả mây, đến cuối cùng trải từng tầng từng tầng ra, chạy về bên hồ kéo mình đi...

Chỗ mềm yếu nhất trong lòng bị đánh trúng, hắn quay đầu mỉm cười, nhưng lại chứng khiến mái tóc bạc phơ của sư phụ: “Người ăn xong Địa mạch tử chi lại không chết, thật là việc lạ, song nếu tiếp tục, người không chết cũng thành phế nhân... Người có Địa mạch tử chi làm nguồn, lại là người có tư chất luyện võ, lão phu nhận người làm đồ đệ, cứu người một mạng... Lão phu dù nhận người làm đồ đệ, nhưng cũng không phải vô duyên vô cớ... Người phải đáp ứng ta một chuyện... Ta sẽ đem người tới Vô Danh giáo, để cử người là truyền nhân Nhật Quân, người nhất định phải có được vị trí Nhật Quân, bù lại tiếc nuối suốt đời của ta!”

Tiểu hài tử năm sáu tuổi kinh hoàng chạy khỏi lão nhân tóc bạc, lại được một thanh kiếm nghênh đón.

“Ta cũng không muốn giết con.” Người nọ tươi cười, thanh âm ôn nhu.

“Thật ư?” Hắn kinh ngạc nhìn nụ cười của người nọ, như thanh trường kiếm kia sáng người chói mắt.

“Nhưng mà... nếu con không chết, những gì ta có sẽ biến mất. Hắn sẽ ruồng bỏ ta, không cần ta.”

“Cũng đúng...” Trường kiếm đặt trên cổ hắn, hắn chỉ cảm thấy hoảng hốt, hết thấy đều không phải sự thật.

“Ai bảo người đuổi theo ta đến đây? Nếu người không đuổi theo ta thì tốt rồi, ta cũng không muốn tự tay giết người. Kỳ thật người ở trong sơn trang gặp phải chuyện gì cũng không liên quan tới ta, bởi vì ta chán ghét người, chán ghét dòng máu đệ tiện ghê tởm chảy trong người!”

“... Con biết.”

“Cho nên, vì ta, người chết đi! Hài tử.”

“Mặc kệ trong tình huống nào, người đều phải hảo hảo bảo trọng tính mạng của mình, không được khinh suất. Dù là trao đổi tính mạng của ngàn vạn người, cũng phải sống sót.” Lời người tóc bạc hiện lên trong tâm đứa nhỏ.

Thực xin lỗi, mẫu thân, tuy rằng lời người nói cũng thực có lý, nhưng đã quá muộn, con đã nghe lời sư phụ rồi.

Cặp mắt quỳnh rữ, câu hồn, lúc nào cũng lấp lánh sóng xuân của nữ tử kia hiện lên vẻ khiếp sợ, không thể

tin nổi, đã không thể còn câu hồn kẻ nào.

Đứa nhỏ kinh ngạc nhìn máu trong tay, xoa xoa đôi mắt mẩu thân, muốn nàng nhắm mắt.

Nhưng mắt nữ tử không nhắm được, máu vương trên mặt.

Mẩu thân, yên tâm đi! Bắt đầu từ bây giờ, người vĩnh viễn là hoàn mỹ. Cuộc đời của người sẽ không còn vết nhơ nào nữa.

Đứa nhỏ si ngốc nở nụ cười, ngã vào lòng mẩu thân, ôm chặt thân thể dần lạnh như băng của nàng.

Thật ấm áp...

“Tiểu ca, tiểu ca, người có khỏe không?” Lay động, Hàn Kinh Hồng mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, bên cạnh có một nông phụ ăn mặc như lão phụ, trên tay mang một giỏ trúc, khuôn mặt phúc hậu, đang dùng ánh mắt thương tiếc nhìn hắn. “Trông người ăn mặc giống người tốt, sao ngủ ở đây, không lẽ gặp phải thổ phỉ?”

Thổ phỉ? Hàn có chút không hiểu cúi đầu, phát hiện trên áo mình dính không ít vết máu. Ngón tay vỗ vào vết máu, nhất thời có chút phân vân không rõ là thật hay giả, trong mộng hay đã tỉnh. Một hồi lâu mới nhớ tới, là máu của Tùng Thạch đạo trưởng hôm qua.

Lão phụ nhân kia thấy thần sắc hỗn loạn trong mắt hắn, thương tiếc trong mắt càng sâu, nói: “Người hẳn là rất sợ... Có đói bụng không? Nơi này có chút bánh...” Bà mở giỏ trúc, lấy ra xấp bánh rán, đưa cho Hàn.

Theo bản năng đưa tay tiếp nhận, sau đó mới thấy không đúng, giang hồ hiểm ác, làm gì có chuyện được người khác cho đồ dễ thế.

Nhưng nhìn lão nhân gia nheo mắt mỉm cười, nếp nhăn khóe mắt thành hoa, con ngươi đã gần đục, lộ ra thương tiếc ôn nhu, không nhẫn tâm muốn hủy. Không tự chủ được, cầm bánh mà cắn.

Lão nhân gia cười thật vui, thấy hắn cắn vài miếng, hỏi: “Có khát không, uống chút nước!” Lại lấy từ trong giỏ trúc một bình nhỏ.

Hàn ăn hai cái, tinh thần khẽ động, giữ vững thần trí mỉm cười, lại tươi cười sáng ngời chói mắt như ngày xưa. Hắn vươn tay, nhận lấy bình nước.

Ngón tay tiếp xúc ngón tay, một ngân châm từ tay áo lão phụ nhân phóng ra. Hàn đã tin lão nhân gia kia, nguyên vốn khó lòng phòng bị, nhưng bánh rán trong tay hắn thoáng hạ xuống, tựa hồ sớm đoán trước, toàn bộ ngân châm cắm trên bánh rán.

Hai người cầm tay, lão phụ nhân đau đến biến sắc, Hàn mím cười thở dài, ánh mắt xa xăm.

“Hàn Kinh Hồng, người quả nhiên thiết thạch tâm tràng!” Lão phụ nhân nghĩ không ra mình đã làm gì sai, hẳn rõ ràng đã ăn bánh rán mình, tìn mình, vì sao còn có thể phòng bị.

* thiết thạch tâm tràng: ý chí sắt đá.

“Bởi vì ta rất mệt... Nếu phu nhân hạ thủ trước, ta có thể thật sự thần trí không rõ trúng ám toán. Vô Trần đại khái dẫn dò nhóm phu nhân, ta khá miễn cảm với ác ý! Song... Nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề, phu nhân thua ở khoản quá thận trọng.” Chân khí trên tay gia tăng, hoàn toàn chế trụ lão phụ nhân, ánh mắt Hàn Kinh Hồng trên người bà, đảo không ngừng. “Phu nhân hẳn là một trong Thất Sắc Văn Nghê của Thần Tiên phủ?”

*Nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề: nói người cũng như ngựa, sẽ vẫn có thể bị té ngã, ý nói làm người không ai là không sai lầm.

“Hừ! Thì sao nào, danh hào của cô nương đây sẽ không nói với loại tiểu nhân đê tiện vô sỉ ghê tởm như người nghe.” lão phụ nhân trong lòng biết Hàn Kinh Hồng tâm ngoan thủ lạt (*lòng dạ độc ác*), lần này rơi vào trong tay hẳn, tuyệt không thể sống, cảm thấy tuyệt vọng, một miệng phun đầy thóa mạ lên mặt Hàn.

Hàn chậm rãi dùng tay lau đi nước miếng trên mặt, khuôn mặt không có lấy một chút biến hóa. Đột nhiên buông tay ra.”Phu nhân đi đi!”

“A?” Lão phụ nhân không nghĩ tới tìm được đường sống trong chỗ chết, cứ kinh ngạc đứng, không có phản ứng.

“Bảo phu nhân đi thì cứ đi, còn không đi!” Nhú mày, hẳn nhìn lên không trung, ánh mặt trời mãnh liệt khiến đôi mắt hổ phách nho lại. “Trở về nói với Vô Trần, không cần phiền phức thế, nếu nàng muốn gặp ta, trực tiếp tới tìm ta.”

Lão phụ nhân trước khi rời đi còn liếc hẳn một cái, trường thân ngọc lập (*đại ý muốn miêu tả một dáng người cao lớn đứng thẳng*), một mình dưới tàng cây, tuy là một thân màu trầm, vẫn đem lại cho người ta cảm giác quang minh, nhưng đôi mắt thoát nhìn tràn đầy ánh sáng, lại tràn ngập bóng tối cùng tuyệt vọng, mâu thuẫn cùng điên cuồng.

Nàng đột nhiên hiểu được, quận chúa tiên tư ngọc chất, tại sao với người này không thể buông tay.

Một người như vậy, cho dù hẳn ích kỷ ti tiện thế nào, cũng khiến người ta không khỏi thương tiếc.

Hàn Kinh Hồng vì thế gặp lại Oánh Vô Trần. Tốc độ của nàng nhanh hơn so với hắc nhĩ. N

Nàng một thân bạch y, vắn cao ngạo tịch tịch, không nhiễm bụi trần. Giống hoa mai!

Dịch ngoại đoạn kiều biên, tịch tịch vô chủ khai, dĩ thị hoàng hôn độc tự sầu, canh trứ phong hòa vũ.

Vô ý khổ tranh xuân, nhất nhâm quần phương đồ. Linh lạc thành nê triển vi trần, chích hữu hương như cố. (*)

Lần đầu tiên Hàn cảm giác tội lỗi của chính mình.

Không thể oán hận Vô Trần tính kế hắc, khiến hắc trọng thương. Kỳ thật, hết thảy đều do hắc sai. Nàng vốn băng thanh cao khiết, là hắc kéo nàng xuống hồng trần, làm thị phi động đến nàng. Cũng trách không được nàng.

Vô ý khổ tranh xuân... Chỉ hữu hương như cố...

*Phải đâu khổ giành xuân... Vẫn có hương như cũ.

Quận chúa của Tĩnh Nam vương phủ, Đại Đường gia của Thần Tiên phủ. Thật sự không thể hình dung sự tương tự giữa hai thân phận.

Mai phách nguyệt hồn – Nguyệt Hoa quận chúa – Oánh Vô Trần.

*mai phách nguyệt hồn: cốt cách của mai, cái thần của trăng.

(*)

<tbody>

Bốc toán tử – Mai

Bốc toán tử – Hoa mai (Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo)

Dịch ngoại đoạn kiều biên,
Tịch tịch khai vô chủ.
Dĩ thị hoàng hôn độc tự sầu,
Cánh trước phong hoà vũ. Vô ý khổ tranh xuân,
Nhất nhiệm quần phương đồ.
Linh lạc thành nê niên tác trần,
Chỉ hữu hương như cố.

Ngoài trạm bên đầu cầu,
Lặng lẽ nở không chủ.
Trời lúc chiều vàng một gợi buồn,
Lại gặp mưa cùng gió. Phải đâu khổ giành xuân,
Mọi hoa ghen đủ thứ.
Khi rụng thành bùn hoá bụi bay,
Vẫn có hương như cũ.

</tbody>

16. Chương 12

Editor: Ngốc Aki

Âm thanh gió rít, sơn đào ả ả.

Vô Trần một thân bạch y, đứng phía sau là bốn thị nữ y phục rực rỡ, hồng lam xanh tím, trên váy còn thêu mây bầy sắc, quả nhiên là Thất Sắc Vân Nghê.

“Người lại đồng ý một thân mạo hiểm, chưa lợi dụng thế lực của Vô Danh giáo.” Vô Trần mở miệng trước, thần nhiên trong trẻo, như cười như mắng, chính là chào hỏi bình thường, hoàn toàn không giống với vẻ muốn giết người. “Thật không giống người!”

“Nếu không như thế, sao có thể dẫn nàng ra đây.” Hàn Kinh Hồng quan sát kĩ nữ tử như ánh trăng sáng tỏ trước mắt, theo thói quen khóe môi nhếch lên thành nụ cười tươi, quả nhiên không ngoài ý muốn thấy Vô Trần nhú mi, sát ý tỏa ra ngoài.

“Như vậy là nắm chắc sẽ thoát được từ tay ta?” Kiều kỳ cười lạnh. “Vô Danh giáo với người quan trọng như vậy sao? Hay chuyện lần này quan trọng? Vì muốn thu phục Huyết Dục Môn, vị trí Nhật Quân đều bỏ đi không thương tiếc?”

“Trình độ khiêu khích loại này, không hợp với nàng đâu...” Hàn Kinh Hồng ca thán, ánh mắt mơ màng nhìn trời.

“Nhiều lời vô ích, ra tay thật đi!” Vô Trần chậm rãi rút kiếm ra khỏi vỏ.

Bảo kiếm rời vỏ, phía chân trời âm ú nhá lên tia chớp, một trận sấm rung chớp giạt, chiếu sáng thiên địa vạn vật.

Lúc trước vỏ bọc che mắt, chưa nhìn thấy nhiều, bây giờ một thân kiếm cổ xưa hiển hiện trước mắt Hàn Kinh Hồng, vết nứt trên thân kiếm giống như sóng lượn, thoát nhìn hoàn toàn không sắc bén, nhưng kiếm vừa rút ra, sát khí oán khí tích tụ từ Xuân Thu (*ý chỉ đã từ rất lâu*) liền phát ra mãnh liệt, không có hướng công nhất định, căn bản không thể khống chế thanh tuyệt thể thần kiếm này.

Một trong tứ đại danh kiếm, Mạc Tà.

Kiếm này vốn là thần khí, chân khí Vô Trần bức lên, kiếm quang phóng xa ba trượng, gió lạnh thấu xương, ngay cả không khí cũng như bị cắt nhỏ, khiến không người nào có thể hô hấp. Hàn Kinh Hồng không khỏi khen ngợi: “Hảo kiếm!”

Kiếm khí mạnh hay yếu nhìn là biết ngay, trong lòng biết chắc mình tuyệt không thể ngăn cản kỳ kiếm này, nhưng trong lòng cũng không kinh sợ, từ từ rút ra Hàn kiếm.

Thần kiếm Mạc Tà chậm rãi dựng thẳng lên, theo kiếm quyết, chỉ về hướng Hàn Kinh Hồng, sát khí dày đặc như ngưng tụ xung quanh. Bình thường nữ tử học kiếm, vì sức yếu hơn, nên thường chọn kiếm nhẹ nhàng, lấy nhanh chế mạnh. Nhưng kiếm quyết của Vô Trần vừa rút ra, đã thấy có điều khác thường, kiếm chưa ra mà ý tới trước, chân khí trên thân kiếm rất lớn, di chuyển nặng và mạnh, ngăn chặn hết thấy biến hóa nhẹ nhất. Một khi Hàn bị buộc phải giao phong chính diện, với thuận lợi binh khí Mạc Tà, thắng bại đã rõ.

Nàng là Đại Đường gia của Thần Tiên phủ, nàng là người đứng sau bày kế sách, quyết định chiến thắng của binh sĩ ngàn dặm ngoài kia!

Vì cầm chân Vô Trần, Hàn Kinh Hồng tận lực phân tán thực lực của Vô Danh giáo. Hắn biết giờ phút này sẽ không có người tới giúp hắn. Sống chết trước mắt, nhưng nhìn sát ý dày đặc trong mắt Vô Trần, hắn lại nở nụ cười.

Vô Trần, không cần biết ngày sau nàng còn nhớ ta hay không, giờ khắc này đây, trong lòng nàng chỉ có thể nhớ một mình ta.

Ta sẽ khiến nàng nhớ kỹ ta.

Nàng, là bằng chứng rằng ta đã tồn tại.

Kiếm rút ra, kiếm khí còn nhanh hơn tia chớp trên bầu trời, cắt qua tầng mây dày đặc. Hàn Kinh Hồng cũng không đỡ, hơi hơi nghiêng người, chỉ lui ba bước, Hàn kiếm cùng bao kiếm cong thành độ cung duyên dáng, nhẹ như hồng nhạn, theo kiếm quang lao tới, hướng từ phía sau Vô Trần. Vô Trần chuyển kiếm đi, uyển chuyển như rồng, thân hình cũng chuyển về phía sau, nhất mạch không chậm trễ, kiếm phong lại bức Hàn Kinh Hồng.

Hàn Kinh Hồng hạ xuống đất, đưa lưng về phía Vô Trần, cũng không quay đầu trở tay tước kiếm, bắn về phía Vô Trần đang ở trên không trung, đồng thời kinh lực xuất ra, kiếm hoành tranh một tiếng, rời khỏi vỏ kiếm, tấn công Vô Trần chính diện.

Vô Trần nhất thời mất thăng bằng, thân hình rơi xuống, nhanh chóng dùng mũi chân quay một vòng, tránh đi song trọng công kích vỏ kiếm kiếm phong, tiếp tục tấn công Hàn Kinh Hồng. Trong lúc Vô Trần xoay người, Hàn Kinh Hồng cũng xoay người lại, giương kiếm nghênh chiến, mắt thấy kiếm cùng kiếm chạm nhau, cổ tay Hàn chấn động, một chiêu Hoàn Hoàn Tương Khẩu, kiếm như cá lượn, khiến song kiếm và Mạc Tà chạm nhau.

Hai người tuy là phụ thê, giao thủ lại là lần đầu tiên. Một chút dò xét thực lực đã biết thực lực đối phương không kém mình. Mà Mạc Tà bảo kiếm trên tay Vô Trần giúp nàng có thêm vài phần thắng. Hàn Kinh Hồng biết cho dù binh khí hai người tương đương cũng chẳng biết lộc tử thù chủ, càng không cần nói tới việc trước mắt, lập tức phòng thủ, tâm sạch như băng, chậm rãi triển khai Ngự Nhật Thiên Phong, tuyệt chiêu dùng hết.

*lộc tử thù chủ: không biết ai thắng.

Quyết đấu lại bắt đầu, không giống màn thăm dò lần trước, hai người dốc hết tuyệt học bản thân. Nhưng thấy kiếm quang sáng như tuyết công cường trùng điệp như núi, kiếm quang phòng thủ mạnh mẽ cũng không chút nào yếu thế, kiếm khí lại vô cùng bá đạo, thiêu, đâm, tước, rút, càng kìm càng khiến bạo phát.

Trong lòng biết Vô Trần không phí tâm cơ hao tổn nội lực để bức mình đánh trả bằng nội lực, mà là muốn bức kiếm của mình giao phong kiếm của nàng.

Hàn kiếm mặc dù cũng là do thép chế trăm năm mà ra, rốt cuộc vẫn không hơn được Mạc Tà bảo kiếm thượng cổ tinh phách, sau khi bị buộc giao phong mấy lần, mũi kiếm dần xuất hiện vết nứt. Thân ảnh lần nữa đan vào nhau, lại là tiếng kim loại va chạm, Hàn Kinh Hồng khụy gối, bước chân loạn xoang, thân hình hơi hơi không vững, vai đã chảy máu.

Vô Trần đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, kiếm quang trút xuống như mưa, mưa ngang gió quét, phá ngang chém dọc, bốn phương tám hướng, khiến Hàn Kinh Hồng thở không nổi, hấn mặc dù không muốn hai kiếm chạm nhau, kiếm quang lại hung hăng dọa người. Ngọc Đường, Trung Môn, Dương Cốc... Hấn lùi lại mấy bước, hét lớn một tiếng, kiếm trong tay phóng ra ba thước, đồng thời dùng kiếm khí nặng và mạnh ngăn cản chiêu thức của Vô Trần.

*Ngọc Đường, Trung Môn, Dương Cốc: huyết đạo trên cơ thể.

Không khí lần hai ngưng đọng, bốn người bàng quan nhất thời che miệng kinh hô, nhìn song kiếm lấy tốc độ cực chậm, chậm rãi tới gần nhau.

Đánh nhau trực diện, Hàn kiếm tất gãy, sau khi kiếm gãy, thì mất mạng. Hàn Kinh Hồng nếu không phải khó khăn tới mức dùng hạ sách, cũng sẽ không ra hạ chiêu này. Vô Trần đã nắm phần thắng trong tay, thanh sắc bất động, tiếp tục dùng lực.

Mắt thấy binh khí giao kích, đột nhiên một đạo quang mang kì lạ từ đâu xuất hiện bao trùm.

Nắm trong tay thắng lợi có thể khiến lòng người chủ quan, sắp mất đi yêu hận trong lòng, lại bất cẩn, Vô Trần mất động, băng tuyết chi tâm rút cuộc xuất hiện sơ hở. Hàn kiếm của Hàn Kinh Hồng lúc này đã vọt tới trước ngực, chiêu cuối cùng Ngự Hoàng Thiên Nghi trong Ngự Nhật Thiên Phong đánh tới như sấm, thừa dịp tấn công.

Bầu trời sấm rung chớp giạt, quang mang trên mặt đất cũng không chịu thua. Phong vân biến sắc liên tục, âm vang âm ầm liên tiếp, như nhanh như chậm, như chậm như nhanh, không khí lưu chuyển, dù cho công lực của Thất Sắc Vân Nghê vẫn thấy không xong, ngay lập tức rời xa mấy trượng.

Tiếng chấn động cuối cùng vang lên, đột nhiên ngừng lại, lộ ra hai thân ảnh cùng lùi lại mấy bước, thân hình đứng thẳng, thấy đối phương đều đổ máu. Cánh tay trái của Hàn Kinh Hồng chảy một đạo thật dài, thẳng xuống đùi phải; lòng bàn tay trái của Vô Trần máu tươi chảy ròng, một tay nắm Mạc Tà, tay kia cầm một vỏ kiếm, là vỏ kiếm của Hàn Kiếm trên tay Hàn Kinh Hồng. Đây là do hấn một cước giẫm lên, vì thân hình không vững, cũng là quang mang kì lạ đột nhiên xuất hiện, là nguyên nhân Vô Trần hiện ra sơ hở.

Mắt Vô Trần nhìn Hàn Kinh Hồng lạnh lạnh. Trên tay Hàn Kinh Hồng trừ Hàn Kiếm của mình ra, còn có một vỏ kiếm, là vỏ kiếm của Mạc Tà.

“Hảo tâm cơ!” Vô Trần cười lạnh.

“Cũng vậy.” Hàn Kinh Hồng quay lại cười, sáng ngời chói mắt.

Hấn cổ tình giẫm lên vỏ kiếm, trông như do thân hình không vững, chính là muốn Vô Trần sót ruột cầu thắng mắc mưu, đoạt lấy vỏ kiếm trên người nàng.

Vỏ kiếm có thể cất chứa tuyệt thế thần kiếm, quả nhiên không phải sắt thường. Khi Hàn Kiếm bị gãy, phải có vật thay thế. Tài năng trong nháy mắt mà có thể suy nghĩ liên hoàn như thế, Vô Trần không khỏi thở dài quả là kẻ tâm cơ khó lường.

“Người cho rằng có được vỏ kiếm là giữ được một mạng sao?” Vô Trần bị tính kế nên bất mãn, cắn chặt đôi môi anh đào, kiếm lại xuất ra, phong vân lại lần nữa nổi lên.

“Chết tử tế không bằng sống dựa!” Hàn Kinh Hồng giơ kiếm tiếp chiêu, Hàn Kiếm cùng Mạc Tà vỏ kiếm tương trợ lẫn nhau, quả nhiên tạm thời có thể áp chế phong mang của Mạc Tà. Nhưng hấn cũng biết, vỏ kiếm này chỉ có thể chặn nhất thời, dù sao cũng không thể chống đỡ lại Mạc Tà.

Ba trăm chiêu sắp qua đi, bảo kiếm chênh lệch, khiến chân khí Hàn Kinh Hồng hao tổn hơn nhiều so với Vô Trần, gió bụi mênh mông, kiếm hoa bay múa, trong nháy mắt hồng trần đã như sương mù, huyết hoa phi vũ.

Kiểm quang càng ngày càng dày, chân khí cũng mất nhiều hơn so với dự tích, trên tay Hàn chảy rất nhiều máu, bên hông trên chân cũng có thêm vài vết thương.

Mỗi lần đối mặt với cái chết, đều không nhớ rõ vì sao mình chiến đấu. Muốn sống sao? Vì sao muốn sống? Căn bản không có ai chờ mong mình sống trên thế gian này... Phụ thân, mẫu thân, sư phụ, Vân, đều, không, muốn... Sẽ không ai nhớ kỹ hắn... sẽ cho rằng... hắn là độc nhất vô nhị.

Cao thủ so chiêu, ý chí ảnh hưởng chiêu thức, Hàn Kinh Hồng tập niệm khởi lên, mất hết ý chí, sát khí của Vô Trần biến mất lại xuất hiện, lập thành đối lập rõ ràng. Vốn đã trong thế hạ phong, tâm lại loạn, chiêu thức không ra chiêu thức, máu tươi thấm đen vạt áo lam, đỏ như lá phong lúc chiều tà.

“Mặc kệ trong tình huống nào, người đều phải hảo hảo bảo trọng tính mạng của mình, không được khinh suất. Dù là trao đổi tính mạng của ngàn vạn người, cũng phải sống sót.”

Lời của người tóc bạc đó, vĩnh viễn là ma chú.

Năm đó nếu đã không thể chết, lựa chọn giết mẫu thân cũng muốn sống sót, hiện tại càng không thể đi chết được..

Cho nên, vì ta, thỉnh các người hy sinh đi!

Vẫn duy trì chiến ý ngằm ngằm, Hàn Kinh Hồng chậm rãi rời đi chỗ đánh nhau, chuyển lên thế thượng phong.

Trường kiếm lại một lần nữa nghênh đánh, lòng bàn tay đánh đến rách ra, tốc độ cổ tay bị kiềm hãm, thuận lợi đúng lúc khiến kiếm khí Vô Trần cắt qua cổ tay. Có tay áo bảo vệ, tay hắn vẫn chưa bị thương, nhưng tay áo rách rồi, toàn bộ những gì trong tay áo đều rơi xuống.

Tiếng vỡ khê khạng vang lên, tựa hồ không ai nghe thấy.

Đạn khói vỡ ra, bụi mù cuộn cuộn tràn ngập chiến trường.

Tái kiến, chư vị.

“Hàn.” Một tiếng gọi nhẹ nhàng êm ái.

Nụ cười cứng lại.

“Người nghĩ rằng ta và người quen biết lâu như thế, còn có thể không rõ tâm tư người?” Trong sương khói, Vô Trần sớm đã dời ra chỗ khác, giờ phút này, chiếm thượng phong chính là Vô Trần.

Gió mát thổi tới, mùi hương trên người nàng nhẹ nhàng phát ra.

Hàn Kinh Hồng chỉ có thể cười khổ.

Tính người, người liền tính lại.

“Là Thị Hương!”

“Không, là Tứ Vô Cùng.”

Xuân dục mộ, tứ vô cùng, cựu hoan như mộng trung. Thương tâm vì bị rời bỏ bởi tình nhân, dành mười năm tâm huyết chế ra độc không phải độc.

*xuân dục mộ, tứ vô cùng, cựu hoan như mộng trung: xuân chùng muộn, tứ bơ vơ, việc dài tựa giấc mơ.

Tên được đẹp, lai lịch cũng đẹp, nhưng hiệu lực tuyệt đối không đẹp.

Vô cùng vô tận, duy chỉ tương tư, tương tư nhập cốt, chí tử phương hưu.

Hàn chỉ cảm thấy tay mình càng ngày càng mềm, mềm tới nỗi không thể cầm kiếm, quả nhiên là danh được của Thần Tiên phủ, hẳn tuy là bách độc bất xâm, nhưng với loại mê dược độc không ra độc này, cũng chẳng có thể làm gì.

Kiếm của Vô Trần lần thứ hai hạ xuống.

Mắt không đổi sắc nhìn Mạc Tà bảo kiếm, nghĩ đến đây là lần cuối cùng có thể nhìn thấy quang cảnh thế gian. Chớp mắt một kiếp phù du, bao ý niệm chuyển qua, vô bi vô hỷ, vô vinh vô nhục. Lại nhìn thấy con đường sinh tử danh lợi, rồi lại gì cũng không bỏ được.

“Tranh —” một tiếng, một trường kiếm cản kiếm hướng tới Hàn Kinh Hồng.

Thanh kiếm kia cũng cổ như Mạc Tà, giống nhau quang mang bức người, khác nhau ở chỗ phủ kiến thân kiếm là vết nứt. Thư Hùng Kiếm ngàn năm sau lại phân ra, bầu trời sấm sét rền vang, đại địa như bạo phát.

*Thư Hùng Kiếm là chỉ kiếm Can Tương (kiếm đục – Hùng) và Mạc Tà (kiếm cái – Thư). Xem thêm ở: Can Tương – Mạc Tà

Tay áo Vô Trần bị chém rách, lộ ra thủ cung sa đỏ sẫm trên cánh tay.

Người tới bạch y hơn tuyết, mắt sáng như sao.

“Vân Chiêu Ảnh!” Vô Trần không nghĩ Vân lại xuất hiện lúc này, mang theo cả trường kiếm, kinh ngạc hỏi: “Người không phải đã về kinh sao?”

Vân im lặng không nói, cũng không trả lời, cũng không quay đầu nhìn Hàn phía sau.

Nhìn Can Tương trong tay Vân, Vô Trần đột nhiên hiểu rõ mà cười phá lên: “Người có được kiếm này, lại có thể tiến vào vòng vây của Thần Tiên phủ, quả nhiên là bọn họ cho người quyền đó! Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười ẩn chứa bi phẫn, còn có bất đắc dĩ. Nhưng nàng nhanh chóng quay lại tâm tình tốt vốn có, cúi đầu thở dài. “Ta chỉ muốn hỏi người một câu, người muốn làm việc này vì tư lợi, chỉ biết lợi dụng người của mình bán mạng sao?”

Ánh mắt Vân khẽ động, rớt cuộc mở miệng: “Tội gì.”

Trong mắt Vô Trần mang nặng vẻ chua xót, nhìn hai nam tử nhất lam nhất bạch phong tư tuyệt thế trước mắt, nhẹ nhàng lắc đầu. “Người đó... Vẫn chưa rõ sao?”

“...”

“Vô Trần đời này, độc mộ Kinh Hồng. Chính tay ta trong Y Ba Viện đã khắc lời này. Ta cả đời này, chỉ có thể yêu mình hắn. Hắn nếu chết, ta thân là thê tử, sẽ vì hắn báo thù, hủy diệt Vô Danh giáo đã hủy cả đời hắn. Nhưng mà... Hắn sống, cũng không thể yêu ta. Cho nên ta không thể buông tha hắn!”

“Hắn muốn chết, phải chết trong tay ta, cũng chỉ có thể... chết trong tay ta.”

“...”

“Kỳ thực, người cũng từng nghĩ đơn giản cứ giết hắn đi, sẽ hoàn toàn với tới suy nghĩ của hắn, không phải sao? Đôi khi, suy nghĩ của chúng ta cũng thực giống nhau.” Thanh âm thản nhiên, nhẹ nhàng mờ mịt như mai trong tuyết, ôn nhu, dứt khoát cũng lạnh như băng. “Chỉ là, người may mắn hơn ta, sớm hơn ta tới gần mười năm, cho nên, hắn với người là thật lòng. Cho nên, người không cần phải rơi vào tình trạng này. Mà ta, lại chỉ có thể làm như vậy.”

“...” Vân đưa lưng về phía Hàn, Hàn không biết lúc này trên mặt Vân có biểu tình gì.

“Nhưng mà, cho dù hắn thật tình, cũng chỉ có hạn. Trong tâm hắn duy chỉ có Vô Danh giáo. Vì lợi ích của Vô Danh giáo, hắn sẽ không chút do dự hy sinh người.”

Ta sẽ sao? Hàn ngay khi tỉnh táo, vẫn không tìm được đáp án.

Vân vẫn là trầm mặc không nói.

“Cho nên, người nên nghe theo lời khuyên của ta, thừa dịp hấn còn yêu người, giết hấn, để ký ức của người vì hấn luôn dừng ở chỗ hấn còn yêu người, mà không cần đi tới thời khắc phản bội.” Thanh âm Vô Trần rốt cuộc cũng kích động mà cao lên.

Sớm biết Vô Trần cùng Vân, đều là loại người này, dùng thái độ lạnh như băng che dấu nội tâm mãnh liệt... Hàn Kinh Hồng biết mình bây giờ nên gọi Vân mấy câu, để Vân vì hấn mà bán mạng. Chỉ là... Đại khái được hiệu của Vô Trần thực mạnh, nói gì cũng không được.

*Trong bản gốc ghi là Vô Trần cùng Hàn, nhưng mà phải Vân mới đúng chứ nhỉ???

Để cho chính Vân lựa chọn vậy! Vô Trần nói đúng, sớm muộn cũng có ngày hấn sẽ ích kỷ phản bội Vân... Kỳ thật, giờ phút này hấn cũng đang ích kỷ. Hấn bắt Vân phải lựa chọn...

Rốt cuộc, Vân cũng mở miệng nói chuyện.

“Vô Trần, những gì người nói với ta, với ta mà nói, đều chẳng sao cả... Chỉ cần hấn còn sống, chỉ cần hấn còn cùng ta thở chung không khí, vậy là được.”

Y chậm rãi thu hồi kiếm, thanh âm bình tĩnh mà lãnh đạm.

“Trên đời này có vô số người có thể chết đi, chỉ hấn là không thể. Không có hấn, cũng sẽ không có ta.”

Bày tỏ ngoài mong đợi, Hàn Kinh Hồng ngây dại, Vô Trần đại khái cũng ngây người, Mạc Tà bảo kiếm cứ thế lơ lửng, thẳng đứng trên không trung.

Tất cả mọi người ngây người, nơi nơi yên tĩnh, bọn họ không ngờ một nam nhân có thể ngay trước mắt tất cả, tùy ý nói lời sống chết cùng nam nhân khác.

(Aki: Có gì không được???)

Hơn nửa ngày, Vô Trần với nói: “Vậy người muốn đổi đầu với ta sao?”

Vân thản nhiên nói: “Vô Trần, người nên hiểu, võ học của ta là khắc tinh của người, mà Can Tương trên tay ta, tuyệt không thua Mạc Tà của người.”

Vô Trần sắc mặt bất biến, đôi môi anh đào lại đang cắn muốn nát ra. Hiển nhiên, Vân nói không sai.

Nhưng mà, nếu nàng buông tha như thế, nàng sẽ không là Oánh Vô Trần.

Cười buồn bã, nàng giơ lên bàn tay trắng nõn, mười ngón tay mang tám viên đạn hồng óng ánh.

Một khắc kia, Hàn Kinh Hồng không thể suy nghĩ. Nhìn Vân chạy về phía mình, hẳn biết Vân muốn làm gì.

“Mặc kệ trong tình huống nào, người đều phải hảo hảo bảo trọng tính mạng của mình, không được khinh suất. Dù là trao đổi tính mạng của ngàn vạn người, cũng phải sống sót.”

Lời người tóc bạc nói lại hiện lên. Khuôn mặt mẫu thân cũng hiện lên, mặt lạnh của phu thân cũng xuất hiện.

Đúng vậy, ta phải lưu lại cái mạng này.

Cho nên, hãy để Vân vì ta... mà chết đi.

Bụi mù khắp nơi, trong không khí xuất hiện mùi thuốc súng xộc vào mũi, tám quả Phích Lịch đạn đúng là quy lực kinh người — Hàn Kinh Hồng nhìn nhìn hiện trường, cười khổ, đã không nói nên lời.

Đã dùng hết tia khí lực cuối cùng để đè Vân dưới thân mình.

Đã không cảm giác gì trên lưng nữa. Xem ra rốt cuộc lão thiên gia cũng chán đùa với hắn rồi, muốn đem hắn về.

Chỉ là, sao lại đúng lúc này cơ chứ...

Hình như Vân bên cạnh hắn đang dùng cố gắng cử động quá to, nhưng hắn đã không nghe dduwwocj.

Hắn vẫn thật ích kỷ. Ý thức mơ hồ, Hàn Kinh Hồng nghĩ.

Kỳ thực, Vân cũng là lý do duy nhất để hắn tiếp tục sinh tồn.

Mất đi Vân, thế giới của hắn cũng sẽ biến mất. Tuy rằng hắn chưa bao giờ muốn thừa nhận.

Cho nên, hắn thà mình chết đi, để Vân thống khổ, cũng không muốn đổi mất một thế giới không có Vân.

Ta, quả nhiên là một người ích kỷ, không muốn bị người bỏ rơi, cho nên... ta phải bỏ rơi người.

Ta sợ hãi, sợ hãi tất cả, cho nên ta lảng tránh, lảng tránh tất cả. Song, hiện tại, muốn hay không cũng không quan trọng nữa.

“Vân, ta... thật sự... yêu người...”

Vân đang thương tâm sao? Thương tâm? Hàn nhớ tới...

Thương tâm kiều hạ xuân ba lục, tăng thị kinh hồng chiếu ảnh lai.

Hắn cùng Vân, cuối cùng cũng không thể cãi lại thiên mệnh. Rời bỏ, cuối cùng cũng đến. Chỉ là, hắn...

Không được, một mảnh tối đen, hắn không thể tiếp tục chống đỡ nữa...

“Vân...”

Cuộc đời này, lời thổ lộ cuối cùng của hắn, chỉ có tên của y...

Thương tâm kiều hạ xuân ba lục, tăng thị kinh hồng chiếu ảnh lai... Tăng, thị, Kinh, Hồng, Chiếu, Ảnh, lai...

*Là hai câu thơ trong bài thơ Thấm Viên của Lục Du.

Lục Du (1125-1210) tự là Vĩ Quan, người đời Nam Tống, quê ở Sơn Âm (nay thuộc tỉnh Chiết Giang). Thấm Viên là một bài thơ tình nổi tiếng, được viết khi ông đã 75 tuổi.

Thấm Viên

Thành thượng tà dương họa giác ai,

Thấm viên phi phục cự tri đài.

Thương tâm kiều hạ xuân ba lục,

Tầng thị kính hồng chiếu ảnh lai.

Mộng đoạn hương tiêu tứ thập niên,

Thâm viên lão liễu bất xuy miên.

Thử thân hành tác Kê sơn thổ,

Do điều di tung nhất huyễn nhiên!

Vườn Thắm

Bóng xế thành hôm ốc gợn sầu,

Đài ao vườn Thắm dấu xưa đâu?

Dưới cầu sóng biếc trông đau ruột,

Đây bóng hồng soi thoảng lúc nào?

Mộng dứt hương tan bốn chục thu,

Liều già vườn Thắm chẳng bay tơ.

Thân này vùi đất Kê Sơn nữa

Vẫn nhỏ dòng châu khóc dấu xưa!

(Khương Hữu Dụng dịch)

17. Chương 13: Vĩ Thanh

Editor: Ngọc Aki.

Đó là chuyện phát sinh thật lâu thật lâu trước kia...

Sau đó Vân Chiêu Ảnh gặp lại Nê Ba —Thủy Thiên giới Đông Thiên trưởng công chúa Thánh Liên Tịch, cùng nàng tới Chuyển Luân Cung gặp Thiên Tôn nương nương, vì muốn kéo dài tính mạng Hàn Kinh Hồng, lại cùng Hư Dạ Phạm xuống Minh Giới thu hồi linh hồn Hàn Kinh Hồng, khiến Hàn sống lại, còn lại là chuyện phát sinh thật lâu thật lâu trước kia.

**Thiên Tôn nương nương thì mọi người phải đọc Huyết Sắc Quân Thiên, bộ cuối cùng trong hệ liệt Thiên Hạ Đệ Nhất này.*

Chuyện trong võ lâm thay đổi như nước triều dâng xuống, hằng năm đều có ngôi sao mới nổi lên, hằng năm đều có ngôi sao mới rơi xuống. Từ mười năm trước Kinh Hồng Chiêu Ảnh ly kỳ mất tích, năm năm trước tiên nhiệm Vô Đế Dạ Ngữ Hạo rơi từ vách Thiên Thành, trong chốn giang hồ, thế hệ nhân vật chính từng phong lưu cũng dần thoái ẩn, một đoạn nhiệt huyết dâng trào, thời đại sinh tử tương hứa cũng thành chuyện cũ trong trang hồ, truyền thuyết trong sách sử.

Giang hồ vẫn như cũ, đại đại người mới xuất hiện lớp lớp, nhưng lại khó tìm thiên chi kiêu tử (con cưng của trời) như sao sáng năm xưa, tính danh của bọn họ, là đại biểu của một đoạn truyện kỳ; bọn họ giờ tay nhắc chân, thiên hạ chấn động; bọn họ tung hoành một đời, là tuyệt, đại, nhân, vật.

Kể trên trong đó thì Kinh Hồng Chiêu Ảnh vẫn là bí ẩn lớn nhất giang hồ. Hai người họ rốt cuộc là chết? Hay sống? Thiên hạ đều xôn xao rối ren, không có người định luận. Phích Lịch Đạn buông xuống, đường sống tắt tuyệt, chết không thể nghi ngờ, nhưng vẫn có người không ngừng truyền tịm hiệp tung của hai người khắp nơi: Kim Lăng, Ngõ Sơn, Nhạn Đãng...

———— **Toàn bộ văn hoàn** ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-ha-xuan-ba-luc>